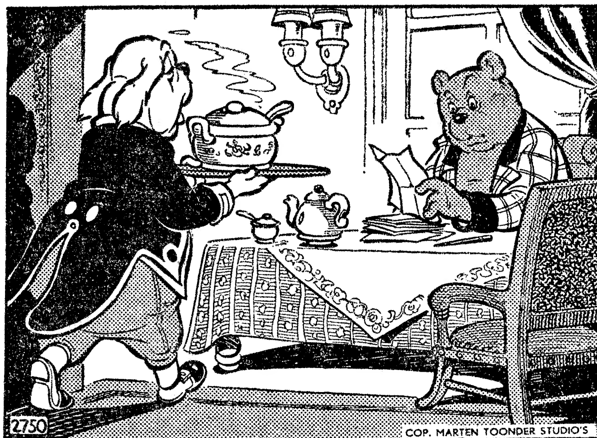
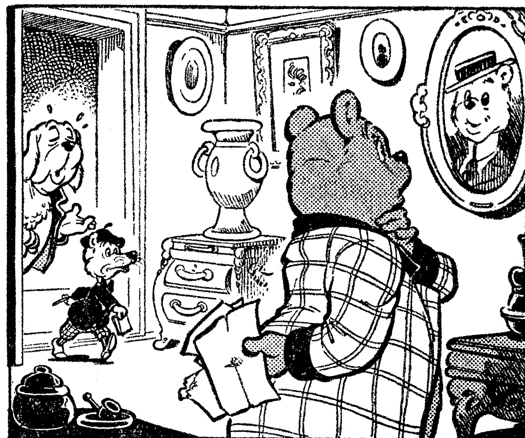
HEER BOMMEL en de Atlantiër

Toen de bediende Joost op een ochtend binnentrad om het ontbijt op te dienen, trof hij heer Bommel in een gedrukte stemming aan. Hij was doende de morgenpost door te nemen en het was duidelijk, dat hij daar niet blij van werd.

„Een voorlopige aanslag van de belastingen", sprak hij. „En een definitieve aanslag van de belastingen."

„Heel betreurenswaardig", zei Joost. „Hier is uw pap, heer Olivier."

„Een aanmaning van de Raad van Arbeid", hernam heer Bommel. „Ik schijn verzuimd te hebben rentezegels voor je te plakken. Een oproep om voor het kantongerecht te verschijnen wegens de een of andere bekeuring ...."

„Zeer storend", zei de trouwe knecht. „Laat uw pap niet koud worden, heer Olivier!"

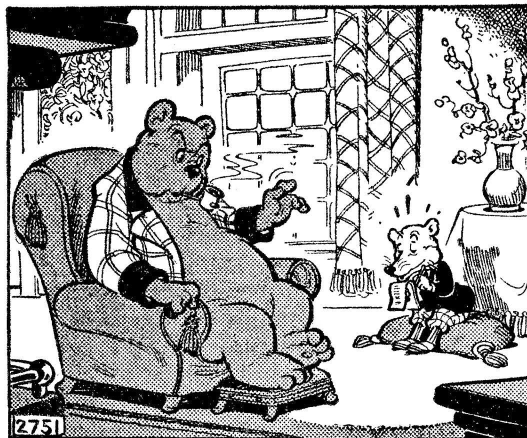
„Ach wat, pap!" riep heer Olivier bitter uit. „Mijn eetlust is vergaan! Dit is geen tijd om in te leven, Joost! De tijd is niet rijp voor een heer van mijn stand."

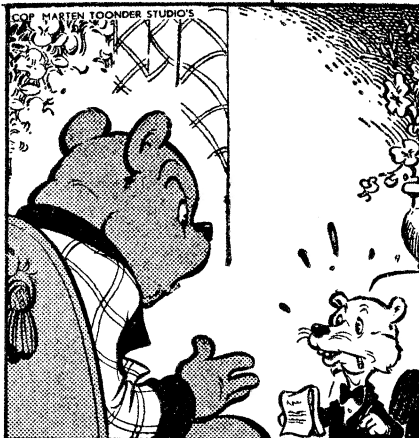
„Het spijt me dat te horen", zei Joost. Hij verliet het vertrek omdat er gebeld werd, zodat heer Ollie alleen achter bleef. Tobberig staarde hij naar de wand, waar het portret van zijn goede vader hing en slofte er naar toe.

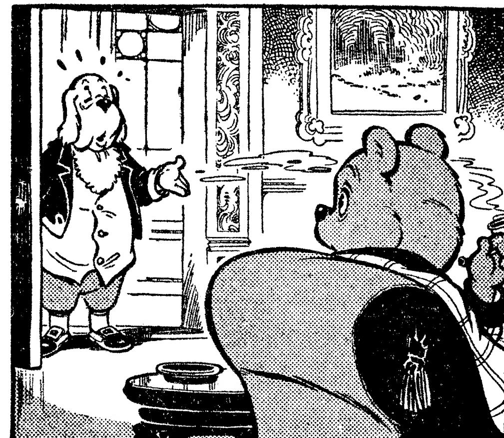
„Het is maar goed, dat hij dit niet allemaal hoeft mee te maken", mompelde hij. „Een Bommel heeft de toekomst", zei hij altijd, en daar heb ik mij aan gehouden. Maar het leidt tot niets. De kranten staan vol narigheid, zodat een heer er droevig van wordt. Alles is ruw en grof; het peil van de massa zakt meer en meer. Ach — men is wel eenzaam, als men het goede wil."

„Excuseer, heer Olivier", zei Joost in de deuropening, „hier is een journalist om u te spreken."

HEER BOMMEL *en de Atlantiër*

„Ik heb opdracht om een artikeltje over u te schrijven”, zei de journalist Argus. Hij ging gezellig zitten en trok een potloodje.

„O”, zei heer Bommel verrast. „Een artikeltje over mij? Och ja, waarom ook niet? Ik heb ten slotte veel wetenswaardigs meegemaakt. De jonge lezertjes kunnen veel van mij leren.”

„Nee, zoiets bedoel ik niet”, zei de reporter. „Het is een serie stukjes over buitenissige figuren in Rommeldam. En daar hoort u ook bij, vanzelf. U kent dat.”

Heer Ollies gelaat betrok.

„Buitenissige figuren?” vroeg hij achterdochtig. „Wat bedoel je daarmee, als je begrijpt wat ik bedoel?”

„Rare karakters”, legde Argus uit. „Neem nu bijvoorbeeld dat heerzijn van u. Waarom noemt u zichzelf een heer? Wat is een heer? Het lijkt mij iets uit de vorige eeuw, als u het mij vraagt. Maar wat zegt u er zelf van?”

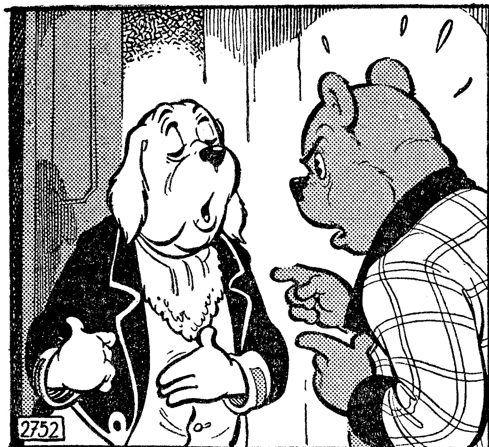
„Iets uit de vorige eeuw?” riep heer Bommel uit. „Integendeel! Ik ben te vroeg geboren. Een heer past niet in deze tijd. Zijn ruime, gevoelige geest stoot zich aan de kleinheid en barbaarsheid van het heden.”

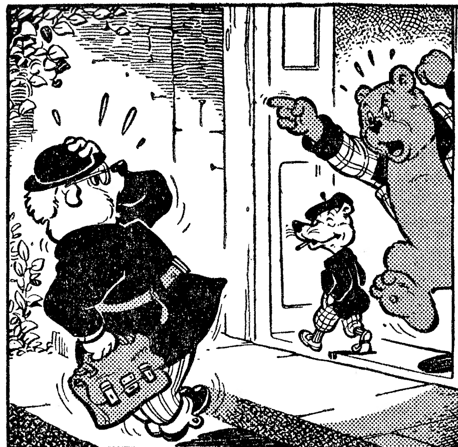
Na deze inleiding ging hij er eens voor zitten. In een kort betoog behandelde hij het radio-en-televisiewezen het politieke bestel, de opvoeding, de kunst, het leger, de wetenschap en de sport in het algemeen en keurde dit alles in enkele woorden af. Doch net toen hij bezig was uit te leggen, dat men als heer iemand van de toekomst is, trad de bediende Joost binnen om het bezoek van de gemeenteambtenaar eerste klasse Dorknoper aan te kondigen.

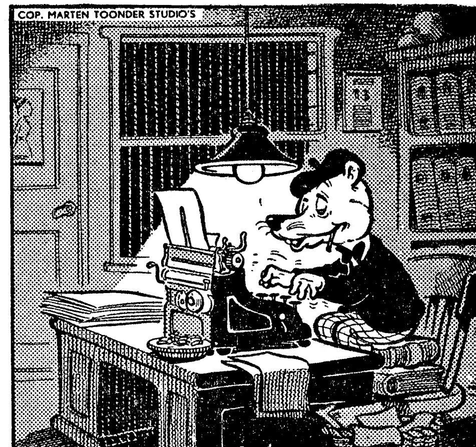
„Hij vraagt naar de bouwvergunning voor het houten schuurtje, dat u in de achtertuin hebt laten optrekken”, verduidelijkte de trouwe bediende.

„Alsjeblieft!” riep heer Bommel. „Ziet u wat ik bedoel? Overheidsbemoeiing doodt ieder initiatief van een heer. Maar ik zal hem!”

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Heer Bommel sprong op en snelde naar de bediende Joost toe.

„Waar is die ambtenaar eerste klasse?" riep hij met krachtige stem.

„Hij staat in de voordeur", zei de onthutste knecht. „Hij doet geen kwaad, als u mij toestaat. Hij vraagt alleen maar om uw bouwvergunning."

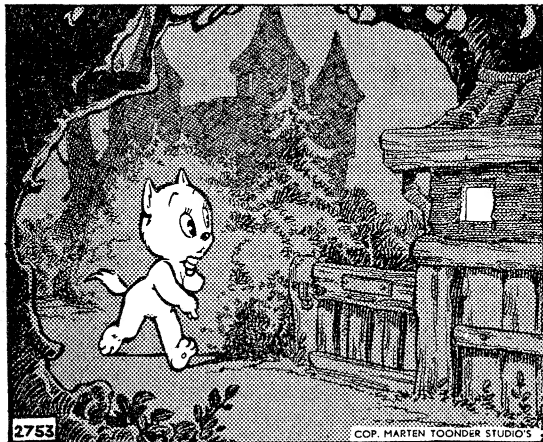
„Zo!" riep heer Ollie. „Vroeg hij dat? En dat noem je geen kwaad? Een heer heeft het recht op eigendom en wanneer hij van zijn eigen oud houtwerk een schuurtje laat bouwen gaat dat niemand aan. Ach, waarom ben ik niet later geboren?"

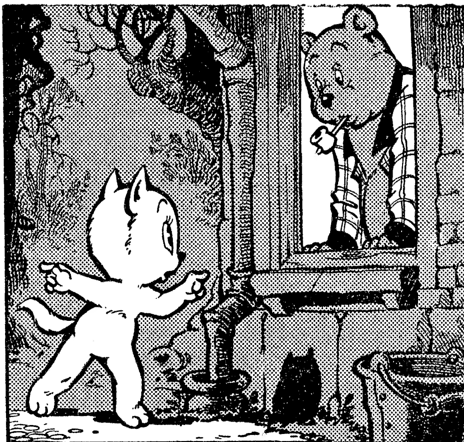
Met deze woorden snelde heer Bommel naar voren en legde de verschrikte gemeentebeambte uit hoe hij over alles dacht. Nu, dat was niet zo goed, zoals we weten. De journalist Argus, die hem gevolgd was, kreeg dan ook vlug heel wat stof voor zijn artikeltje, zodat hij na een tijdje opgeruimd afscheid nam om zich naar zijn redactiekantoortje te spoeden.

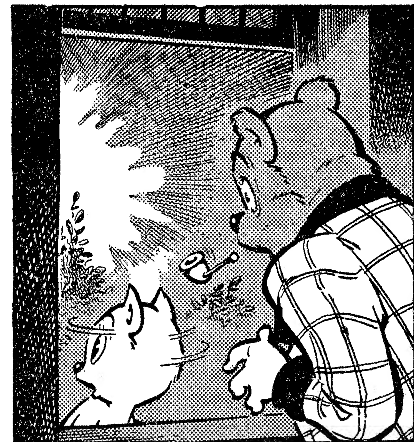
Daar tikte hij vlot een aardig artikel uit zijn machine. „Heer van Bommelstein keurt deze tijd af", schreef hij. „Het heden is niet geschikt voor iemand van mijn stand. Ieder mooi en teer herenidee wordt vermoord door de ambtenaar Dorknoper", aldus de heer O.B. Bommel. „Maar het goede zal overwinnen. De toekomst is aan ons. Mijn enige zorg is, dat ik te vroeg geboren ben, zodat ik in de tegenwoordige tijd te gronde ga, wanneer de toekomst niet vlug genoeg komt — als iemand begrijpt wat ik bedoel."

In deze trant ging de verslaggever nog enige tijd door, met het doel een grappige bladvulling voor zijn zaterdagnummer te maken. Hij wist echter niet, dat zijn geschrijf vreemde gevolgen zou hebben, zoals de oplettende lezertjes binnenkort zullen zien.

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Enige dagen na de onbelangrijke, doch ware gebeurtenissen, die ik deze week vermeld heb, maakte Tom Poes een avondwandeling. Het weer was zacht en een pril voorjaarswindje ritselde in het kreupelhout, doch verder was alles stil.

Daardoor viel het vreemde geluid, dat hij in heer Bommels achtertuin hoorde, hem dan ook des te meer op. Uit een klein schuurtje, dat heer Ollie een poosje geleden had laten bouwen om zijn tuingereedschap op te slaan, kwam een vreemd geknetter en terwijl Tom Poes verbaasd de pas inhield, werd het kleine raampje plotseling spookachtig verlicht door een fel, groen schijnsel.

„Daar moet ik meer van weten", dacht hij (want hij is nu eenmaal nieuwsgierig van aard). Hij opende dan ook het hekje en begaf zich naar het venster van slot Bommelstein, waarachter heer Bommel een tijdschrift doorbladerde.

„Heer Ollie", riep hij, aan het raam tikkend. „Heer Ollie! Wat is er aan de hand in uw nieuwe schuurtje?"

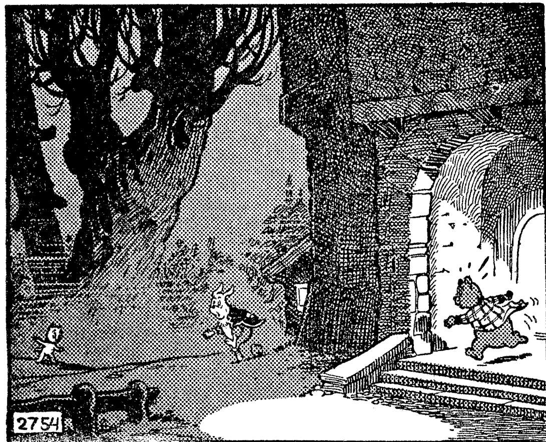
„Daar is niets aan de hand", riep heer Bommel terug, verbaasd aan het glas tredend. „Daar staan mijn hark en mijn schoffel en mijn bloembollen. Waarom vraag je dat?"

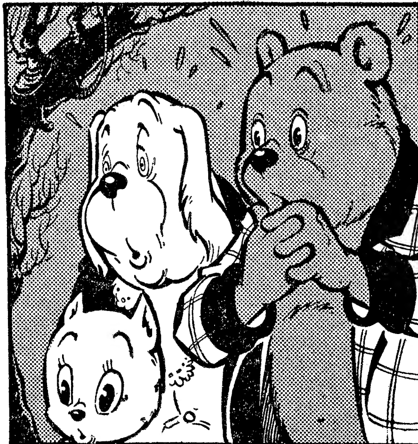
„Er komt geluid uit", verduidelijkte Tom Poes. „En er schijnt licht. Raar, groen licht!"

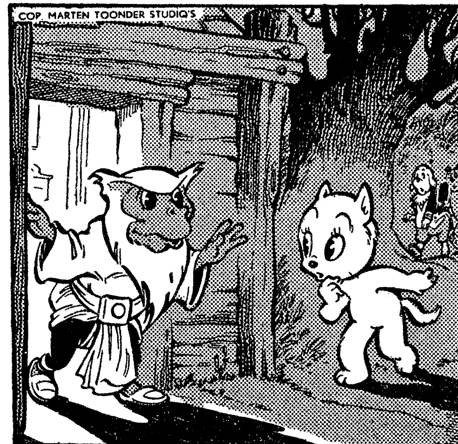
„Onzin", sprak heer Ollie, mild glimlachend. „Dat moet de weerkaatsing van de maan zijn. Heel gewoon, als je begrijpt, wat ik bedoel. Je hebt te veel fantasie, jonge vriend. Iedereen weet, dat bloembollen geen geluid maken...."

Hij zweeg, want op dat moment zette een verblindend licht de hele tuin in een groene gloed, terwijl een luide knal de ramen deed rinkelen.

HEER BOMMEL en de Atlantiër

De knal en het groene licht waren tot ver in de omtrek waarneembaar en menig rustend landman werd erdoor opgeschrikt.

Terwijl Tom Poes wat aarzelend in de richting van het schuurtje liep kwam de bediende Joost uit de keuken snellen op hetzelfde moment, dat heer Ollie zijn voordeur opende en naar buiten draafde.

„W-wat was d-dat?" hijgde de laatste. „Er k-knalde iets!"

„Ik merkte een lichtschijnsel op, als u mij toestaat", zei Joost. „Héél vreemd. Bengaals vuur of iets van die kracht. Een misplaatste grap, als ik zo vrij mag zijn."

Maar niemand luisterde naar hem.

„Ik ga kijken", zei heer Bommel, zich vermannend. „Volg me, vrienden! Eh.... ga jij maar voorop, Tom Poes, dan dek ik je in de rug. Vooruit, Joost, waar wacht je op?"

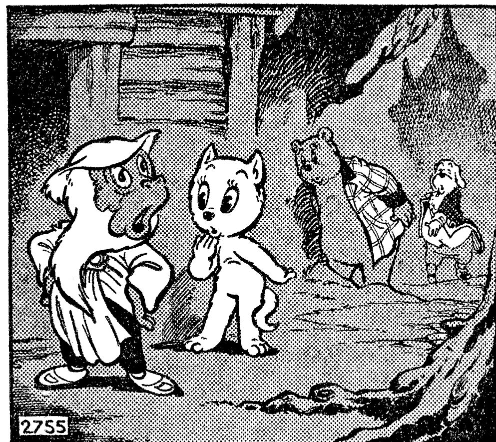
Tom Poes aarzelde niet langer. Het bleef verder stil bij het schuurtje en daarom vatte hij moed en liep ernaar toe. De ontploffing, of wat het ook geweest was, had geen schade aangericht aan het bouwwerkje. Er hing een vreemde zurige geur, maar dat was alles. Doch toen hij tot op enkele passen genaderd was, ging de deur piepend open. Er straalde een mat groenachtig licht naar buiten, dat echter snel afnam — en in het schijnsel daarvan trad nu een vreemd ventje op het gazon.

„Groot zij uw ego", zei het figuurtje met hese stem. „Wanneer ben ik?"

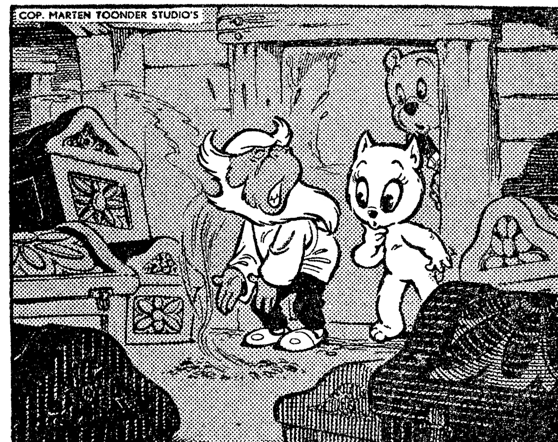
„Wat bedoelt u?" vroeg Tom Poes verbluft. „Wat moet er groot zijn? En wat betekent: wanneer ben ik?"

„Oh!" riep de vreemdeling ongeduldig „De altijd durende kosmische onwetendheid! Zo ben ik toch weer bij de berbers aangeland!"

HEER BOMMEL en de Atlantiër

„Ik ben geen berber", zei Tom Poes. „De berbers zijn een volksstam in Afrika, als ik mij niet vergis. Ik ben Tom Poes en u bent hier in de tuin van slot Bommelstein. Wat komt u eigenlijk doen?"

„Ja, dat zou ik ook wel eens willen weten", zei heer Ollie, die nu haastig naderde. „Wat doet u hier?"

„Ik doe nopos", zei de vreemdeling. „Ik bèn alleen maar. Maar wanneer ben ik? Dat is de kwestion."

„Hoor eens", zei heer Bommel waardig. „Dit is onzin. Wie bent u eigenlijk? Hebt u die knal gemaakt?"

De vreemde zuchtte.

„De praten met de berbers maakt mij moe", verklaarde hij. „Maar goed, ik zal woorden maken. Ik ben Lemuriël van de familie Baboen van de kaste van de Zoekers van Groot-Atlantis. Maar Atlantis gaat een slechte weg. De weg van Set en van Plumbum. Daarom maakte ik een tijdcilinder en verplaatste mij tienduizend jaren in de tijddimensie."

„Atlantis?" riep Tom Poes, die met open mond had geluisterd.

„Onzin", sprak heer Bommel. „Hij zal de Atlantische Oceaan bedoelen. Atlantis bestaat niet."

„Atlantis is een legende", zei Tom Poes. „Men zegt, dat dat een land is, dat lang geleden door water is overstroomd."

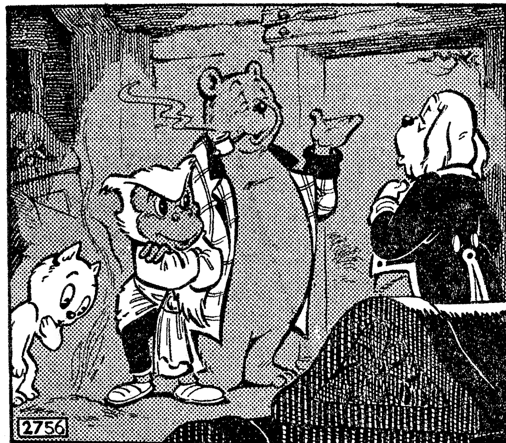
„Dat is wat ik vreesde!" riep Lemuriël uit. „Ik heb mijn tijdcilinder dus niet op tijd gemaakt."

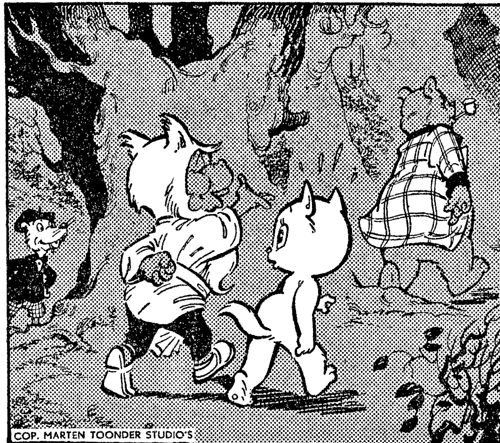
„Wat is een tijdcilinder?" vroeg heer Ollie.

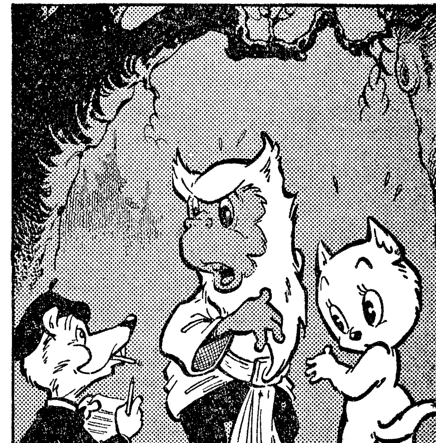
De vreemdeling stapte de hut weer binnen en wees op een smeulende hoop as die op de grond lag.

„Dat is alles wat ervan over is", verklaarde hij. „Het was een apparator, die mij tienduizend jaar door de tijd heeft verplaatst. Maar dat was te veel. De atomen zijn ontbonden en nu is hij niet meer. Ik echter, ik bèn. Maar de kwestion is: wannéér ben ik?"

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Tom Poes begon het verhaal van de vreemdeling langzamerhand te begrijpen.

„Heer Lemuriël komt uit het verleden”, legde hij uit. „Hij leefde in een land dat tienduizend jaar terug is vergaan. Vóór die tijd heeft hij een tijdmachine gemaakt en hij is uit dat land naar de toekomst gevlucht”.

„Zó is het!” riep de heer Baboen uit. „Mijn gevoel zei mij: Atlantis niet goed. Atlantis zal vergaan. Lemuriël van de familie Baboen van de kaste der Zoekers moet zich weg maken naar de toekomst. Mijn gevoel zegt mij Lemuriël is een figuur van de toekomst. En ziedaar! Hier ben ik! En mijn gevoel is goed — want ik hoor uit deze jonge witte berber dat Atlantis is overstroomd”.

„Ach! Een figuur van de toekomst!” riep heer Ollie geroerd uit. „Dat treft u bijzonder. Ook ik ben een heer van de toekomst. U bevalt me, heer Baboen! Komaan, Joost, maak een maaltijd klaar, deze heer zal wel honger hebben. Kom mee, dan gaan we naar binnen, want de avond is frisjes”.

„Uw vriend is gastvrij”, zei Lemuriël prijzend, toen hij met Tom Poes achter heer Bommel aanstapte. „Is hij een berber of een maja?”

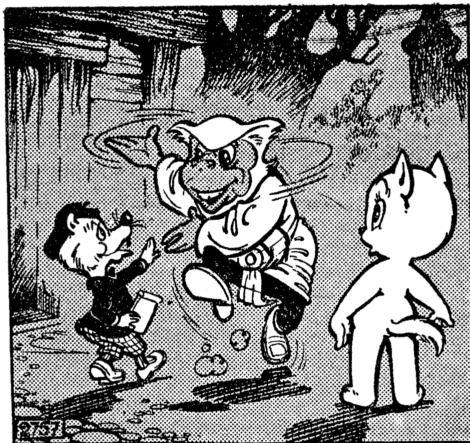
„Ach wat”, zei Tom Poes ongeduldig. „Hij is gewoon maar heer Ollie B. Bommel. De wereld is in die tienduizend jaar erg veranderd.”

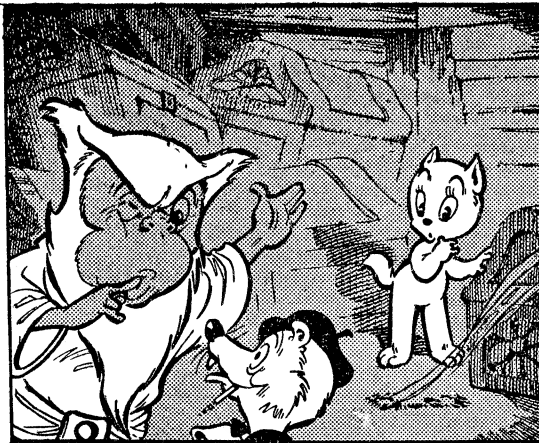
„Ik vrees het ook”, gaf de vreemdeling zuchtend toe. „Er is veel veranderd. Alles is zo primitief lijkt me. Maar uw taal ken ik. Een pictisch dialect met huilsche invloeden.”

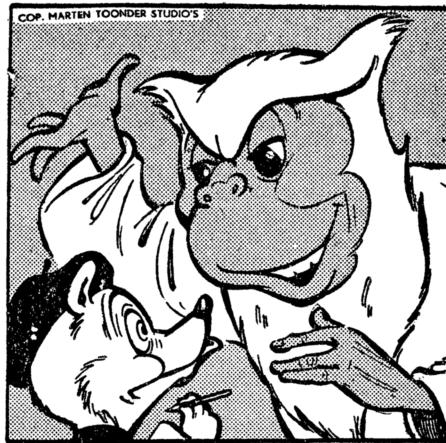
Op dat moment klonk er een zacht gerucht achter hen. Het was de journalist Argus die een nieuwtje rook.

„Pst!” riep hij. „Hé, Tom Poes! Wie is die rare snuiter? Wat was die knal? Hebben jullie een verkleedpartij of zó? Zit er een berichtje in?”

HEER BOMMEL en de Atlantiër

„Dit is Lemuriël Baboen", legde Tom Poes uit. „Hij is met een tijdmachine uit Atlantis gekomen; tienduizend jaar geleden."

„Dat is nieuws!" riep de journalist, haastig een notitieboekje trekkend.

„Wie is dit kleine ego?" vroeg Lemuriël argwanend. Tom Poes legde hem uit wie Argus is en daarop sprong de vreemdeling verheugd op hem toe.

„Ah! De kaste van de publiekbespelers!" riep hij uit. „Kom mee in de hut, dan zal ik u kijken geven."

Hij opende de deur opnieuw en trad binnen.

„De tijdcilinder is in atomen ontbonden", legde hij uit. „Kijk, daar ligt de as. Maar ik zal een nieuwe maken. Ik heb hier op gerekend. Tijdapparators ontbinden vaak bij de kristallisatie — volgens de wet van Set."

„Ja, ja", mompelde de reporter, druk schrijvend. „Maar hoe maak je zo'n tijdapparaat? Dat zal de lezers interesseren. Iedereen wil graag naar een andere tijd — u kent dat."

„Ah, heel eenvoudig", zei Lemuriël. „Men begint gewoon met het reduceren van goud . . . ."

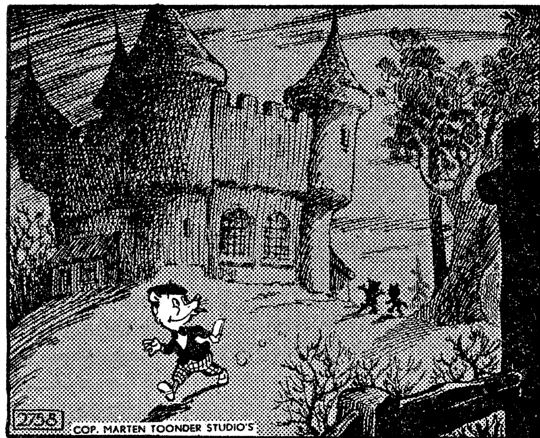
„Goud?" riep Argus, grote ogen opzettend.

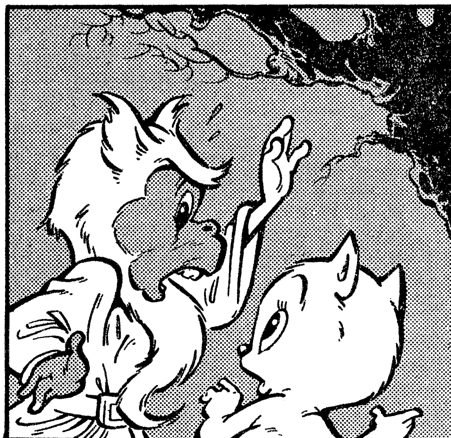
„Goud", bevestigde de vreemdeling. „Een goedkoop metaal, dat men bij het dal van Ichnocatatl op de grond vindt. Maar voor het geval dat die streek ook zou vergaan, heb ik goud meegebracht."

„U hebt goud meegebracht!?" stamelde de journalist.

„Deze kisten", zei Lemuriël, om zich heen wijzend, „zitten vol goud. Genoeg om een nieuwe tijdcilinder te maken. En dat ga ik doen, want ik moet verder. Deze tijd is te primitief voor mij. Ik wil wedden, dat de wetenschap zo ver gedegenereerd is, dat men atoomsplitsing alleen nog maar voor vernietiging gebruikt."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

„Het lijkt me, dat ik in een duistere tijd ben terechtgekomen”, zei Lemuriël Baboen. „Ik weet het nog niet zeker, maar alles wijst erop: de grauwe kleding, de primitieve huizenbouw en de kinderlijke taal. Maar ik heb genoeg goud bij me om een nieuwe tijdcilinder te bouwen — en dan ga ik weer verder.”

„Hoeveel goud hebt u daar in dat schuurtje?” vroeg de journalist Argus.

„Twaalf kisten”, zei de vreemdeling eenvoudig. „Maar maak daar geen schrijven over in uw papyrus. Bij de berbers heeft goud waarde, want dat zijn metaalaanbidders.”

„Nee, nee, natuurlijk!” riep de reporter vrolijk. „Het blijft onder ons!” En hij snelde uitgelaten stadwaarts.

„Dat was onvoorzichtig!” zei Tom Poes. „Argus is nu eenmaal een journalist — hij weet dus niet wat een geheim is. En stel je voor dat iedereen te weten komt, dat daar twaalf kisten goud staan! Dat zou een ramp zijn!”

„Ziet u wel?” riep Lemuriël uit. „Ik ben dus tòch bij de berbers, de aanbidders van het zonmetaal! Maar dan kan het ook geen kwaad, dat deze krantenschrijver het weet. Want bij de berbers horen de krantenschrijvers tot de kaste der publiekbespelers — die weten dat àlles geheim is!”

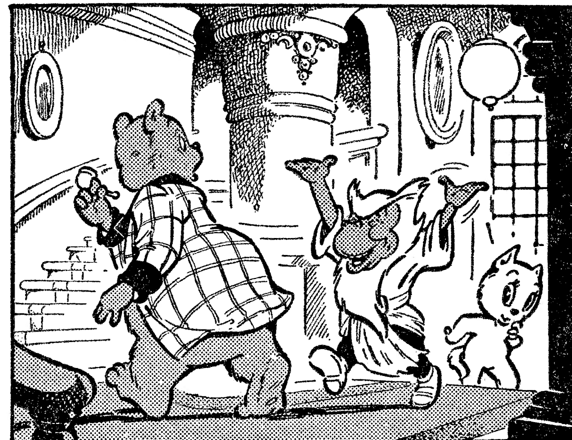
„Onzin!” riep Tom Poes boos. „Wij zijn geen berbers! En Argus hoort niet tot de publiekbespelers! Hij is een eerlijke journalist, die niet weet wat een geheim is!”

Nu, daar had Tom Poes gelijk in. Want op dat moment zat de goede Argus op zijn redactiekantoortje een uitvoerig artikel te schrijven over alles wat hij gehoord had — en hij achtte het zijn plicht om niets voor zich te houden, ook over dat goud niet.

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Toen Tom Poes en Lemuriël Baboen binnenkwamen had de brave bediende Joost juist een maaltijd opgediend. De vreemde tijdreiziger viel daar gulzig op aan.

„Ik heb een leegte in mijn lager lichaam", verklaarde hij. „Vanmorgen ben ik uit Atlantis vertrokken en ik heb verzuimd om wat celbouwertjes mee te nemen. Maar ik moet zeggen dat dit berbervoedsel goed van smaak is."

„Het is toch wonderlijk", zei heer Bommel. „Vanmorgen bent u vertrokken en vanavond bent u tienduizend jaren verder! Ik kan daar met mijn verstand niet bij."

„O, maar natuurlijk wel!" riep de heer Baboen uit. „Het is gewoon maar de relativering van de relativiteitstheorie. Of is die kennis helemaal verloren gegaan?"

„Eh.... nee", zei heer Bommel verschrikt. „Of misschien ook wel. Weet jij dat soms, Tom Poes? Ik vergeet die kleinigheden wel eens."

„Ach natuurlijk", zei de Atlantiër begrijpend.

Hij likte zich de vingers af en schoof zijn bord terzijde. Daarop rekte hij zich geeuwend uit.

„Komaan, Olivier", hernam hij. „Ik wil nu gaan slapen. Wijs me uw bed."

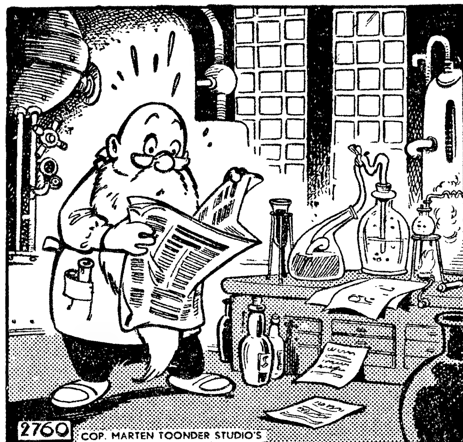
„Mijn naam is Bommel, heer Bommel!" zei heer Ollie terechtwijzend. „En ik zal u naar de logeerkamer brengen, heer Baboen!"

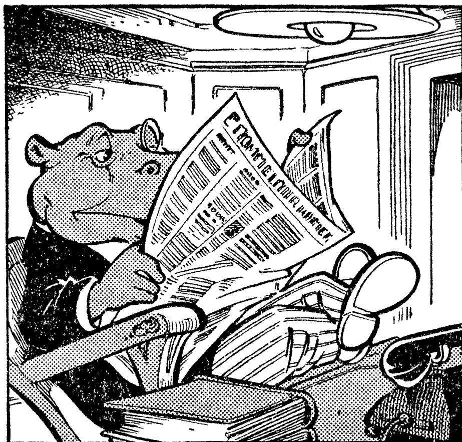
„Kom, kom!" riep de gast uit. „Vergeet die berbermanieren, mijn vriend. U bent een heer van de toekomst en daarom moet u met mij meegaan naar een tijd waar de Atlantische beschaving opnieuw wortel geschoten heeft."

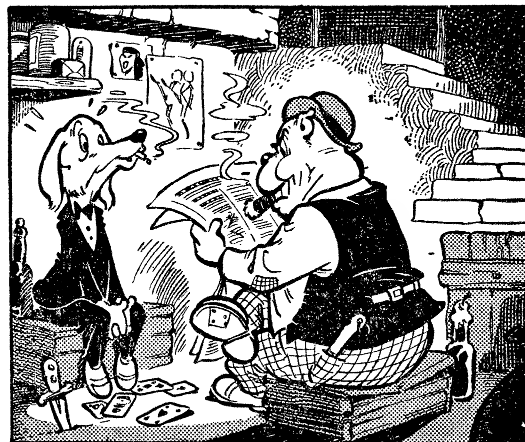
„Precies!" riep heer Bommel geroerd. „Een heer van de toekomst...."

„En in Atlantis slaapt de gastheer in de logeerkamer", voer de vreemdeling voort „Voor de gast echter is het beste nog niet goed genoeg!"

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Toen de krant de volgende morgen uitkwam, bracht het artikel van Argus heel wat beroering in Rommeldam.

Professor Prlwytzkofsky, die het in zijn laboratorium las, zette grote ogen op.

„Praw!" riep hij uit. „Ener Atlantiër?! Langs der tijdas door der ruimtetijd continuum?! In ener tijdmachine? Praw! Dat is ja ongehoord! Dat moeten wij eenmaal duchtig onderzoeken! Dat klinkt als waaaaaanzin!"

Burgemeester Dickerdack vatte het bericht heel anders op.

„Mooie stunt", prevelde hij. „Zo'n tijdreiziger is wel een mooie reclame voor de stad. Dat moet groot aangepakt worden, want de hele wereld heeft natuurlijk belangstelling voor zoiets. Radio, televisie, pers.... ja, ja, we moeten die knaap behoorlijk versieren — èn politiebewaking natuurlijk, want twaalf kisten goud zijn niet kinderachtig!"

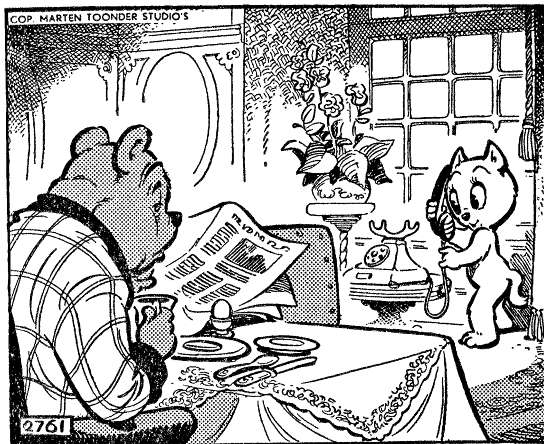
Nu, dat laatste vonden de heren Super en Hieper ook. Ze lazen het artikeltje in hun eenvoudige kelderwoning en Bul Super begreep onmiddellijk, dat hier een manier was om uit de zorgen te komen.

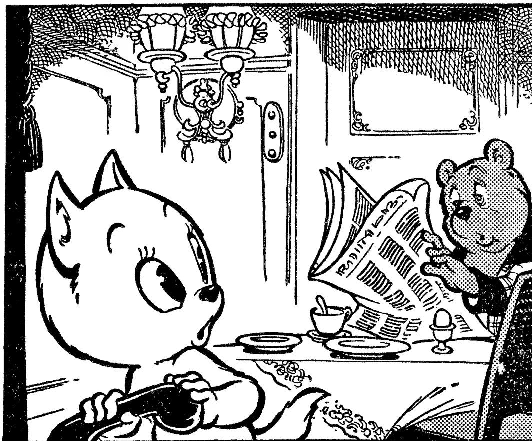
„Twaalf kisten goud, Hiep!" gromde hij. „Precies waar we om verlegen zitten. Maar we moeten vlug zijn, jochie. Ze gaan dat spul goed bewaken, wat ik je smoes!"

„Zou het niet gevaarlijk zijn, baas?" vroeg Hiep. „Zo'n Atlantiër kan wel rare wapens bij zich hebben. Atoompistolen en zo."

„Klets!" zei Super grof. „Jij leest te veel van die gekke boekjes. Atoompistolen bestaan nog niet. We zijn nog niet verder dan de bom, dat weet iedereen."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Heer Bommel las het artikeltje van Argus aan het ontbijt. Hij had slecht geslapen in de logeerkamer — want als heer zijnde is hij gewend aan zijn eigen matras en dan valt die Atlantische gastvrijheid niet mee.

Lodderig staarde hij naar de lettertjes, zonder er veel van te begrijpen. Het maakte hem uit zijn humeur, dat zijn eigen naam er maar één keer in voorkwam, namelijk als bezitter van het schuurtje waar de kisten met goud stonden.

„Nergens een woord over mijn diepe gedachten", prevelde hij. „Zelfs niet over het feit, dat ik, als heer van de toekomst, wel de aangewezen figuur ben om iemand uit het verleden te ontvangen en hem te helpen bij het zoeken naar een nieuwe en betere tijd. De berichtgeving is wel dun."

„Hier is de Kleine Club aan de telefoon", zei Tom Poes.

„Dat is te vroeg", zei heer Ollie knorrig. „Op dit uur van de dag heeft men, als toekomstfiguur, nog geen zin in telefoongesprekken. Zeg dat maar."

„Maar ze vragen niet eens naar u", zei Tom Poes. „Ze nodigen Lemuriël Baboen uit om een lezing te komen houden over Atlantis."

„Dat is héél onhebbelijk!" viel heer Bommel uit. „Zeg maar, dat daar niets van in kan komen. Zeg maar, dat heer Baboen het te druk heeft met besprekingen met mijn persoon — over de toekomst en zo."

Op dat moment werd de deur opengeworpen en snelde Lemuriël zelf naar binnen.

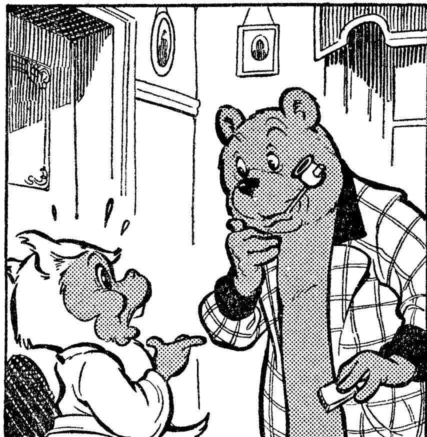
„Nee, nee!" riep hij uit. „Natuurlijk zal ik een vertelling maken over Atlantis. Zeg maar, dat ik vanmiddag kom. Zeg maar, dat ik verwacht, dat alle regeermannen van de hogere kasten zullen komen. Ze kunnen van mij leren."

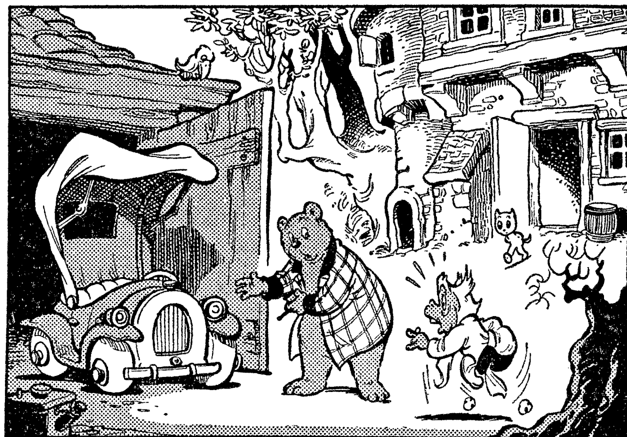
„Maar . . .", begon heer Ollie.

„Gesprek maken met Olivier moet wachten!" besloot de ander kort.

HEER BOMMEL en de Atlantiër

„Vanmiddag een vertelling maken over Atlantis", zei Lemuriël Baboen vergenoegd. „Voor de hogere kasten, neem ik aan?"

„Kasten?" vroeg heer Ollie twijfelachtig. „Hm, op de Kleine Club zijn wel kasten, voor het servies en zo, maar of ze hoog zijn, weet ik niet. Trouwens, het lijkt me onzin om voor de meubels te praten, u kunt u beter tot het publiek wenden. De burgemeester zal vast wel komen en de markies, en de commissaris...."

„Juist, ja, die bedoel ik!" riep Lemuriël uit. „Dan ga ik nu boodschappen maken. Andere kleding en voetbedekking en wat mattatl en een pyrchtec. Komaan, Olivier, waar staat je voertuig? Ik wil naar de stad — als er tenminste nog steden bestaan."

„Die bestaan nog", zei heer Bommel. „Rommeldam is zelfs een heel aardig stadje. Kom maar mee, heer Baboen, de Oude Schicht staat beneden."

„Oude Schicht?" herhaalde de Atlantiër. „Is dat de naam van uw voertuig? Gebruikt u dan nog steeds die primitieve atoomwagens? Ik dacht, dat men in tienduizend jaren wel iets beters gevonden zou hebben. Het splitsen van atomen is slecht voor de genen, dat weet een kind."

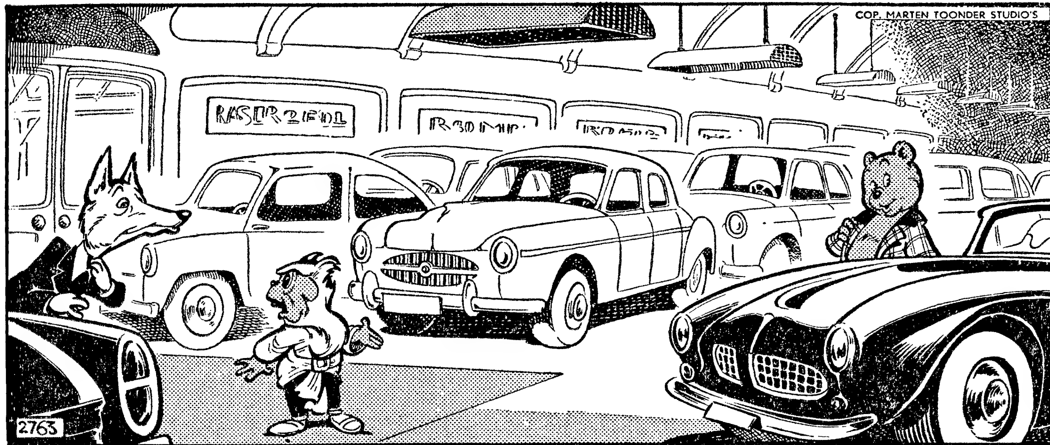
„Hm", zei heer Ollie, wat bedrukt. „De Oude Schicht is geen atoomwagen! Nee hoor! Hij is een automobiel! Een héél goed, vertrouwd merk."

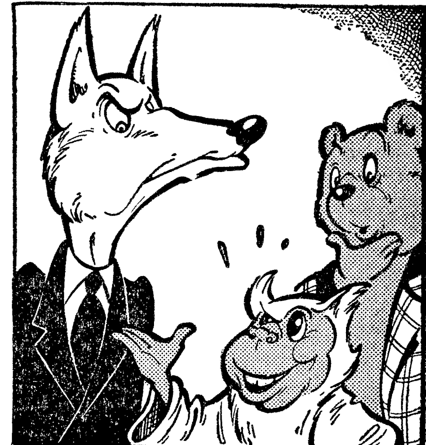
Zo sprekende opende hij de garage en trok het voertuig naar buiten.

Lemuriël Baboen deinsde terug en was enige ogenblikken sprakeloos.

„Maar dat is een zeilwieler!" mompelde hij toen. „Of nee — het is nog gekker! Dat ding beweegt zich voort door ontploffingen! Ach! De kosmische onwetendheid! De tijden zijn wèl duister!"

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Heer Bommel had zijn gast naar de stad gereden en hem naar een autohandel gebracht. Want een goed voertuig was het eerste wat hij nodig had, zoals hij zei.

Toen hij echter de grote ruimte binnenliep en naar de glanzende auto's keek, betrok zijn gelaat.

„Allemaal ontploffingswagens?" vroeg hij gemelijk.

„Ontploffingswagens?" herhaalde de handelaar geschokt. „Het zijn de nieuwste modellen, meneer! Lopen geruisloos, gebruiken weinig benzine en geen olie...."

„Benzine?" riep Lemuriël Baboen uit. „Olie?" Hij snuffelde achterdochtig de lucht op en schudde toen verbluft het hoofd.

„Het riekt hier naar de asfaltmeren van Doscopetl", verklaarde hij. „Deze wagens lopen door ontploffing van asfalt. Of niet soms?"

De autohandelaar begon ongeduldig te worden.

„Ik begrijp niet wat u bedoelt", zei hij. „Wilt u een auto kopen of niet?"

„Auto?" herhaalde Lemuriël. „Ik wil een goed voertuig hebben. Liefst vierelementig".

De ondernemer haalde de schouders op.

„U bedoelt misschien vier cylinders?" vroeg hij. „Die raken er uit. U kunt beter...."

„Vierelementig!" hield de ander vol. „U weet wel: aarde, lucht, water, vuur."

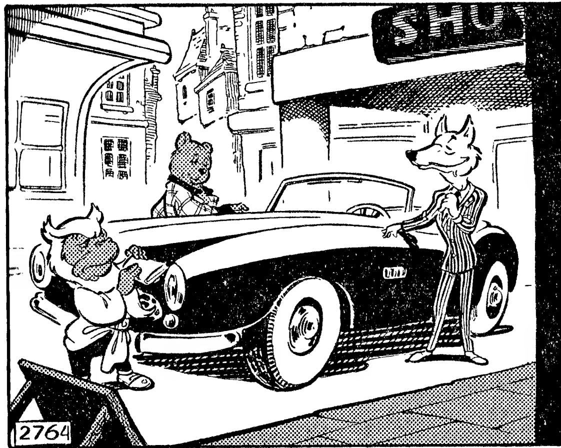
„Een amphibie-auto!" hielp heer Ollie.

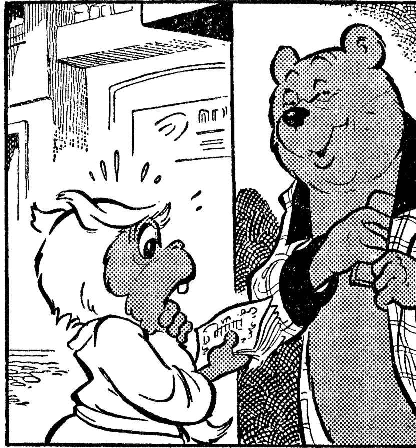
„Juist!" riep de Atlantiër uit. „Maar dan anders! Géén ontplofmachine! Een gewone ontvanger voor de magnetische krachtvelden op de aardbol is al genoeg. Een pyrchtec, u weet wel...."

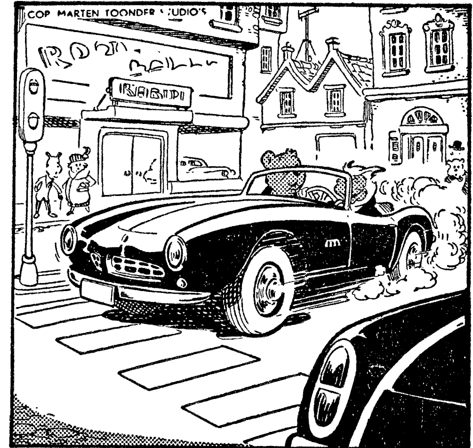
Heer Bommel merkte, dat er een rode gloed in de ogen van de autohandelaar verscheen. Daarom zei hij haastig:

„Ik weet, wat u bedoelt, heer Baboen. Maar die zijn uitgestorven, als u begrijpt wat ik bedoel. Laten we nu maar een auto nemen."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Lemuriël Baboen had na lang zoeken en ontevreden gemompel zijn keuze laten vallen op een lange automobiel van vlug model.

„Als er dan geen wezenlijk vierelementig voertuig meer bestaat, zal ik deze primitieve berberwagen maar kopen maken", sprak hij.

„Heel graag", zei de verkoper, verlicht zuchtend. „Dat is dan achttienduizend - negenhonderdvijfennegentig florijnen negentig, alstublieft."

De Atlantiër trok geen ander gelaat van deze prijs. Hij haalde een lederen tasje uit zijn ruim gewaad en greep er een dikke bundel bankbiljetten uit.

Doch toen uitte hij een ontstelde kreet.

„De kosmische domheid!" riep hij uit. „Daar heb ik een buidel Atlantische lucra's meegenomen om alles te kunnen betalen en daar heb ik niet bedacht, dat het geld zich natuurlijk heeft veranderd."

„Ach, als het meer niet is", zei heer Bommel glimlachend, „ik zal het u met genoegen even voorschieten, heer Lemuriël! Als u wilt, kunt u mij terugbetalen met wat goud; daar hebt u genoeg van."

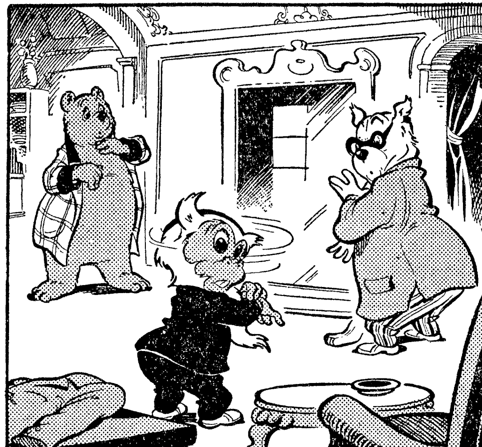
„Ach natuurlijk! Héél graag!" riep de tijdreiziger verheugd. „Dat is grootvriendelijk van u; goud is immers slechts een waardeloos berbermetaal...."

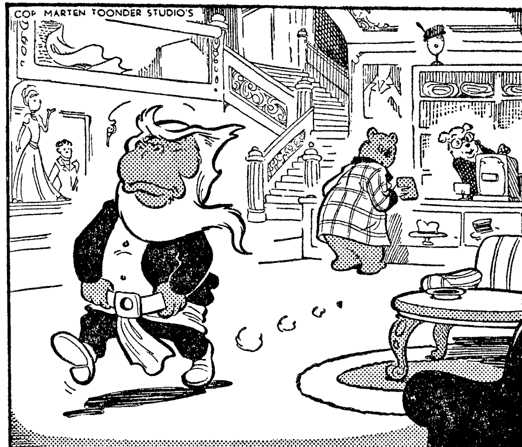
„Nu ja", gaf heer Ollie toe, „wij heren van de toekomst moeten dat ruim zien, nietwaar? In de tijd speelt geld geen rol, als u begrijpt wat ik bedoel."

Zo pratende betaalde heer Bommel de rekening en even later reden de beide heren opgeruimd de stad in om verdere boodschappen te gaan doen.

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Lemuriël Baboen reed van winkel tot winkel om inkopen te doen en hij bleek daarbij een fijne neus te hebben. Hoewel het hem ergerde, dat de tijden zo duister waren, wist hij toch op bekwame wijze de goede van de slechte dingen te onderscheiden, zodat hij alleen maar dure zaken kocht. Doch daar hij een vermogend Atlantiër was met vele kisten vol goud, betaalde heer Bommel opgeruimd alle rekeningen.

Ten slotte belandden ze in een herenmodemagazijn, waar de tijdreiziger enige kleding wilde kopen die hem minder opvallend zou maken.

Maar dat viel niet mee. Met groot afgrijzen trok hij het ene colbertje na het andere aan en slaakte daarbij kreten van afkeuring.

„De cosmische afval!" riep hij uit. „Zijn dit kleuren? Moet een heer dan in de grijze, de bruine en de grauwe tinten van Set lopen? Zijn hier niet anders dan berberlorren met knoopsluitingen? Knoopsluitingen uit de oertijden? Ach, de spiraal van de tijd voert wel omlaag!"

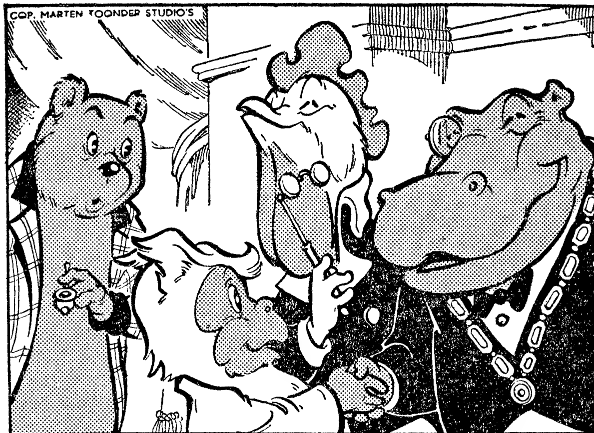
Heer Bommel troostte hem met de opmerking, dat ze immers al gauw verder zouden gaan, naar de toekomst — en dat hij er maar het beste van moest maken. Daarop hulde de Atlantiër zich in een donker loodkleurig kostuum maar omdat deze stof en deze tint ongeluk aantrokken zoals hij zeide, bevestigde hij zijn vreemde gordel weer onder zijn jasje.

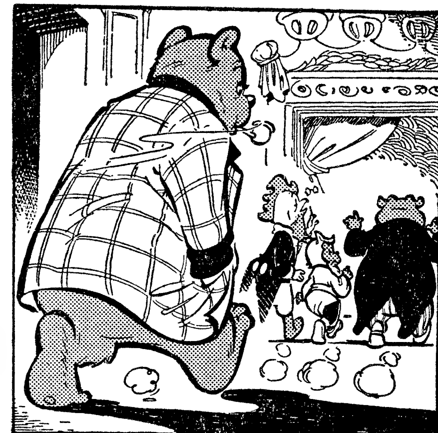
„Maar u bederft de snit!" riep de verkoper uit.

„Snit!" riep Lemuriël bitter. „Wie in de grauwe lorren van Set en Plumbum loopt, moet zorgen, dat hij mattatl heeft, anders zal het slecht met hem gaan. En deze gordel meneer, heeft de mattatl van de Baboenfamilie, terwijl uw snit een vervorming van de stof is — en niets meer."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Die middag was het druk in de Kleine Club. De burgemeester had het bezoek van de tijdreiziger op ruime schaal bekendgemaakt en omdat het hier een nieuwigheid betrof waar iedereen wel meer van wilde weten, verzamelde zich een dichte menigte in de zaal en op de straat.

De commissie van ontvangst stond op de gang, toen de auto voorreed.

„Parbleu!” mompelde de markies de Cantecler. „Die grove Bommel is er weer bij. Deze parvenu dringt zich in alle zaken die het fijnere leven betreffen.”

„Laat mij maar begaan”, suste de burgemeester. „Ik druk hem wel naar de achtergrond. Dat soort dingen ben ik gewend in mijn ambt.”

En met een vriendelijke glimlach begaf hij zich naar de binnentredenden.

„Daar is onze gast!” riep hij uit. „Welkom!”

„Dit is heer Lemuriël Ba....” begon heer Ollie.

„Welkom!” riep nu ook de markies. „Spreekt U Frans, of prefereert U Engels, meneer Baboen?”

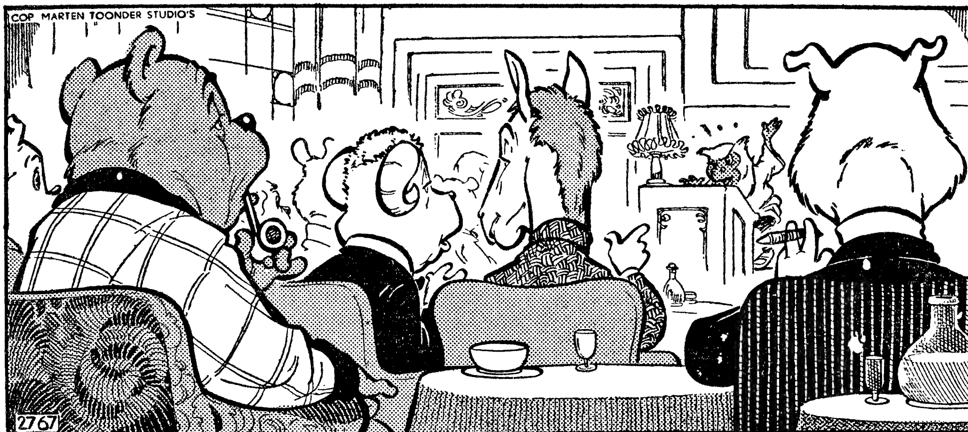
„Heer Lemuriël spreekt gewoon, zoals....” hernam heer Bommel.

„In de krant las ik, dat U onze taal beheerst”, schetterde de magistraat. Hij trok de Atlantiër tussen de markies en zichzelf en zo schreed het groepje in de richting van de zaal.

„U noemde onze taal een pictisch dialect”, zei de edelman. „Dat is een vreemde opmerking, die om een nadere verklaring vraagt.”

„Ach, waarom?” vroeg Lemuriël. „De enige berbers die ik ken zijn toevallig picten en de kimbren uit het land van Set. En die maken praat op Uw manier.”

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Lemuriël Baboen nam plaats achter een lessenaartje en begon zijn lezing. Hij legde uit, dat hij gistermorgen om deze tijd tienduizend jaren geleden was. Dat lijkt heel wat, maar zoals iedere Atlantiër weet, verloopt de tijd in spiralen, die keurig opgerold naast elkaar liggen. Men kan al maar voortdraaiend van de ene spiraal in de andere komen, maar men kan ook overspringen van de ene naar de andere bocht; dat is duidelijk. Dit laatste nu, had hij gedaan. Tot zijn ontsteltenis had hij echter gemerkt, dat hij in een neergaande bocht terechtgekomen was.

„Sommige tijdperken gaan op en andere gaan neer", riep de spreker uit. „Deze gaat neer. Het zijn duistere tijden, vol onwetendheid. De domheid is zó groot, dat men meent de wereld door denken te kunnen verklaren. Al denkende heeft men goed en kwaad en oorlog en vrede en bromfietsen en atoombommen uitgevonden. Het is héél treurig!"

„Wat is héél treurig?" riep de burgemeester verontrust.

„Het denken," herhaalde Lemuriël.

„Het denken", herhaalde Lemuriël. tot narigheid brengen. Ik wil wedden, dat men in deze tijd de kinderen zelfs naar scholen stuurt, waar ze in plaats van leven het rekenen leren!"

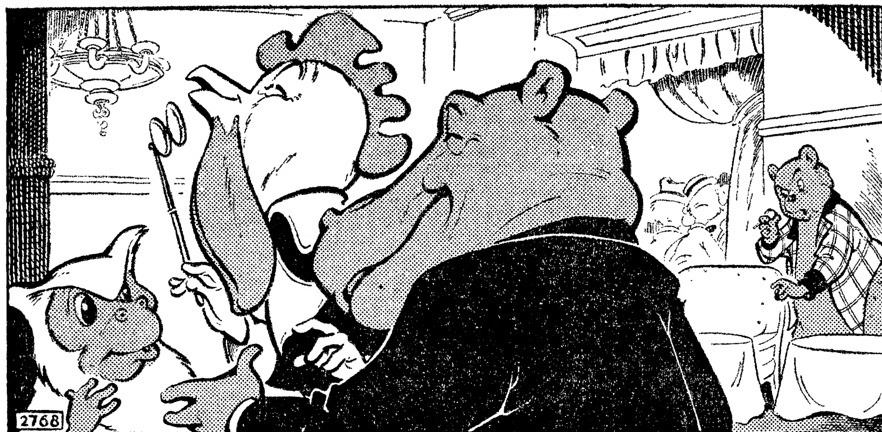
Er ontstond enig gemor en gemompel, doch daar trok de tijdreiziger zich niets van aan.

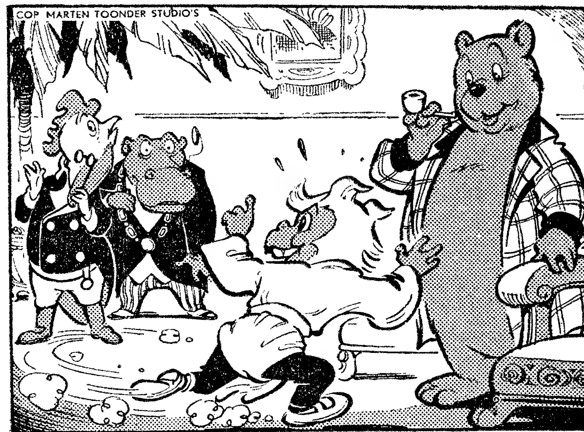
„De tijden zijn hier berbers", riep hij, „en daar houd ik niet van. Een heer houdt van een leven waarin het gevoel de hoofdzaak is — en daarom ga ik een nieuwe tijdcilinder bouwen om verder te gaan."

Heer Bommel, die verveeld had zitten luisteren, veerde enigszins op.

„Ach ja", mompelde hij. „Een heer houdt van gevoel — en daarom past hij niet in deze tijd. Net wat ik altijd zeg."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Toen de lezing was afgelopen verliet het publiek uiterst voldaan de zaal. Behalve de kruidenier Grootgrut, die het met de spreker eens was omdat hij ook niet van rekenen hield, had niemand iets van het gehoorde begrepen, maar men voelde, dat een tijdreiziger erg buitengewoon was.

„Zo héél anders dan anders", zoals de burgemeester zei. „Het is zo interessant voor ons om iemand uit een ver verleden te horen praten. We vragen ons altijd af: Hoe zouden de lui héél vroeger nu eigenlijk hebben gedacht? En nu weten we het. Héél interessant."

„Toch denkt u te slecht over ons", zei de markies berispend. „Onze kunst mag er zijn! U moet mijn verzameling eens komen bekijken, amice!"

„Dat heeft de tijd", vond de burgemeester. „De heer Baboen is de gast van de gemeente. Als hij naar de toekomst gaat moet hij een goede indruk van Rommeldam meenemen. Dat is goed voor de geschiedenisboekjes."

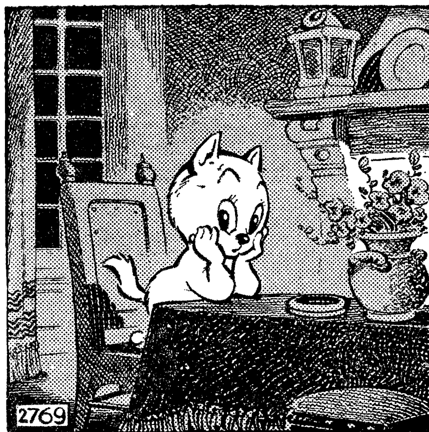
Heer Bommel stond aan het eind van de zaal gemelijk naar het groepje te kijken.

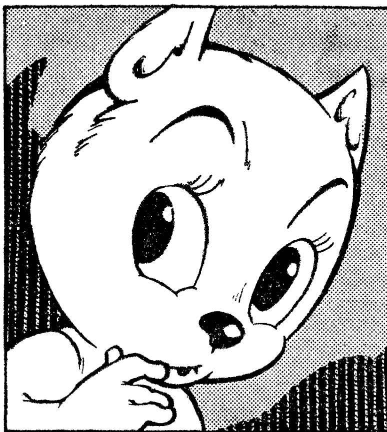
„Ik ben hier te veel", prevelde hij. „Wanneer men in nood zit, zijn mijn woning en mijn eten en mijn bed goed genoeg — maar als alles goed gaat heeft men mij niet nodig. Het is héél bitter om een heer te zijn."

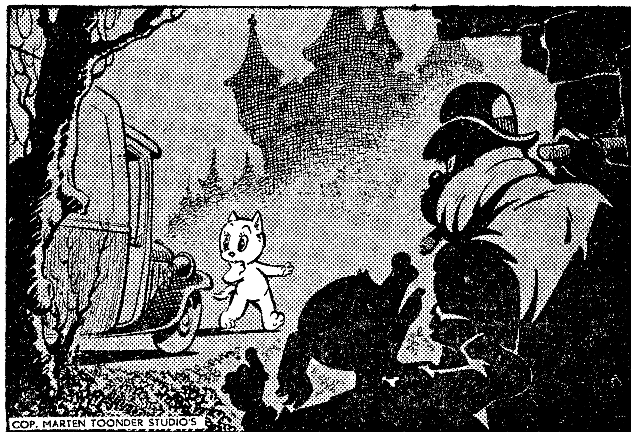
Op dat moment snelde Lemuriël Baboen echter plotseling op hem toe.

„Ik ben de gast van Olivier", riep hij over zijn schouder. „Daarom kan ik geen andere uitnodigingen aannemen. Hij is ook een heer van de toekomst en daarom is hij de enige met wie ik praat kan maken."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Terwijl Lemuriël Baboen zijn lezing in de Kleine Club hield, zat Tom Poes in slot Bommelstein voor de haard. Hij dacht diep na over de vreemde tijdreiziger, want hij moest eerlijk bekennen, dat hij er niet zo veel van snapte.

„Ik heb geen verstand van tijdmachines", dacht hij. „Misschien is het mogelijk om er een te maken, maar dan moet je toch wel erg knap zijn. Zouden de lieden tienduizend jaren geleden zó geleerd geweest zijn? Dat is raar, want in de geschiedenisboekjes staat alleen maar, dat toen de hunebedbouwers in ons land waren — en dat waren wilden. Maar misschien was Atlantis toen de beschaafde wereld en deze buurt zoiets als de binnenlanden van Afrika nu."

Tom Poes stond op en slenterde naar de deur om nog eens naar het schuurtje te gaan kijken.

„Het is een onrustig idee, dat al die kisten vol goud daar nog staan", dacht hij. „Vooral nu Argus dat in de krant heeft geschreven. Zoiets lokt dieven aan!"

Hij liep het huis uit aan de achterkant en zodoende werd zijn aandacht meteen getrokken door een kleine vrachtauto die daar op de weg stond.

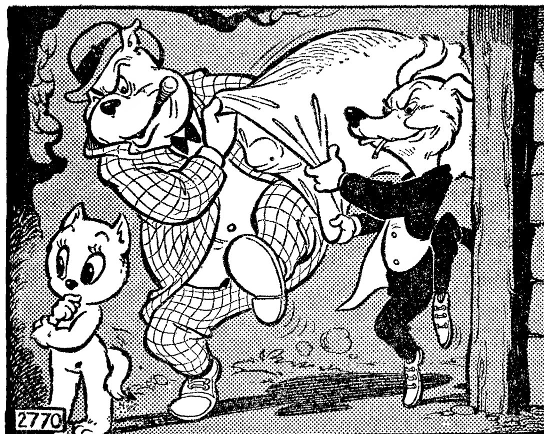
„Wat doet die hier?" mompelde hij. „Zou dat de een of andere leverancier zijn? Daar moet ik meer van weten."

Hij was zó in het bekijken van het voertuig verdiept, dat hij de beide ongure gedaanten bij het schuurtje niet zag.

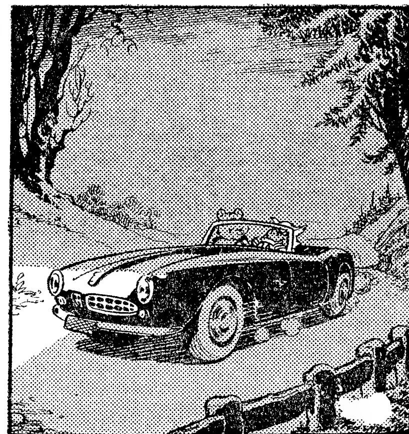
„Onraad, baas!" fluisterde de kleinste, zich in de duisternis terugtrekkend.

„Bah!" gromde de grootste, „die uitsloverige Tom Poes weer. Pak es effe die ouwe zak daar, Hiep! We zullen 'em keurig inwikkelen."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Terwijl Tom Poes wantrouwig naar de vrachtwagen stond te staren, had hij niet in de gaten dat een paar ongure gedaanten hem van achteren naderden.

Het waren de schurken Super en Hieper, die met een zak in de gespreide handen op de tenen voorttripten, totdat ze vlak bij hem waren. En net, toen Tom Poes zich wilde omdraaien omdat hij plotseling de rook van een slechte sigaar in de neus kreeg, stulpten de booswichten hem het grove linnen over het hoofd.

Met enkele geschoolde grepen wikkelde Super een koord om de bovenkant en wierp de zak met inhoud vervolgens tegen het schuurtje. Daarna brak hij de deur open en begon met zijn maat de zware kisten vol goud in de auto te dragen. Spreken deden de boeven daarbij niet, want ze wilden zich natuurlijk niet verraden.

Tom Poes worstelde en schreeuwde, maar dat hielp hem niets; Joost had zijn vrije avond en de omtrek was verlaten. Slechts de nieuwe auto van Lemuriël Baboen naderde het slot — maar die was nog te ver af om te kunnen helpen.

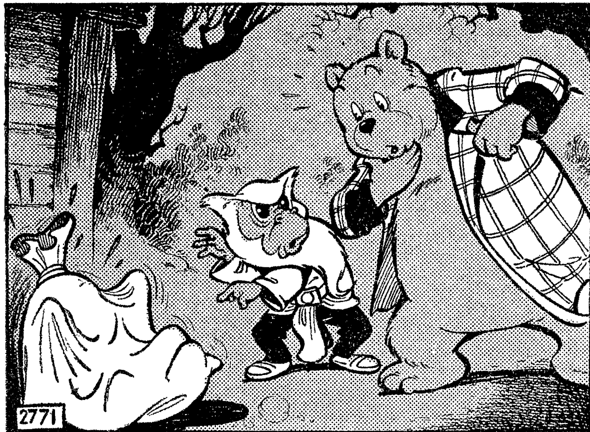
„Een interessante dag", zei de Atlantiër. „Men doet een massa nieuwe indrukken op wanneer men uit het verleden komt. Héél interessant; maar vermoeiend. Er waren lieden, die beweerden, dat Atlantis nooit bestaan heeft — dat heeft mij geschokt! De kosmische domheid!"

„Zegt u dat wel", zei heer Ollie. „Het moet héél naar zijn om te horen, dat de plek waar men vandaan komt nooit bestaan heeft. Stel je voor!"

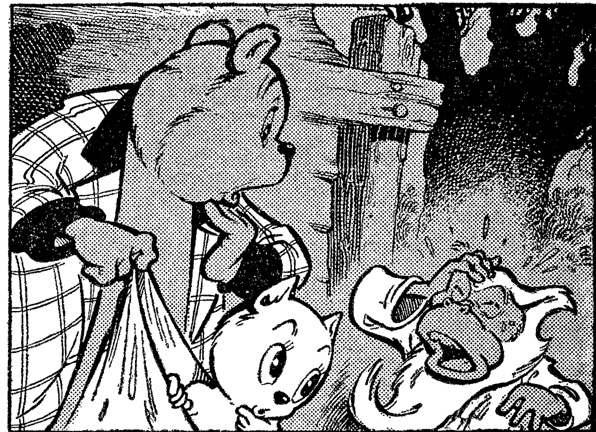
„Maar Atlantis heeft wèl bestaan!" riep Lemuriël uit. „Ik kom er net vandaan, dat is toch bewijs genoeg!"

„Natuurlijk, natuurlijk!" zei heer Bommel haastig. „Net wat ik bedoel, als u begrijpt wat ik bedoel."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

„Ik stel voor om nu eerst mijn schuld aan U te betalen”, zei Lemuriël toen hij met heer Ollie uit de auto gestapt was. „Laten wij naar mijn goudkisten gaan, dan krijgt U duizend staafjes van mij. Ik denk, dat dat genoeg is in deze tijd, want ik heb ontdekt, dat één Atlantische lucra gelijk is aan twee miljoen florijnen.”

„Tjonge!” zei heer Ollie. Want hoewel geld geen rol voor hem speelt, was hij van dat bedrag toch wel onder de indruk. Op dat moment werd zijn aandacht echter plotseling getrokken door een luid geschreeuw, dat achter uit de tuin kwam.

Hij snelde ongerust naar de schuur en daar vond hij de zak waar Tom Poes in zat.

„W-wat doe je daar, jonge vriend?” vroeg hij.

„Schreeuwen!” riep Tom Poes, „dat hoort U toch wel? Laat me er uit! Iemand heeft me in deze zak gebonden — en ik ben bang, dat....”

„Weg!” riep Lemuriël Baboen met schelle stem. „Leeg! Alles is heen!”

Hij stond handenwringend in de deuropening van de schuur en staarde in het duister.

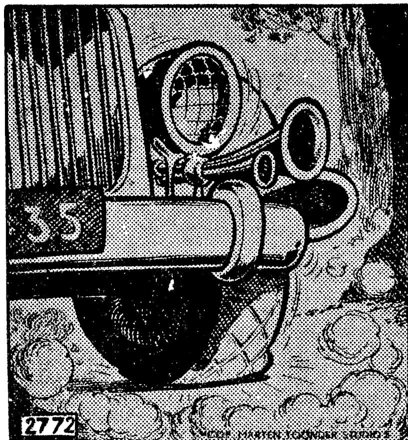
„W-wie is w-weg?” vroeg de heer Bommel met een bang voorgevoel.

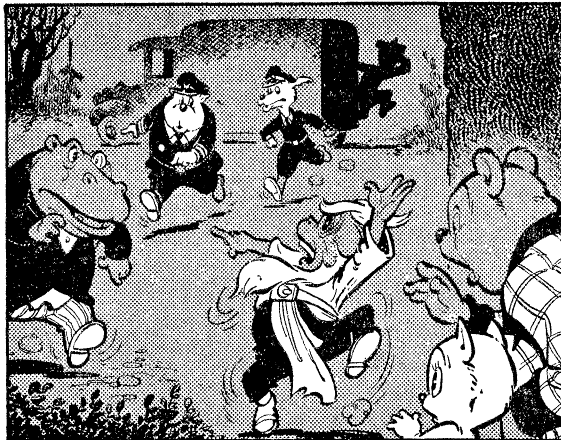
„Mijn goud!” schreeuwde de Atlantiër. „Al mijn kisten met goud! Alles is weg! De kosmische slechtheid! Wat moet ik zonder goud beginnen?”

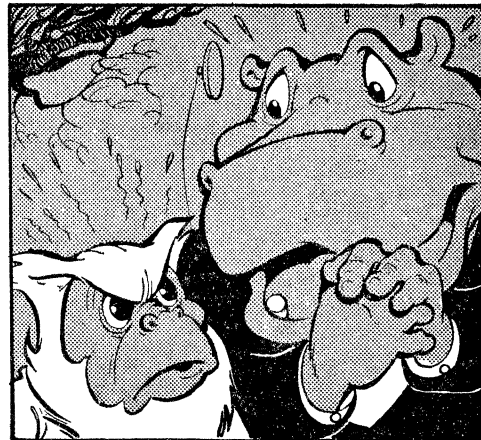
„Wie heeft dat gedaan?” vroeg heer Ollie. Hij keek Tom Poes vol verwachting aan, maar die haalde de schouders op.

„Ik weet het niet”, zei hij. „Ik heb niemand gezien. Ik zag alleen een auto en ik heb een slechte sigaar geroken. En toen gooide iemand die zak over mijn hoofd....”

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Het valt te begrijpen, dat het bericht van de diefstal heel wat opschudding veroorzaakte. Twaalf kisten met goud worden niet iedere dag ontvreemd — en zeker niet van een tijdreiziger. Daarom reed de burgemeester persoonlijk met de politiewagen mee om het onderzoek te leiden.

„Het is vreselijk!” riep hij, toen hij als eerste voor Bommelstein uit het voertuig sprong. „Ik bied u namens de gemeente mijn excuus aan. Er had natuurlijk een extrapolitiebewaking moeten zijn, dan was dit niet gebeurd. Maar ja — u weet hoe dat gaat.... De ambtelijke weg is een beetje traag. De ambtenaar eerste klasse Dorknoper heeft vandaag alle formulieren ingevuld en morgen zou de extrabewaking gekomen zijn....”

„Ah bah!” riep Lemuriël woedend. „Morgen! Morgen! Kosmische kletspraat! Ik weet niets van ingevulde formulieren — ik begrijp dat niet! De tijden zijn wel donker, wanneer formulieren bewaking moeten maken!”

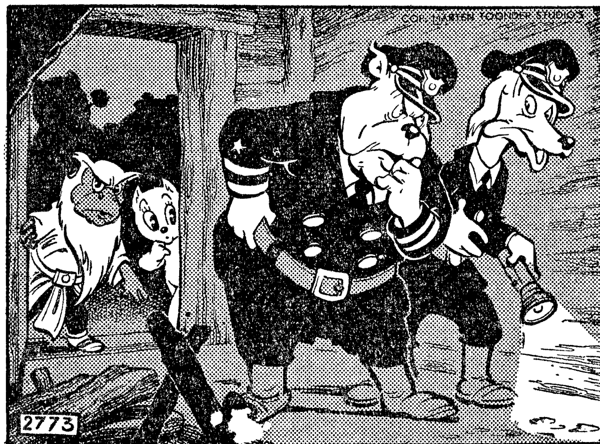
„Ach, het is héél vreselijk!” herhaalde de burgemeester. Hij begreep, dat Lemuriël slecht over Rommeldam zou spreken wanneer hij in de toekomst zou zijn aangekomen. De geschiedenisboekjes zouden dan niet veel moois over de gemeente en haar burgemeester vertellen en daarom woog zijn verantwoordelijkheid hem zwaar.

„Zó donker zijn de tijden niet!” riep hij handenwringend. „U zult zien hoe vlug en knap onze politie werkt! U zult zien, hoe vlug uw goud is teruggevonden!”

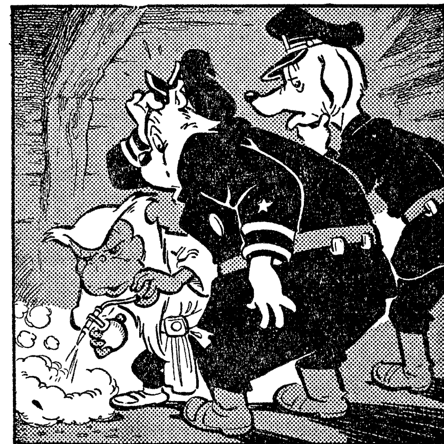
„En wanneer mijn goud nu eens niet wordt teruggevonden?” vroeg de Atlantiër bitter. „Dan moet ik in deze afschuwelijke, grauwe tijd blijven leven! Dan kan ik geen tijdcilinder bouwen!”

„Ik zal u tonen, hoe vooruitstrevend de gemeente is”, zei de heer Dickerdak. „De gemeente zal u materiaal geven totdat uw goud is teruggevonden — dat beloof ik u.”

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Commissaris Bulle Bas en brigadier Snuf waren het schuurtje binnengetreden en begonnen aan hun onderzoek. Ze wilden een goede indruk op de tijdreiziger maken en ze vermorsten daarom geen tijd met nodeloos gepraat.

De brigadier knipte met een kort gebaar zijn lamp aan en bescheen de grond.

„Sporen”, sprak hij.

„Inderdaad”, bevestigde de commissaris. „Voetsporen, zou ik durven zeggen!”

„En”, hernam Snuf, „wat meer is, hier loopt een soort sleuf. Hier is met een zwaar voorwerp gesleept — dat is duidelijk!”

„Juist”, gaf zijn chef toe, „wanneer we dus deze sporen voegen bij de tekenen van braak op de deur, kunnen we rustig vaststellen, dat hier een diefstal gepleegd is. We moeten nu dus te werk gaan om....”

Lemuriël Baboen verloor zijn geduld.

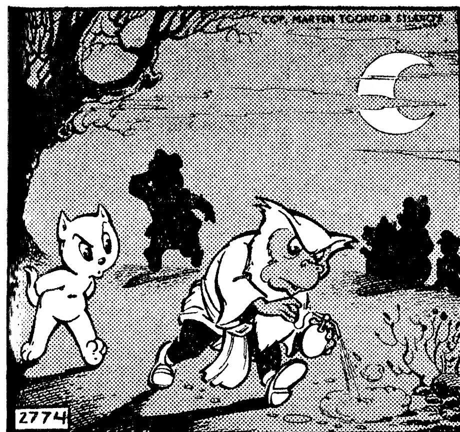
„Natuurlijk is hier een diefstal gepleegd!” riep hij schel. „Waarom volgen deze zilverknopers het spoor niet? De tijd gaat verloren met het maken van praat!”

„Wij proberen het spoor te vinden”, zei de commissaris uit de hoogte. „Als wij weten waar het loopt, gaan wij het volgen. Onze methode is degelijk en ik....”

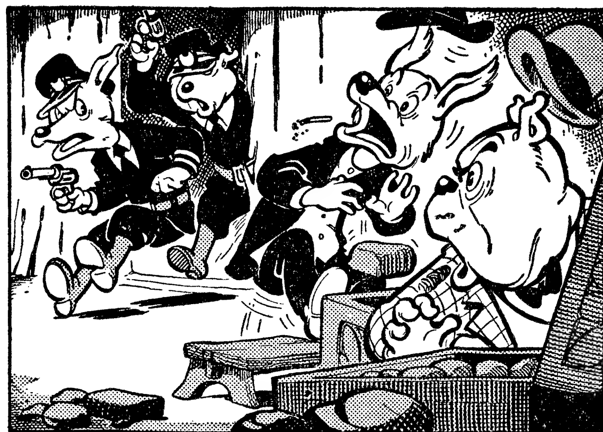
„Degelijk!?” riep de Atlantiër. „De kosmische traagheid! Men hoeft een spoor niet te vinden. Een spoor is er altijd, dat weet een kind!”

Zo sprekende greep het ventje een soort verstuivertje uit zijn gewaad en kneep in het balgje, zodat er een fijne nevel tegen de grond stoof. Nu werd onmiddellijk een vreemd spoor zichtbaar, dat uit kleine ronde vlekjes bestond en regelrecht naar de deur liep.

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Lemuriël Baboen liep naar de deur, steeds maar in het balgje van zijn verstuiver knijpend. Waar de wolkjes uit zijn apparaat de grond raakten werd onmiddellijk een fijn druppelig spoor zichtbaar, dat gemakkelijk te volgen was.

„Dat is een mirakel!” zei de commissaris onder de indruk. „Die toestelletjes moesten we bij de politie hebben, dan zouden we vlugger klaar zijn.”

„Helemaal geen mirakel”, mompelde de tijdreiziger, al maar spuitend. „Deze spoorstuivers horen in Atlantis tot de huishouding. Werken op mattatl, heel gewoon.”

„De dieven zijn in een auto vertrokken”, zei Tom Poes. „Dat is jammer, want bij de wagen zal dat spoor wel ophouden.”

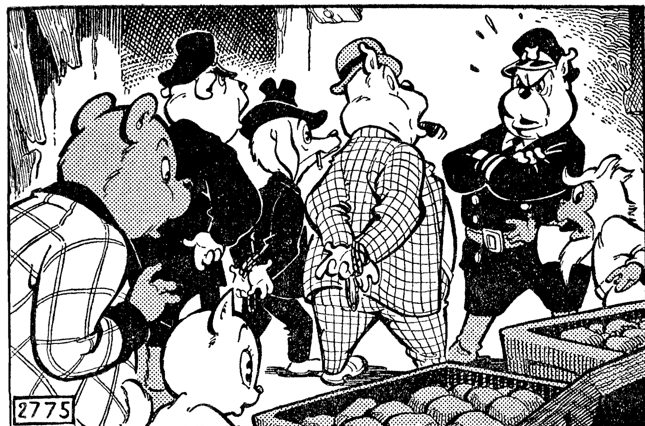
„Geen spraak van”, bromde de Atlantiër. „Mattatl-spoor gaat overal door.”

Nu, daar had hij gelijk in. Zonder onderbreking werden de vreemde vlekken zichtbaar wanneer hij er op spoot en het gezelschap had zelfs moeite om de vreemde spoorzoeker bij te houden. In snelle pas ging het nu stadwaarts, door de verlaten straten van Rommeldam naar de achterbuurt; een smalle steeg in en ten slotte recht op een scheve deur in een duister pand af.

„Daar wonen de dieven”, zei de heer Baboen eenvoudig. Hij borg zijn verstuivertje weer op en wachtte nu verder op de politie.

Die kwam onmiddellijk in actie. Met brigadier Snuf voorop braken de beambten de vervallen afsluiting open en sprongen het gebouw binnen. Het was duidelijk, dat ze de dieven op heterdaad betrapt hadden. Want daar zaten Super en Hieper over de twaalf geopende Atlantische kisten gebogen....

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Het arresteren van de schurken gebeurde snel en handig. Voordat ze van hun schrik bekomen waren, stonden ze al geboeid voor de commissaris.

„Dat hadden jullie niet gedacht, hè?" sprak deze trots. „Jullie wisten niet, dat we zó snel een spoor konden volgen, wel? Ja, ja, we hebben het goud mooi op tijd kunnen achterhalen!"

„Niet op tijd!" jammerde Lemuriël Baboen. „Het is te laat! Door de kosmische traagheid van de zilverknopers is het te laat! De schurken hebben het goud reeds verstopt!"

„Verstopt?!" riep Bulle Bas ontzet. „Maar die kist daar zit vol!"

„Vol met stenen, commissaris!" zei de brigadier. „De schurken hebben de goudstaven voor stenen verwisseld."

„En waar is het goud?" bulderde de hooggeplaatste politiebeambte. „Spreek op! Waar hebben jullie de Atlantische goudstaven gelaten?"

„Bah!" riep Hieper. „Er waren geen goudstaven. Er zaten stenen in die koffers!"

„Eerlijk waar, meneertje", vulde Super aan. „Wij zijn twee eerlijke handelaars en we hebben geen kwaad gedaan. We dachten, dat die kisten opgeruimd konden worden, daarom hebben we ze meegenomen. Alleen maar oude kisten met stenen. Eerlijk waar!"

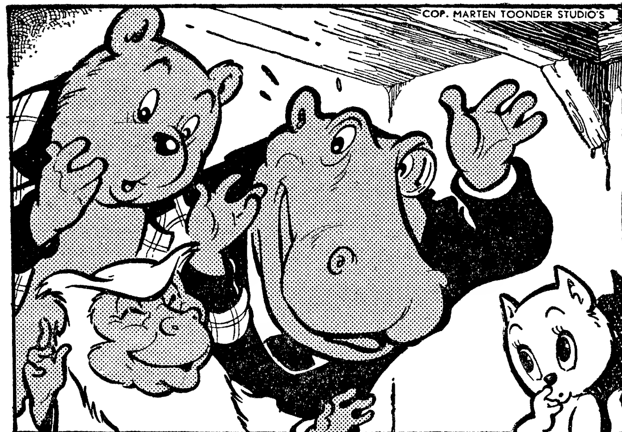
Lemuriël Baboen stond een ogenblik ongelovig te kijken, doch toen barstte hij in een bitter lachen uit.

„Het zijn duistere tijden!" riep hij. „Dat men leugens maakt is een natuurlijke beleefdheid — maar zulke domme leugens hoort men slechts van berbers! De kosmische onzin! Waarom zou ik stenen meenemen uit Atlantis?"

Hij staakte zijn vreugdeloos lachje en riep plotseling woedend. „Mijn goud! Waar is mijn goud? Ik wil weg uit deze tijd! Ik wil een tijdcilinder bouwen!"

HEER BOMMEL en de Atlantiër

De commissaris gaf een kort bevel en daarop werden Super en Hieper snel het vertrek uitgeleid.

„We komen er wel achter", sprak de politiechef dreigend bij het heengaan. „Ik zal deze booswichten net zo lang verhoren totdat ze bekennen waar ze het goud hebben gelaten. En ik zal dit pand met een stofkam doorzoeken, daar kunt u van op aan."

„Ach ja — ach ja...." zei Lemuriël Baboen lusteloos. „Intussen zit ik maar — en wacht en kan niet werken. Hoe kan ik nu mijn tijdcilinder bouwen? Ik heb dat waardeloze goud nodig voor het reduceren! Ach! De kosmische tegenslag!"

„Waarom gebruikt u uw verstuivertje niet?" vroeg Tom Poes. „Hier zullen toch ook wel sporen zijn?"

„Werkt hier niet", zei Baboen kort. „Kamer is vol met dievenmattatl!"

„Hm!" zei Tom Poes. Hij begon de kisten met stenen te doorzoeken en haalde er een druppelfles uit, die met een kleurloze vloeistof gevuld was.

„Onzichtbare inkt of zo", prevelde hij. „Nu begrijp ik die sporen! Zou dit nu mattatl zijn? Hm!"

Er was echter niemand die aandacht voor hem had. Heer Bommel en de burgemeester probeerden de tijdreiziger te troosten en dat was een zware taak.

„Niet getreurd, heer Lemuriël!" zei de magistraat met voorgewende opgewektheid. „De gemeente zal u goud lenen, totdat het uwe teruggevonden is. Dat kan nooit lang duren."

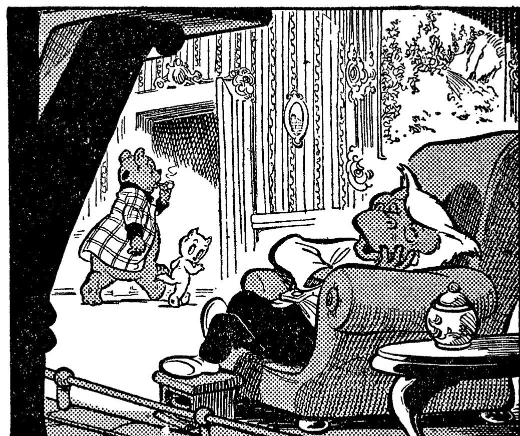
„En ik", zei heer Ollie, „zal uw proeven zolang wel betalen. Ik ga immers met u mee naar de toekomst? Daarom speelt geld geen rol!"

„Ha!" riep de Atlantiër. „U wentelt de duisternis van Set van mij af. Mijn zon gaat weer schijnen."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Het was al laat toen ze weer op slot Bommelstein terugkeerden. De avond was fris en daarom had de bediende Joost de haard aangemaakt. Maar Lemuriël Baboen had daar niet veel waardering voor.

„Bah!" sprak hij. „Een primitief berbervuur. Het zijn wel duistere tijden. Als men koud is gaat men de zoldering verwarmen! Bah!"

„De zoldering?" vroeg heer Bommel verward. „Wat bedoelt u?"

„Warme lucht stijgt omhoog", legde de tijdreiziger geduldig uit. „Daarom is het hierboven in de kamer altijd warm en beneden, waar men zit, koud. Brrr! Bij ons in Atlantis maken wij de vuren onder de vloer, dan wordt de grond warm. Lekker!"

„O", zei heer Ollie, zonder begrip. „O, juist, ja. Net wat ik altijd zeg. Maar men begrijpt ons, heren van de toekomst niet. Wanneer gaan we hier weg, heer Lemuriël?"

„Als mijn cilinder klaar is", zei het vreemde ventje kort. „En die cilinder ga ik maken wanneer ik mijn goud heb om te splitsen — en mijn geld om instrumenten te kopen."

„Als het anders niet is!" riep heer Bommel uit. „Dat zal ik morgen wel even in orde maken, hoor. Als de politie uw goud niet vindt, zal de gemeente het u wel lenen. En ik haal wat geld van de bank. Dat is toch afgesproken?"

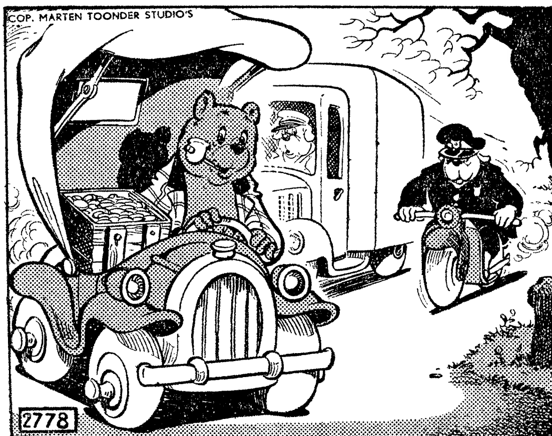
„Mooi", zei Lemuriël Baboen. Hij strekte zich behaaglijk voor het primitieve vuur uit en sloot de ogen.

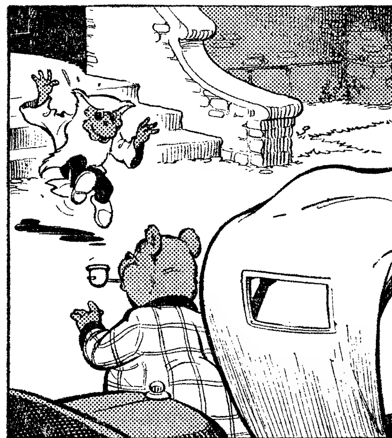
„Ik blijf uw gast" murmelde hij. „Totdat de tijdmachine klaar is. En dan gaan we naar de toekomst, wij beiden."

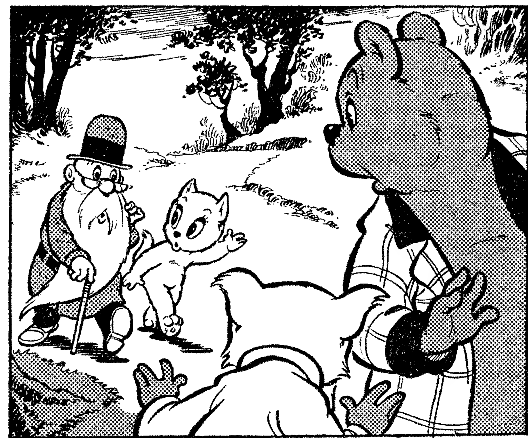
„Fijn" zei heer Ollie tevreden. „Dan zal ik u niet langer storen. Wat jij, Tom Poes?"

„Hm", zei Tom Poes. „Ik ga naar huis."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Heer Bommel ging de volgende morgen vroeg op stap. En omdat de burgemeester het vreselijk vond, dat de tijdreiziger in zijn gemeente bestolen was, zorgde hij, dat er binnen een uur een autootje met goud klaar stond.

„Het is allemaal erg onregelmatig", sprak hij. „Dit gaat geheel buiten de ambtenaar eerste klasse Dorknoper om, want die zou het niet goedkeuren. Maar ik wil die Atlantiër tonen, dat het hier niet allemaal achterlijk is — en daarom heb ik dit vlug in orde gemaakt."

Zo reed heer Bommel dus aan het het hoofd van een kleine colonne huiswaarts, waar hij begroet werd door de ongeduldige tijdreiziger.

„En?" riep die reeds van verre.

„Het is in orde", zei heer Bommel eenvoudig. „Een kist met geld van mijn bank en een auto vol goud. U kunt aan het werk gaan, heer Baboen."

Lemuriël wreef zich de handen en huppelde opgewonden om zijn gastheer heen.

„Mooi!" riep hij. „We gaan een tijdcilinder maken!"

Doch nu naderde er plotseling een nieuwe figuur. Het was de heer Prlwytzkofsky, professor in de natuurkunde aan de universiteit van Rommeldam, die door Tom Poes uitgenodigd was om eens te komen praten.

Want Tom Poes was niet zo gerust over alles wat er gebeurd was. Hij had lang nagedacht over de komst van de Atlantiër en over de diefstal van de kisten met goud en over het aanbod van de burgemeester en over het geld van heer Bommel.

En toen vond hij, dat het tijd werd, dat er eens een deskundige bij kwam om de zaak te onderzoeken.

HEER BOMMEL en de Atlantiër

„De goede morgen", zei de geleerde, beleefd de hoed lichtend. „Der naam is Prlwytzkofsky. Aangenaam!"

„Groot zij uw ego", zei Lemuriël Baboen, enigszins verbaasd. „Wilt u een gesprek met mij maken?"

„Enige vragen", zei de professor. „U gaat ene machine vervaardigen om door der tijd te reizen. Is dat juist?"

„Zeker!" gaf de tijdreiziger toe. „Wat hebt u daarmee te maken?"

„Veel!" riep de geleerde uit. „Ik ben een gestudeerd man! En ik kan niet goedvinden dat u de wetenschap misgebruikt voor zo ene onzin! U krijgt daar goud en u krijgt daar geld! En waarvoor?"

„Voor het maken van een tijdmachine", zei Lemuriël, vol ingehouden woede. „En ik houd niet van gestudeerde mannen, heer Priepski! Mannen die studeren worden dom. Ze vullen de hersens en vergeten de mattatl. Bah!"

„Der naam is Prlwytzkofsky", hernam de professor. „Ik weet niet wat der mattatl is, maar ik weet wel, dat men niet door der tijd kan reizen....."

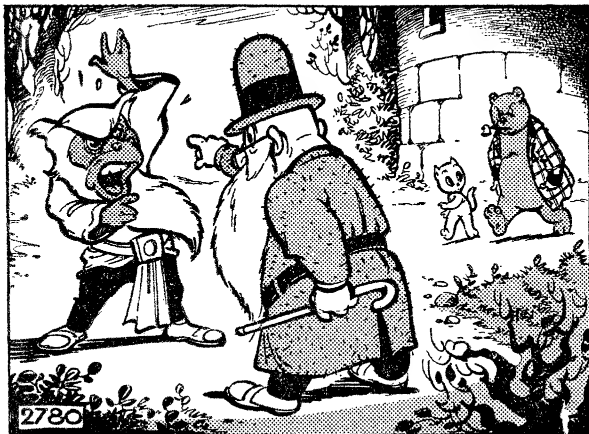
„En ik dan?" riep de ander opgewonden. „Ik kom uit Atlantis! Ik kom van tienduizend jaren geleden! In een tijdcilinder! U ziet dus, dat het kan!"

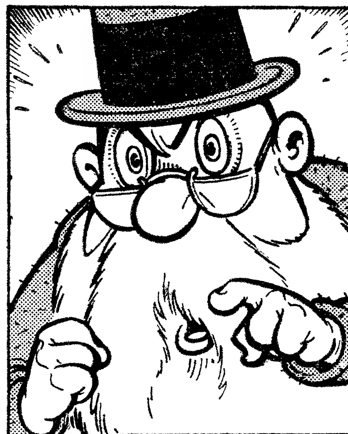
„Zo, jonger man", kraaide de geleerde. „En wat is dan wel der formule die u gebruikt?"

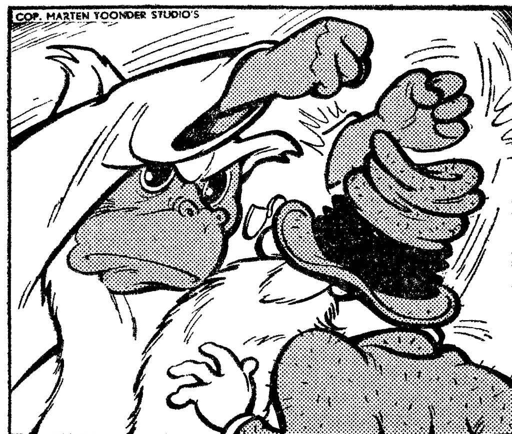
„Bah! Formule!" schreeuwde de Atlantiër. „Het kosmische bijgeloof. Ik splits goud. Ik gebruik mattatl. En overigens: e is mt kwadraat, nietwaar? Dus is de wortel uit e gedeeld door m!"

„Dat klopt ja niet!" krijste de professor. En terwijl de beide heren in grote opwinding op en neer liepen begonnen ze een diepgaand gesprek. Maar het zou me te ver voeren om daar verder in te treden.

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Tom Poes en heer Bommel luisterden op een afstandje naar het opgewonden gesprek en heer Ollie begon boos te worden.

„Ik kan niet toestaan, dat men mijn gasten beledigt", sprak hij. „Ik ga hier een eind aan maken."

Maar toen hij dichterbij kwam bemerkte hij, dat zijn gast heel goed voor zichzelf kon zorgen.

„Bah!" riep Lemuriël Baboen woedend. „Ik luister niet langer naar dom gepraat! U gelooft in logisch denken, huh?"

„Natuurlijk!" zei de professor geschokt. „Dat doet toch iedereen?"

„Kosmisch bijgeloof!" riep Lemuriël Baboen. „Het zijn duistere tijden! Logisch denken leidt tot ellende en oorlog, dat weet een kind!"

De geleerde was enige ogenblikken sprakeloos.

„M-maar dat is waaaanzin!" riep hij ten slotte uit. „U bent ener oplichter! U bent ener kletspraatpersoon. Ik zal u aanklagen!"

„En u", schreeuwde de Atlantiër, „u stoort de mattatl!"

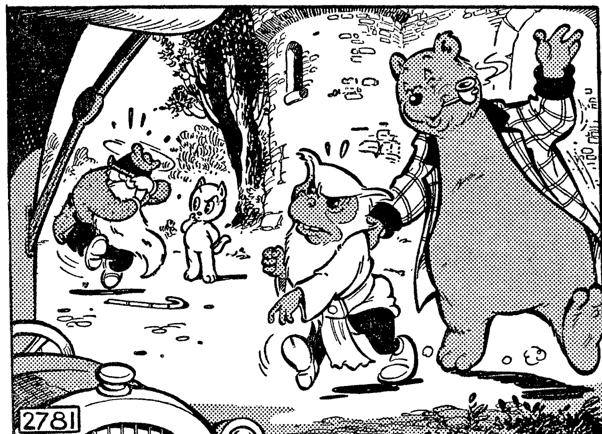
Met deze woorden sprong hij op de professor af en sloeg hem met een ferme klap de hoed over de ogen.

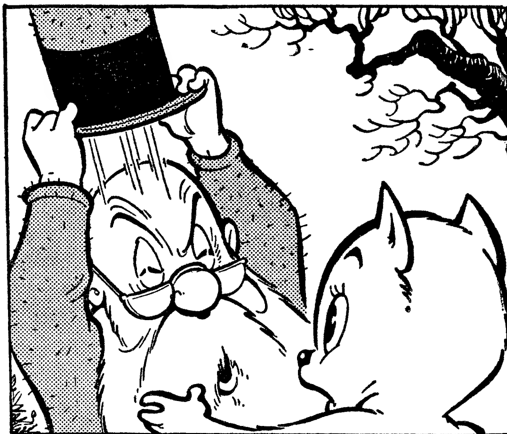
„Hela! Niet doen!" riep Tom Poes. „Dat is strafbaar!"

„Net goed! Net goed!" riep heer Bommel. „Dat zal hem leren zich als een heer te gedragen. Wij, lieden van de toekomst, kunnen zulke beledigingen niet verdragen. Het stoort onze mattatl, als iemand begrijpt wat ik bedoel!"

„Zo is het", zei Lemuriël hijgend. „Olivier is de enige, die er iets van begrijpt. Komaan, mijn vriend, we gaan onze cilinder bouwen. En vlug, want anders zullen onze vijanden het ons verbieden."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Heer Bommel liep vlug naar de tijdreiziger toe en vatte hem bij een arm.

„Wees maar niet boos, heer Lemuriël", sprak hij kalmerend. „Wij heren van de toekomst worden nu eenmaal nooit begrepen. Ik ben al lang gewend aan al dat onbegrip, als u begrijpt wat ik bedoel. Maar voor u moet het héél pijnlijk zijn!"

„Bah!" zei de Atlantiër. „De kosmische domheid! Het zijn duistere tijden, Olivier!"

„Ja, ja", gaf heer Bommel toe. „Maar hier staat een auto met goudstaven en daar is geld. U kunt aan het werk gaan, hoor! Bouw maar vlug een mooie tijdcilinder — dan gaan we weg uit deze tijd."

Terwijl de beide heren zo pratend wegliepen, worstelde professor Prlwytzkofsky zich moeizaam uit zijn hoed.

„Praw!" riep hij uit, toen dit eindelijk gelukt was. „Der ongelikte boer! Der kwaaie aap! Praw!"

„Het spijt me, dat dit gebeurd is", zei Tom Poes. „Maar nu weet u zeker wel of hij een bedrieger is of niet?"

„Ik moet denken", zei de geleerde. „Daarnet dacht ik: Dezer individu is een oplichter! Hij verkoopt waanzin en smoesjes. Reizen door de tijd! Praw!"

„Mooi", zei Tom Poes. „Dan kunnen we hem dus bij de politie aangeven."

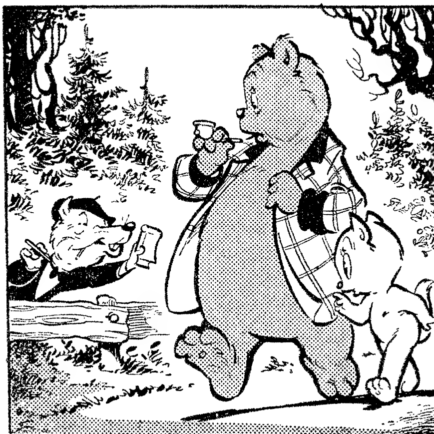
„Niet zo snel, jonger man!" hernam de professor. „Nee. — Daarnet was ik boos. Erg boos. Woedend! Maar in de wetenschap mag men der gevoel niet laten spreken. En het kan zijn dat der Baboen toch gelijk heeft. Ik moet zijn formules bestuderen en uitwerken. Men kan nooit weten. In der wetenschap is ja alles mogelijk!"

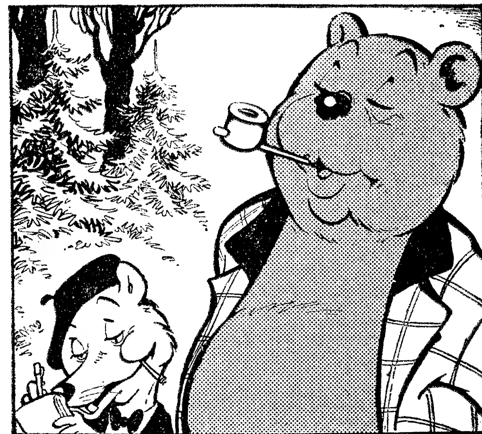
Met deze woorden liep de geleerde peinzend weg en liet Tom Poes verbaasd staan.

„Nu weet ik nog niets", dacht hij zorgelijk „Als men iets te weten wil komen moet men niet met de wetenschap gaan werken, dat zie ik nu wel."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

In de kelders van kasteel Bommelstein kreeg de grootste uitvinding van alle eeuwen gestalte, want daar groeide in de nu volgende dagen de tijdcilinder. De maker ervan trok zich niets aan van de praatjes die er over hem de ronde deden. Het wantrouwen van de wetenschap stoorde hem niet en de politie, die onopvallend maar streng de omtrek bewaakte, scheen hij niet te zien. Lemuriël Baboen, de vreemde tijdreiziger, werkte hard. Hij had een klein legertje werklieden in dienst genomen en vele vreemde materialen werden uit alle delen van het land aangevoerd.

Het was geen wonder dat de journalist Argus van tijd tot tijd nieuwsgierig bij het oude slot rondsloop om te proberen iets nieuws te weten te komen. Op een middag, dat heer Bommel en Tom Poes door de tuin wandelden dook hij plotseling uit een struik op en trok zijn blocnootje.

„Hebben julllie nog een berichtje?" vroeg hij. „Schiet hij al op, de tijdmachine? Zou het lukken om naar de toekomst te reizen? De lezers zijn nieuwsgierig, u kent dat. Want er zijn er veel, die deze tijd niet zo fijn vinden en die wel weg zouden willen — u begrijpt me."

„Natuurlijk", zei heer Ollie. „Ik begrijp wat u bedoelt. Ikzelf was de eerste, die zei dat een heer in deze tijden niet thuishoort. U hebt daar zelf nog een artikeltje over geschreven, weet u nog wel?"

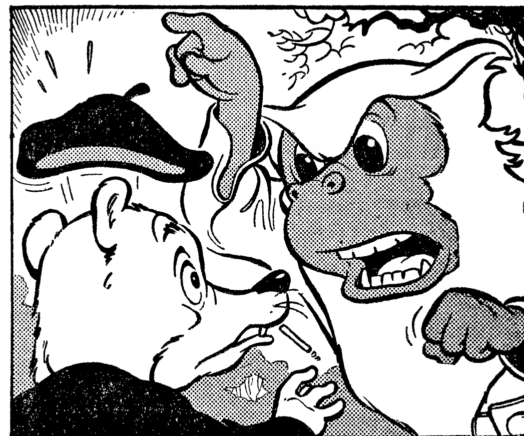
„Zeker, zeker!" riep de reporter uit. „En een paar dagen nadat ik dat stukje geplaatst had kwam de heer Baboen uit Atlantis in zijn cilinder. U hebt toch altijd geluk, heer Bommel!"

„Zeker", zei heer Ollie bescheiden. „Wij Bommels trekken dit soort dingen aan als u begrijpt wat ik bedoel. „Een heer kan bereiken wat hij wil", zei mijn vader altijd, en daar houd ik mij aan...."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

„Ik heb een nieuwtje voor u", zei heer Bommel glimlachend. „Ik zal als eerste een reis in de toekomst maken! Niet zo erg ver in de toekomst — niet meer dan een jaar of drie. Alleen maar om te bewijzen, dat de cilinder werkelijk werkt. Want ik heb gemerkt, dat er lieden zijn, die menen, dat het Lemuriël om dat waardeloze goud te doen is Men heeft hem een oplichter genoemd! Bah! Het kosmische wantrouwen!"

„Dat is nieuws!" riep de journalist uit. „Heer Olivier gaat naar de toekomst! Een aardig kopje. Enne, wat ik vragen wilde: waarom gaat u niet naar het verleden? Terug naar Atlantis of zo?"

Heer Bommel raakte in de war van die vraag. Het was duidelijk, dat hij daar nog nooit over had gedacht. Doch nu trad Lemuriël Baboen onverwachts van achter een boom te voorschijn.

„Naar het verleden kan men niet!" riep hij uit. „Het verleden heeft zich verdicht. Het ligt vast en kan niet meer worden veranderd. Alleen de toekomst is nog los genoeg om een genegativeerd hedenlichaam door te laten. Begrijpt u wel?"

„Ja, ja", zei Argus, die ijverig schreef, hoewel hij er niets van snapte, „ga verder, heer Baboen. Dit zal de lezers interesseren."

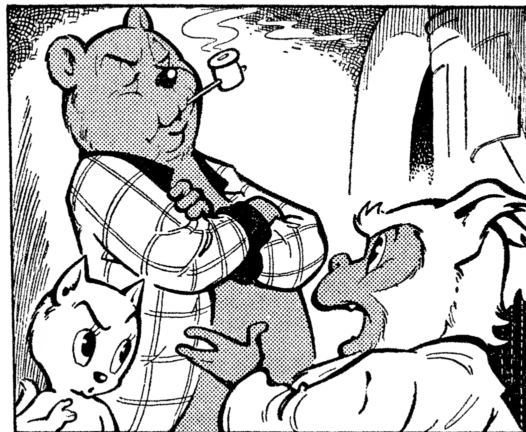
Maar Lemuriël ging niet verder. Hij nam plotseling een dreigende houding aan en riep: „Nu moet u gaan! Ga weg! Ga van het terrein af!"

„Watblief?" vroeg de journalist ontsteld. „Waarom? Heb ik iets verkeerds gedaan?"

„U gelooft de tijdcilinder niet", legde de Atlantiër uit. „U wilt alleen maar een lawaaistukje in uw krant schrijven en daarom bent u gevaarlijk voor de mattatl. Daarom bent u een gevaar voor de werking van de machine. Want de cilinder is haast klaar, o schrijver! Hij zal vanmiddag werken!"

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Lemuriël Baboen wachtte tot de journalist verdwenen was en toen liep hij terug naar Bommelstein.

„Kom Olivier", zei hij. „De tijd is rijp! Ik zal je nu de cilinder tonen waarmee je naar de toekomst gaat reizen!"

Heer Bommel trok een gewichtige plooi op zijn gelaat en volgde zenuwachtig. En Tom Poes, die nog steeds zo zijn eigen gedachten over de machine van de Atlantiër had, liep er achter aan.

„Het is natuurlijk allemaal onzin", dacht hij. „Dat vreemde ventje heeft helemaal geen tijdcilinder. Het was hem alleen maar om dat geld te doen."

Maar toen hij achter heer Bommel aan de kelder binnenstapte zag hij daar tot zijn verbazing een vreemd toestel staan.

„Ziedaar!" zei Lemuriël trots. „Een Atlantische latrotl! De tijden zijn duister — en daarom kostte het bouwen ervan veel tijd en veel Rommeldamse florijnen. Maar hij is klaar!"

Tom Poes liep verwonderd om het merkwaardige apparaat en bekeek het van alle kanten.

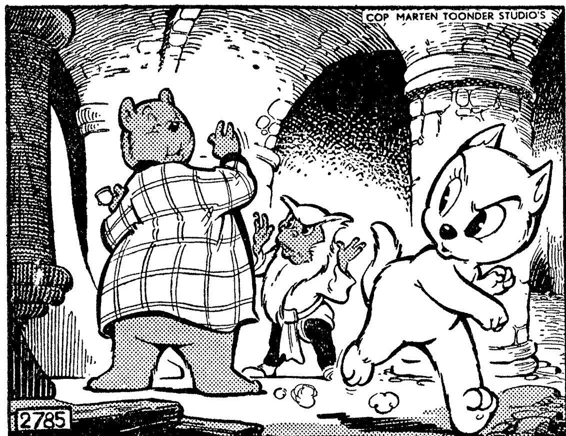
„Zou ik me dan toch vergissen?" dacht hij. „Dit ziet er uit alsof het echt is...."

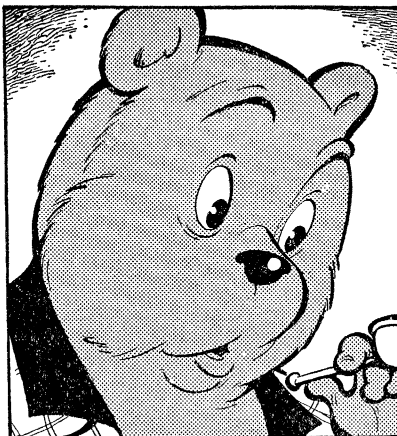
„Ik had niet genoeg goud", vervolgde de tijdreiziger intussen. „Daarom kan je niet verder dan een paar jaren met deze cilinder, Olivier. Maar het is maar een proef. Als hij goed uitvalt, ga ik meteen een echte grote bouwen."

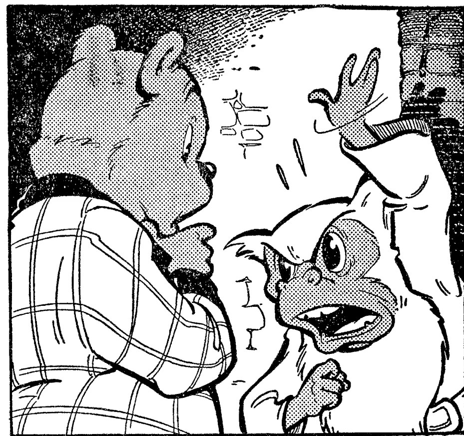
„O juist", zei heer Bommel. „Eh.... ik stel voor, dat Tom Poes meegaat. Niet, dat ik bang ben, natuurlijk, maar twee weten meer dan één, als u begrijpt wat ik bedoel..."

„Niks daarvan!" riep Baboen. „Tom Poes gelooft de cilinder nog steeds niet. Hij is slecht voor de mattatl en daarom moet hij nu weg! Hij is gevaarlijk! Door hem zou je in de tijdruimte kunnen blijven hangen Weg met jou, Tom Poes!"

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Heer Bommel vermande zich.

„D-dan ga ik alleen!” sprak hij fier. „Dag Tom Poes! Ik ga nu met de tijdmachine naar de toekomst — want daar hoor ik — als heer zijnde — thuis. Vaarwel en gedraag je goed wanneer ik er niet zal zijn om je te leiden.”

„Dag heer Bommel!” zei Tom Poes. Hij liep boos de kelder uit en nu bleven de beide tijdreizigers alleen achter met het vreemde toestel.

„Komaan, de tijd is gekomen”, zei Lemuriël. „Treed binnen, dan kan de reis een begin nemen.”

„Eh..... kan ik weer terug komen?” vroeg heer Ollie bezorgd.

„Ja, je kunt terug”, verzekerde de ander, „voor deze gelegenheid heb ik gezorgd, dat je een leegte achterlaat. Straks kan dat niet meer. Als deze proef goed uitvalt maak ik een èchte grote cilinder en dan gaan we samen tienduizend jaren verder. Maar dan moet ik méér goud hebben. Véél meer!”

„Oh....eh juist”, zei heer Ollie. Hij keek wat twijfelachtig naar het apparaat en deed een stapje naar de ingang. Maar toen kwam hij weer terug.

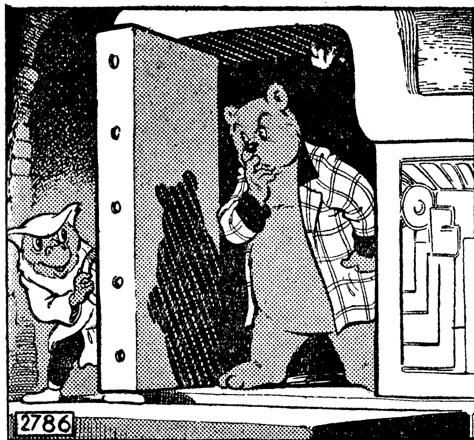
„Dit is erg duur geweest!” zei hij. „Geld speelt geen rol voor een heer van de toekomst — dat niet. Maar het was erg duur en er zit héél wat goud in....”

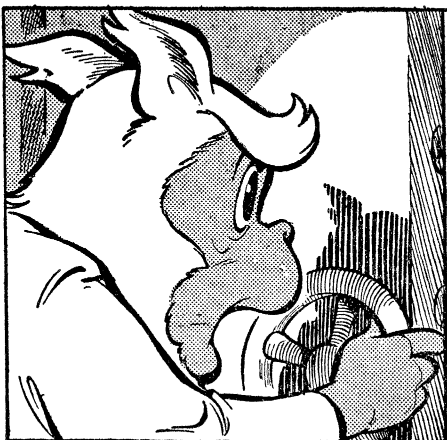
„Geld!” riep Lemuriël verbitterd. „Goud! Het zijn duistere tijden. Men denkt aan waardeloze dingen en men vergeet het leven. Geld is papier, Olivier en goud is een dom metaal. Mijn Atlantische lucra's zijn hier geen cent waard en mijn goud is gestolen. Wil je mee naar de toekomst of niet?”

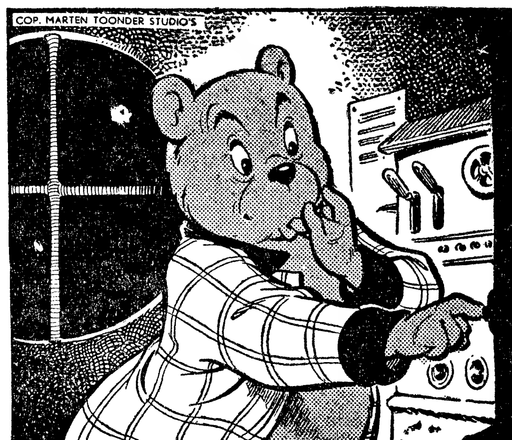
„Eh.... ja, natuurlijk”, zei heer Bommel.

„Goed”, zei Baboen. „Naar binnen dan. Maak je proefreis. Over drie jaren zal ik zorgen hier te zijn zodat ik je kan ontvangen.”

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Heer Bommel trad op de ingang van de tijdcilinder toe en nam een plechtige houding aan.

„Tot z-ziens dan", zei hij. „Ik ga nu een tijdreis van drie jaren maken in een paar minuten als iemand begrijpt wat ik bedoel. Ik g-ga, eenzaam en v-verlaten. Het g-ga u wel, heer Baboen. Doe de groeten aan Tom Poes, als ik soms n-niet t-terug kom...."

„Onzin!" riep Lemuriël. „Natuurlijk kom je terug! Een Atlantische tijdlatrotl weigert niet!"

„D-dat is prettig", zei heer Bommel. Hij stapte een beetje onvast naar binnen en wendde zich nog eenmaal om.

„Als deze reis goed afloopt, zal ik wel zien hoe ik aan meer goud kom", beloofde hij.

Maar de ander luisterde al niet meer.

„Daar binnen hangt een lijst met voorschriften", riep hij, terwijl hij de deur voorzichtig sloot. „Doe precies wat erop staat. Olivier, dan kan je niets gebeuren!"

Heer Bommel keek gejaagd om zich heen en zag toen bij een soort schakelbord een papier hangen waarop met grote letters „Handleiding" stond. Verder was er in het inwendige van het toestel niets te zien dan een rond raam.

„D-donker", prevelde hij. „Het is d-donker b-buiten...."

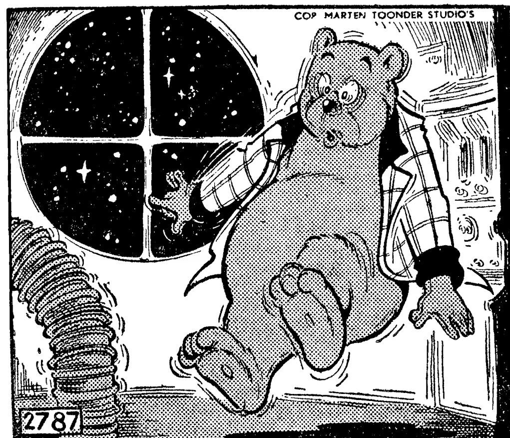
„Olivier!" riep de stem van Baboen buiten de cilinder. „Kan je me verstaan?"

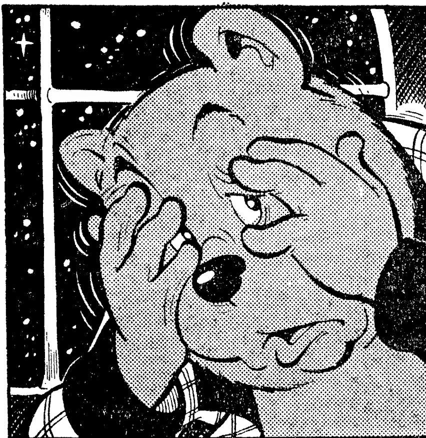
„Ja", riep heer Ollie wat beverig terug.

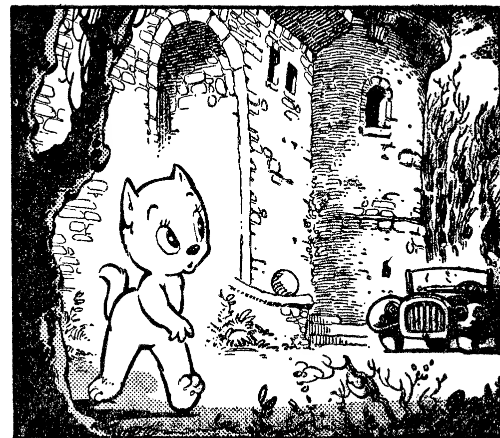
„Zorg, dat je jezelf niet ontmoet over drie jaren, Olivier!" schreeuwde de Atlantiër. „Want dan zou je worden geneutraliseerd en dus uitgeblust!"

„Uitgeblust", prevelde heer Bommel. „Wat vreselijk! Wat b-ben ik b-begonnen?"

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Heer Bommel klemde vastberaden de kaken op elkaar en trok een frons tussen de ogen. Toen zag hij er geheel uit als een heer, die in deze duistere tijden geen plaats meer heeft en daarom naar de toekomst gaat.

„Knop A indrukken", prevelde hij, enigszins onzeker naar het schakelbord tastend. „Dat staat op de handleiding — en daarom zal het wel goed zijn.... Vaarwel!"

Hij sloot de ogen en drukte. Onmiddellijk voer er een schok door het stalen kamertje, een hoge fluittoon deed hem rillen en achter het zwarte venster werd een mat licht zichtbaar. Vol ontzetting zag heer Ollie een nachtelijke sterrenhemel naar binnen schijnen, maar de lucht was zwarter en de sterren helderder dan hij ooit gezien had. Hij sloeg de handen voor het gelaat en loerde tussen zijn vingers door naar de handleiding.

„Wacht totdat de schommelende beweging tot rust gekomen is", las hij daar. „Dan is het contact met de tijd-as bereikt en kan knop B worden ingedrukt."

Heer Bommel wachtte dus en het geklapper van zijn tanden vermengde zich met de steeds aanzwellende fluittoon.

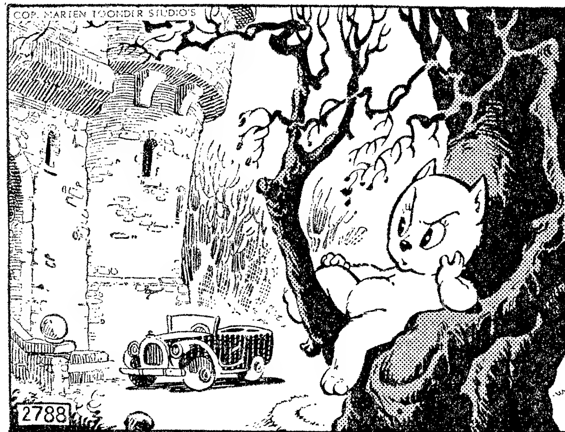
Terwijl zijn vriend zich aldus op weg had begeven naar de toekomst, was Tom Poes het huis uitgelopen. Zijn boosheid zakte snel en toen hij op de weg kwam was hij meer ongerust dan kwaad.

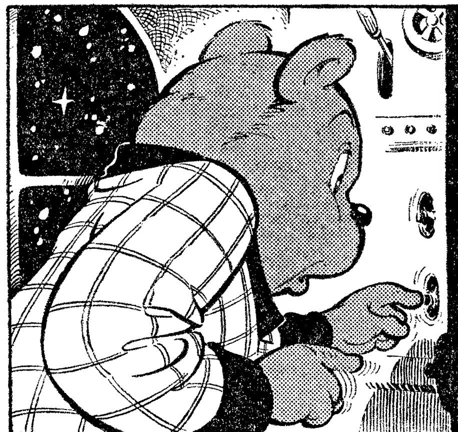
„Ik had heer Ollie niet alleen moeten laten", dacht hij. „Er kan van alles gebeuren — en wanneer die cilinder wèrkelijk werkt, zie ik hem misschien nooit meer terug."

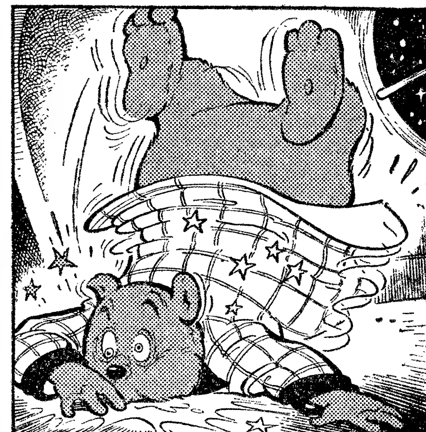
Toen viel zijn blik op een onbekend autootje, dat voor de ingang stond en hij hield de pas in.

„Ik blijf hier", mompelde hij, vastbesloten. „Ik wil weten hoe dit allemaal afloopt — en ik ben ook benieuwd van wie die wagen is...."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

„Ik wil weten hoe die tijdreis verloopt", dacht Tom Poes en hij klom in een boom die tegenover de ingang van slot Bommelstein stond. Zo goed en zo kwaad als het ging maakte hij het zich op een tak gemakkelijk. Van daaruit kon hij de onbekende auto in de gaten houden en ook kon hij nu zien wat er om het gebouw gebeurde zonder zelf gezien te worden. Wat er echter in de kelder plaats vond was van die plek af natuurlijk niet zichtbaar. Dat was iets, wat alleen heer Bommel kon waarnemen en die had het op z'n eentje lang niet gemakkelijk.

Het geschok van de cilinder had opgehouden en de fluittoon was teruggelopen tot een eentonig gezoem. Heer Ollie onderdrukte zijn beverigheid en boog zich over de handleiding, nadat hij knop B had ingedrukt.

„U beweegt zich nu via een verkorte interval langs de tijd-as door het tijdruimte continuum", las hij.

„Wat vreselijk", mompelde heer Ollie, wanhopig naar de sterrenhemel buiten het venster starend. „Een heer, die zich eenzaam langs een korte interval beweegt! Het is maar goed, dat mijn beste vader dit niet hoeft mee te maken. „Ollie, jongen, blijf met je benen op grond", zei hij altijd. Had ik me daar maar aan gehouden. Maar nu is het te laat. Hoe kom ik uit deze sterren terug op Bommelstein?"

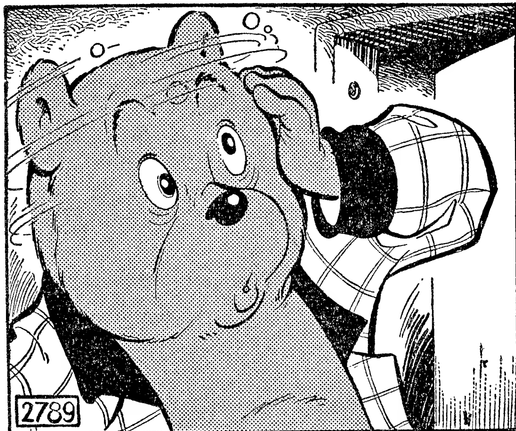
Nu, gelukkig gaf de handleiding hier raad in.

„Wacht, totdat de wijzer de rode streep heeft bereikt", maande het geschrift. „Druk dan knop C in."

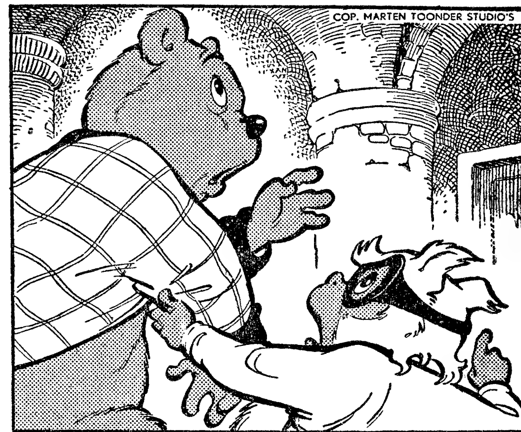
Heer Bommel volgde de wijzer met uitpuilende ogen en drukte precies op het goede moment op het knopje. Een vreselijke schok voer door de machine, de sterren schoten met grote snelheid langs het venster en de zoemtoon viel plotseling stil.

„D-dit is het einde. . . ." dacht heer Ollie, het evenwicht verliezend.

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Heer Bommel krabbelde overeind en keek wat duizelig rond. Alles was stil, het raam was weer zwart en zo op het oog was er niets gebeurd.

„Wah..wat?" stamelde heer Ollie. „Z-zou het gelukt zijn? W-waar ben ik?"

„Welkom in negentien negenenvijftig!" riep de stem van Lemuriël Baboen buiten de cilinder. „Is alles in orde, Olivier?" Nu klonk ook het geluid van piepende scharnieren en de deur van de cilinder draaide langzaam open.

„Hoe is het mogelijk?" prevelde heer Ollie ontroerd. „Het is gelukt! Ik ben in 1959! Men moet toch wel een Bommel zijn om dit te kunnen bereiken in het leven!"

Hij trok zijn jas recht en trad stralend uit de stalen machine. De kelder waar hij in terecht kwam was nog steeds zijn eigen Bommelsteinse kelder. Zo op het oog was er niets veranderd, behalve de figuur van Lemuriël Baboen. De Atlantiër was wat meer gebogen en een grote bril met zware glazen hielp hem bij het zien.

„Gelukkig, dat je er bent, Olivier!" zei hij vermoeid. „Ik heb drie moeilijke jaren achter de rug. De tijden zijn steeds duisterder geworden, mijn vriend! Het gevaar is groot!"

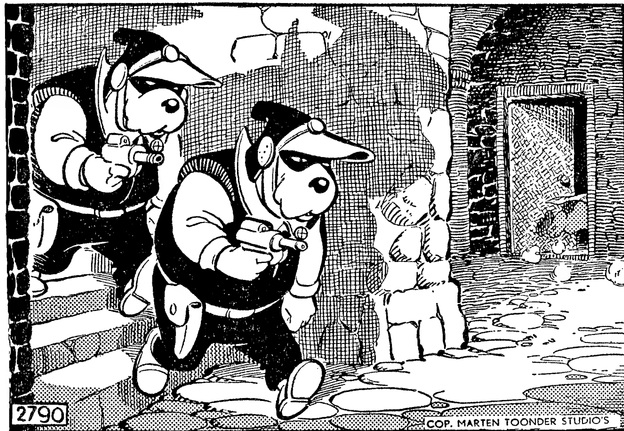
„Gè-gevaar?" vroeg heer Bommel ontdaan. „Wat is er dan? Ik heb het er toch maar goed afgebracht, al zeg ik het zelf. De tocht was moeilijk, maar...."

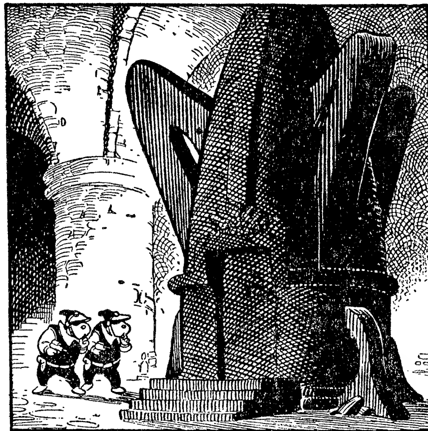
„Ach wat!" riep Lemuriël ongeduldig. „Hier buiten is gevaar! Luister maar."

Heer Ollie luisterde en nu hoorde hij boven zijn hoofd vreemde geluiden. Er klonken roepende stemmen en bonkende voetstappen en toen werd de ingang van de kelder geopend.

„Vlug, vlug!" siste Baboen. „Kom mee! Stil!" En hij trok de ander snel mee naar een deur in de keldermuur die daar vroeger niet geweest was..

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Lemuriël Baboen trok de verbaasde heer Bommel een kast in en sloot de deur behoedzaam achter zich dicht.

„Wees stil, Olivier!" siste hij. „We zijn in gevaar!"

„M-maar ik ben toch in de toekomst, als je begrijpt wat ik bedoel?" fluisterde heer Ollie klagend.

„Ja", zei Lemuriël. „Jij wel, maar ik niet. We zijn in 1959, en dit is een gevaarlijk jaar! Kijk maar."

Heer Bommel loerde door een gat in het houtwerk en toen zag hij twee vreemde gedaanten de keldertrap afdalen.

„Agenten van de geheime voorlichtingsdienst", lispelde Baboen. „Voorzichtig! Ze hebben y-stralen-pistolen."

Heer Ollie durfde niet verder vragen, want de twee vreemd gekiede lieden hielden niet ver van de kastdeur halt.

„Daar staat een tijdcilinder!" gromde één van hen. „Die was hier gisteren nog niet."

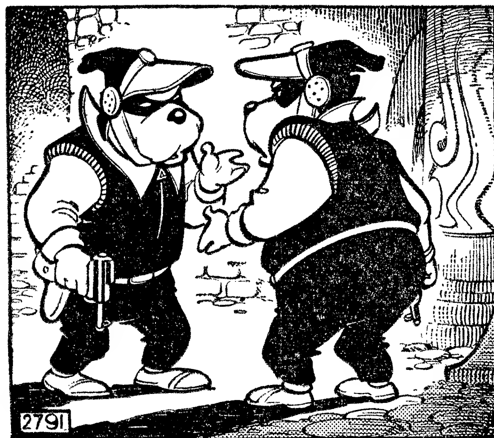
„Nee, die is pas aangekomen", bromde de ander. „Wat kan dat betekenen, Iks Twaalf?"

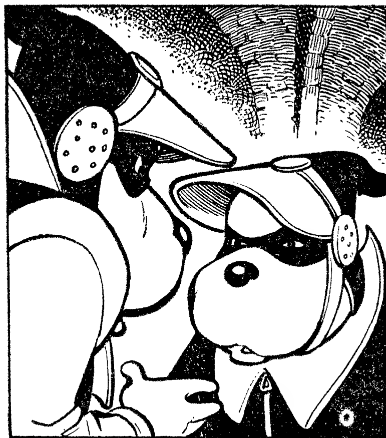
„Er moet hier een tijdreiziger rondzwerven", zei Iks Twaalf peinzend. „Dat kan, want die Bommel was een paar jaren geleden al bezig met zo'n ding. We zijn net op tijd, Zet Drie! Het huis is omsingeld, zodat niemand eruit kan. En wanneer we nu deze machine onschadelijk maken kunnen we de misdadiger arresteren."

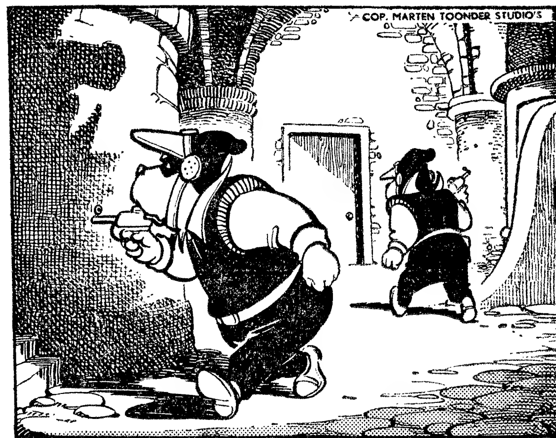
„W-wat bet-betekent dat?" fluisterde heer Bommel, die het erg benauwd kreeg.

„Het reizen in een tijdlatrotl is strafbaar gesteld", legde Lemuriël haastig uit. „Toen je reis drie jaren geleden zo goed slaagde, wilde iedereen je voorbeeld volgen; vooral lieden met zorgen en belastingschulden. En daardoor dreigde Rommeldam ontvolkt te raken. Want dit zijn duistere tijden, Olivier!"

HEER BOMMEL en de Atlantiër

„Het is de hoogste tijd, Iks Twaalf!" sprak een van de agenten op sombere toon. „We moeten die Bommel gevangen nemen, levend of dood! Hij is een gevaar voor de stad!"

„Ja", zei Zet Drie peinzend, „iedereen zou wel naar de toekomst willen reizen, stel je voor! Als dat werd toegestaan zou er niemand hier blijven. De regering zou met lege huizen zitten — en dat zou geen gezicht zijn."

„Nee!" riep de ander uit. „Beter te weinig huizen, dan te veel, zeg ik altijd maar. Want in een leeg land zou het leger helemaal geen zin meer hebben en de ambtenaar ook niet. Dat zou een rare boel worden!"

Hij zuchtte eens en wierp een lange blik op de tijdcilinder waaruit een vreemd soort verlangen sprak. Maar zijn plichtsgevoel behield de overhand.

„Vooruit!" prevelde hij. „We moeten Bommel opsporen."

„Bommel en Baboen!" bevestigde de ander. „We moeten trouwens het hele huis doorzoeken, want men zegt, dat die twee een grote tijdmachine hebben gebouwd waarmee ze tienduizend jaren verder kunnen reizen. Tienduizend jaren! Stel je voor!"

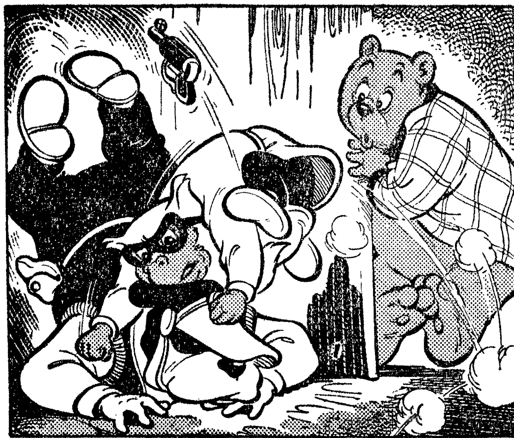
„Hoe zou de wereld er over zoveel tijd uitzien?" vroeg Zet Drie zich mompelend af.

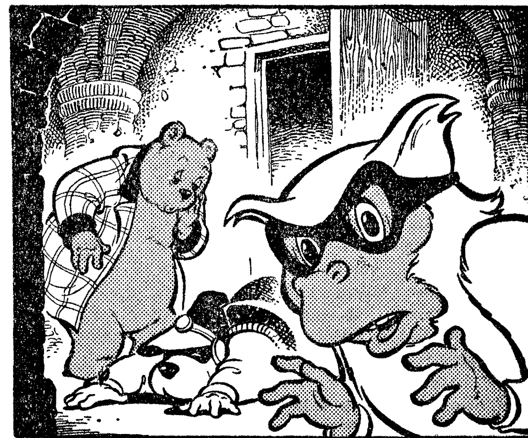
„Ik geloof, dat je te veel naar het geklets van die Baboen hebt geluisterd!" riep de ander wantrouwig. „Dat gepraat over duistere tijden heeft jou ook te pakken. Vooruit, aan het werk, of ik zal je rapporteren. En schiet op, want die twee misdadigers staan op het punt te verdwijnen. Jij gaat nu naar boven om Bommel te zoeken en ik ga hier wat rondkijken naar de Atlantiër en zijn apparaat."

Zet Drie stommelde zwijgend naar boven en Iks Twaalf liep rechtstreeks op de kast af waarin heer Ollie en Lemuriël zich nog steeds verborgen hielden....

HEER BOMMEL en de Atlantiër

De agent van de geheime voorlichtingsdienst liep met zware schreden op de kast af waar heer Bommel en Lemuriël het hele gesprek in grote spanning gevolgd hadden.

„W-wat m-moeten we doen?" stamelde heer Ollie verstijfd van schrik.

„Zwijg!" snauwde Baboen, hem ruw opzij duwend.

Op dat moment opende Iks Twaalf de deur, maar voordat hij tijd had om van schrik te bekomen, sprong de tijdreiziger hem al op de rug. Met een geoefende greep stelde hij hem buiten gevecht, zodat de ambtenaar zwaar ter aarde stortte. Heer Bommel boog zich bezorgd over hem heen.

„Wat heb je gedaan?" vroeg hij met onzekere stem.

„Een Atlantische draaier-tik", zei Lemuriël onverschillig. „Dat maakt hem een kwartier lang bewusteloos. En dat is genoeg voor ons om in onze mooie, echte, grote tijd-latrotl te komen."

„Waar is die?" vroeg heer Ollie zorglijk rondkijkend.

„Hiernaast — in je wijnkelder", zei Baboen. „Hij is net op tijd klaar, Olivier. Het is maar goed, dat je drie jaar geleden al je geld in goud hebt omgezet ...."

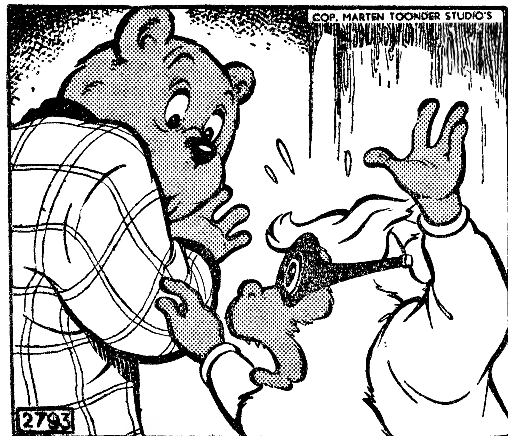
„Heb ik dat?" vroeg heer Bommel schrikkend.

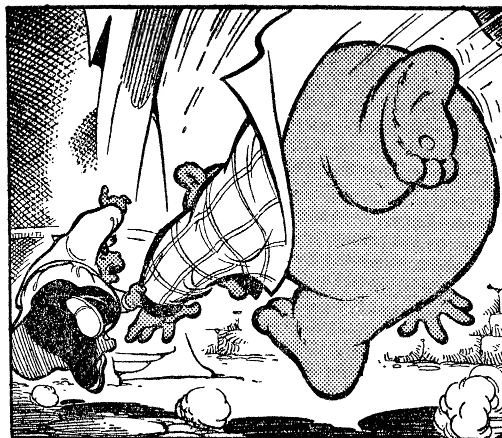
„Zeker", zei de ander. „Toen je eerste reis geslaagd was heb je dat gedaan. En dat is maar goed, want nu kunnen we veilig tienduizend jaren verder gaan. Kom mee, we moeten vlug zijn."

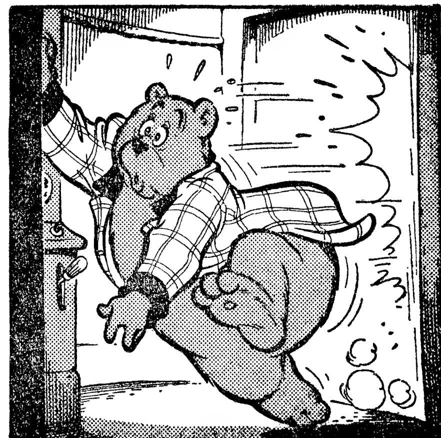
Hij deed enkele stappen in de richting van een deur, maar toen klonk er plotseling een stem in de aangrenzende wijnkelder, die op luide toon: „Dag Tom Poes", zei. Heer Ollie voer met een schok overeind want hij kende die stem.

„O — dat ben ik!" stamelde hij. „Ik ben hiernaast .... en toch ben ik hier! Hoe k-kan dat, als iemand begrijpt wat ik bedoel?"

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Heer Bommel stond verbleekt en bevend in de kelder en luisterde naar het geluid van zijn eigen stem.

„Dag Tom Poes", zei de stem achter een van de deuren. „Ik ga nu met de tijdmachine naar de toekomst, want daar hoor ik, als heer zijnde, thuis." Daarop klonken er voetstappen en een sleutel werd in een slot gestoken.

„Vlug!" siste Lemuriël, „Je mag jezelf niet ontmoeten, Olivier, want dan word je uitgeblust. Gauw! Ga in de tijdlatrotl! Je moet terug naar je eigen tijd!"

Zo sprekende trok hij de verblufte heer Ollie in draf mee naar de tijdcilinder en duwde hem naar binnen.

„Ik had bijna een grote fout gemaakt", bracht hij er hijgend uit. „Jij bent de verkeerde!"

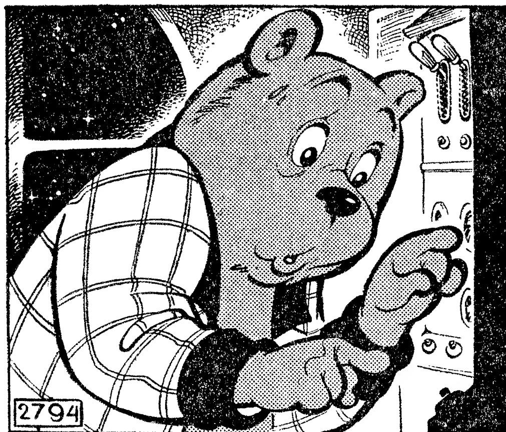
„De verkeerde?!" riep heer Bommel, het hoofd uit de machine stekend. Doch Baboen schoof hem terug en begon de deur dicht te draaien.

„Jij bent de Olivier van het verleden", legde hij haastig uit. „Je hoort hier niet. Je moet eerst terug naar 1956 en dan duurt het drie jaren vóórdat je weer hier bent; aan de andere kant van de deur in de wijnkelder. Maak dat je terugkomt — en onthoud goed wat er hier gebeurd is want dat moet je me vertellen, begrijp je?"

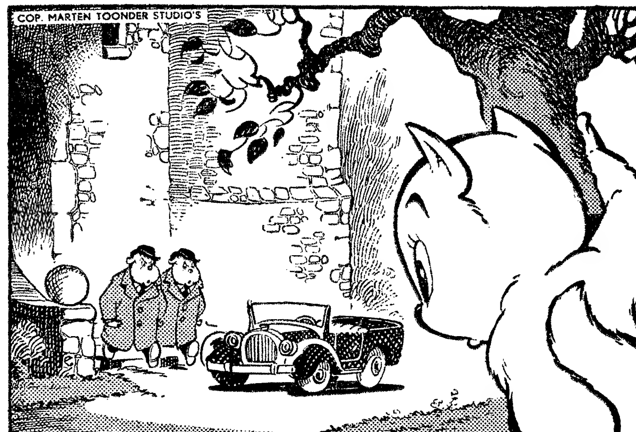
„Ik begrijp er niets van!" schreeuwde heer Bommel. (Hij moest roepen, want de Atlantiër had de deur reeds gesloten). „Hoe kan ik de Olivier uit het verleden zijn, terwijl iedereen weet, dat ik een heer van de toekomst ben? Hoe kan ik begrijpen wat je bedoelt, als niemand begrijpt wat ik bedoel?"

„Ga terug, Olivier!" riep de stem van Lemuriël aan de buitenkant. „Volg de handleiding en verdwijn, vóór het te laat is!"

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Heer Bommel was totaal verward. Hij begreep niet, wat er met hem gebeurd was en het denkbeeld, dat hij bijna zichzelf in de toekomst ontmoet had, was te veel voor zijn gedachtenleven.

De laatste resten van zijn verstand gebruikte hij echter om de handleiding te lezen en de wenken daarin op te volgen. Zodoende was hij even later weer op weg naar vandaag — temidden van een huilende fluittoon en langs flitsende sterrenbeelden.

Intussen zat Tom Poes nog steeds geduldig op de boomtak naar de ingang van slot Bommelstein te kijken

Wat voor heer Ollie een tijdreis van drie jaren geweest was, had voor hem niet langer dan een half uur geduurd. Dat is natuurlijk moeilijk te begrijpen voor iemand, die niet gewend is met tijdlatrotls om te gaan.

Tom Poes volgde dan ook zijn eigen gedachtenloop en die was heel anders dan die van zijn vriend.

„Lemuriël Baboen heeft heer Ollie natuurlijk opgesloten in die rare cilinder", dacht hij. „En dat heeft hij gedaan om er rustig vandoor te kunnen gaan met het goud en het geld — dat is duidelijk. Kijk, daar gaat de deur al open...."

Maar in plaats van de vluchtende Baboen, die hij verwachtte, traden er een paar vreemdelingen naar buiten

„Oef, zo'n toekomstpakje is warm" sprak de een.

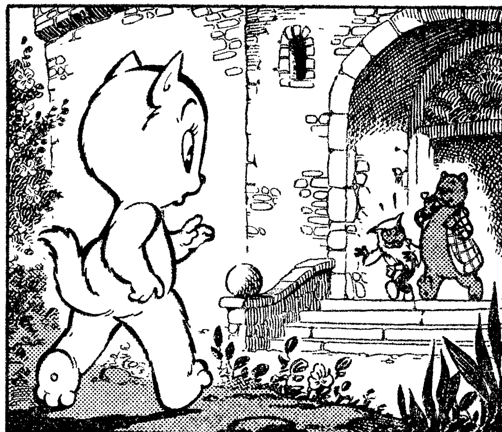
„Ja", gaf de ander toe. „En zo'n keldervloer is hard als je valt. Kom, het is al laat. We moeten opschieten voor de eerste voorstelling."

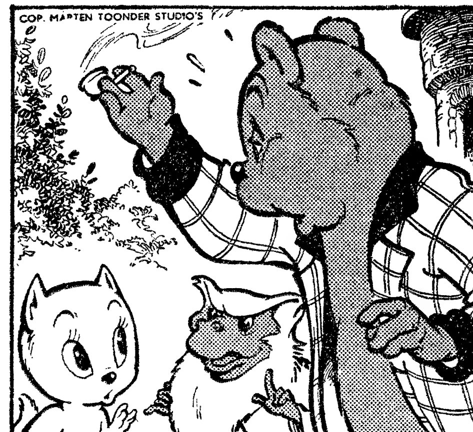
Met deze duistere woorden stapten de onbekende figuren in het autootje en reden weg. Tom Poes bleef verbaasd achter.

„Zouden dat medeplichtigen zijn?" vroeg hij zich af. „Maar dat snap ik niet, want ze hadden geen koffers bij zich...."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Tom Poes keek het verdwijnende autootje peinzend na en begon toen uit zijn boom te klimmen.

„Ik begrijp er niet veel van", dacht hij. „Die twee zagen er nogal onschuldig uit; geen misdadigers om zo te zien. Maar nu wil ik toch weten, wat er met heer Bommel gebeurd. is. Wie weet in welke gevaren hij zich bevindt!"

Hij begon in de richting van Bommelstein te lopen terwijl hij zich afvroeg hoe hij er binnen zou kunnen geraken. Maar die zorg was overbodig. De deur opende zich wijd om doorgang te verlenen aan Lemuriël Baboen en heer Bommel.

„Hallo, jonge vriend!" riep de laatste blij. „Daar ben ik dan weer. Een heer van de toekomst, mag ik wel zeggen! Ik heb heel wat meegemaakt over drie jaren, als je begrijpt wat ik bedoel. Drommels, dat zijn pas duistere tijden, Tom Poes!"

„Bent u werkelijk in de toekomst geweest?" vroeg Tom Poes verbaasd.

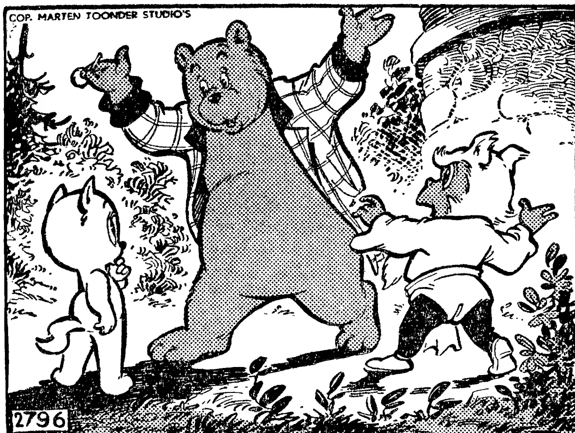
„Zeker", zei heer Ollie tevreden. „Ik heb in vreselijke gevaren verkeerd en ik heb dingen gehoord en gezien die ik niet aan een jong iemand als jij kan vertellen. Maar een Bommel laat zich niet gauw uit het veld slaan, zoals je weet...."

„Hm", zei Tom Poes. „Ik zou ...."

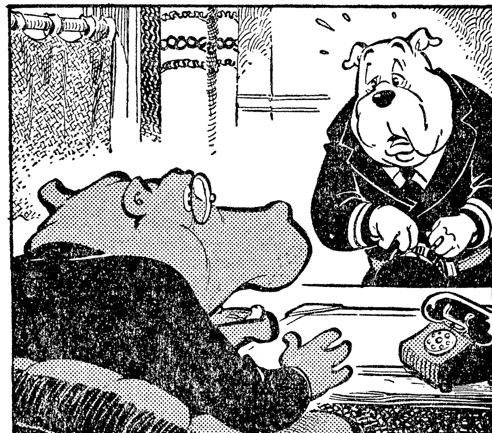
„Niet gauw uit het veld slaan", vervolgde heer Ollie met verheffing van stem. „En daar ben ik dus weer, een ouder en wijzer heer. Stel je voor; daar in de toekomst hebben ze geheime voorlichtingsagenten, want een tijdreis is er strafbaar. Heer Baboen heeft me dan ook uitgelegd, dat we zo gauw mogelijk een echte hele grote tijdcilinder moeten gaan bouwen, nietwaar Lemuriël?"

„Zo is het", zei de Atlantiër. „De tijden zijn duister. Het is de hoogste tijd want over drie jaren moeten we klaar zijn. Dat heb je gezien, Olivier."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Heer Bommel vertelde in grote trekken hoe hij zich langs een soort tijdas naar de toekomst had bewogen. Hij deelde mede, dat die toekomst niet zo prettig is, omdat het daar verboden is om zich verder naar de toekomst te verplaatsen, als iemand begrijpt wat hij bedoelt. Ten slotte beschreef hij het vreselijke gevecht, dat hij met twee geheime agenten had geleverd.

„Gemaskerde figuren met y-straalpistolen!” riep hij op bewogen toon. „Het was vreselijk, Tom Poes! Maar ik heb ze onschadelijk gemaakt. En toen ben ik vlug teruggekomen. Er moet nu snel een grote cilinder worden gebouwd....”

„Hm!” zei Tom Poes. „Twee geheime agenten, zei u?”

„Zeker!” bevestigde heer Ollie. „Twee! Met pistolen en zo!”

„Ik zag hier twee vreemdelingen naar buiten komen”, zei Tom Poes. „Maar dat moeten anderen geweest zijn, want dat is een half uur geleden en niet over drie jaren. Maar het is wel toevallig....”

„Komaan!” riep Lemuriël Baboen plotseling uit. „Zoals Olivier al zei: er moet nu vlug een echte, grote tijdlatrotl worden gebouwd. We moeten weg zijn voordat de tijden al te duister worden. Ik moet dus meer goud hebben! Véél goud! Ach, ik hoop dat men de inhoud van mijn Atlantische kisten gevonden heeft. Twaalf kisten goud!”

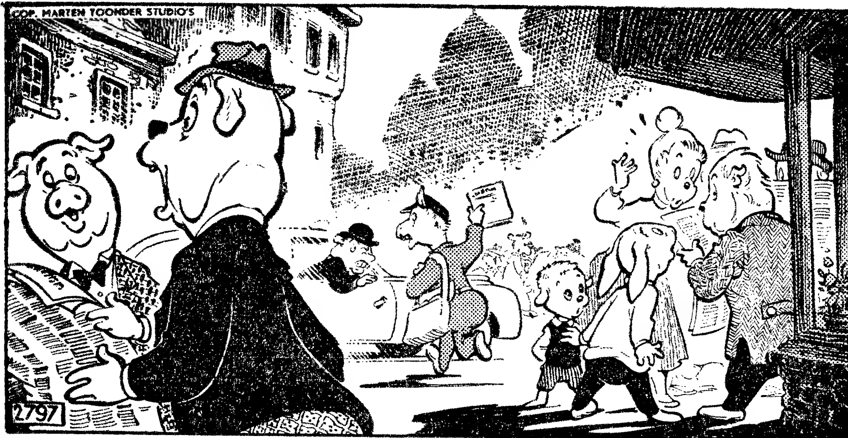
Maar helaas, die was nog niet gevonden. Commissaris Bulle Bas had de schurken Super en Hieper zonder onderbreking verhoord en wankelde nu als een gebroken ambtenaar bij de burgemeester naar binnen.

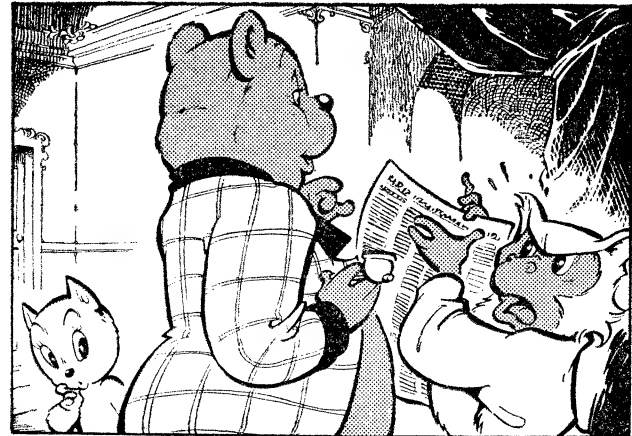
„En?” riep die. „Waar is het goud van Baboen? Hebben de dieven bekend, Bas?”

„Nee, burgemeester”, stamelde de politiechef. „Ze geven de diefstal van de kisten toe. Maar er zaten alleen maar stenen in, zeggen ze. En de huiszoeking heeft niets opgeleverd. Ze moeten de buit goed verstopt hebben ...”

„Het is erg, Bas”, zei de burgemeester zorgelijk. „De gemeente heeft die Baboen nu al driehonderd goudstaven voorgeschoten!”

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Heer Bommel had het verhaal over zijn tijdreis niet geheim gehouden. Diezelfde avond nog had hij de journalist Argus opgebeld om hem uitvoerig verslag te doen. Het gevolg daarvan was, dat de burgers van Rommeldam de volgende morgen een volledig relaas in hun kranten vonden — en dat gaf heel wat opschudding.

Op het marktplein schoolden allerlei groepen samen. Zakenlieden met belastingschulden en kleine neringdoenden met zorgen verdiepten zich in de mogelijkheid om naar de toekomst te reizen en daar een nieuw leven te beginnen. Zorgelijke huisvrouwen, vaders van grote gezinnen, scholieren met slechte rapporten en ongeslaagde staatslieden zagen plotseling nieuwe mogelijkheden. Ze lazen met een vreemd licht in hun ogen het artikel van Argus en bespraken het met gedempte stemmen, om dan broedend en lusteloos weer aan het werk te gaan.

„De kosmische domheid!" riep Lemuriël Baboen, die het ochtendblad bij zijn ontbijt gelezen had. „Hoe heb je dat kunnen doen, Olivier?"

„Oh, eh.... heel gewoon, door de telefoon", zei heer Ollie enigszins verlegen. „Iedereen mag weten hoe een heer naar nieuwe paden zoekt, dacht ik. Het leven en strijden van een Bommel is leerzaam, dacht ik, wat jij, Tom Poes?"

„Hm", zei Tom Poes.

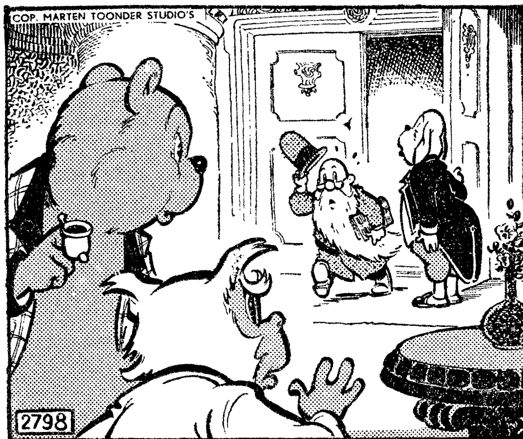
„Trouwens, wat is er verkeerd aan?" riep heer Ollie uit.

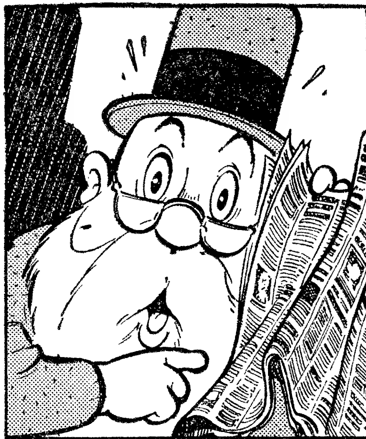
„Alles", zei Lemuriël boos. „Nu weten de berbers alles over ons werk. Nu is het te laat!"

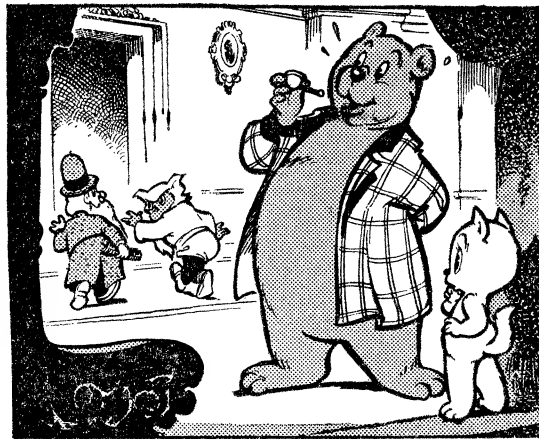
„Te laat?" vroeg heer Bommel ontdaan. „Waarom te laat?"

„Omdat er nu gaat gebeuren wat je hebt gezien", legde de Atlantiër uit. „Nu gaat men een tijdreis strafbaar stellen! Nu gaat men een geheime politie benoemen! Het zijn duistere tijden!"

HEER BOMMEL en de Atlantiër

„Door jou komt alle ellende, Olivier!" riep Lemuriël Baboen. „Nu moeten we in het geheim gaan werken aan onze grote cilinder. Nu moeten we in het geheim aan goud zien te komen. Ach! Hoe komen we nu aan goud?"

„Heb geen zorg, heer Baboen", zei heer Bommel met een goedige lach. „Ik zal al mijn geld in goud omzetten — dat zal wel genoeg zijn, nietwaar?"

„Goed", zei de Atlantiër knorrig. „Maar haast je, de tijden zijn duister."

Op dat moment trad Joost binnen om professor Prlwytzkofski aan te kondigen.

„Der goede dag!" riep de geleerde uit. „Wat lees ik daar in der tijding?"

„Ik weet het niet", zei heer Ollie verbaasd. „Wat bedoelt u?"

„Praw!" hernam de professor. „Wat beduidt dit geschrijf over een reis naar der toekomst? Is dit een waarheid?"

„Zeker!" zei heer Bommel uit de hoogte. „Een heer liegt niet. Ik heb persoonlijk die reis gemaakt."

„Dan wens ik der tijdmachine te zien!" riep de geleerde krachtig. „In het belang van der wetenschap wens ik der apparaat te onderzoeken!"

Tom Poes verwachtte, dat de Atlantiër woedend zou worden. Maar tot zijn verbazing stond Lemuriël op en stapte glimlachend op de ander toe.

„Natuurlijk mag u het apparaat onderzoeken", zei hij. „Ik zal zelfs verder gaan. U mag dezelfde reis ondernemen, die heer Bommel gemaakt heeft. Dat zal u overtuigen, niet?"

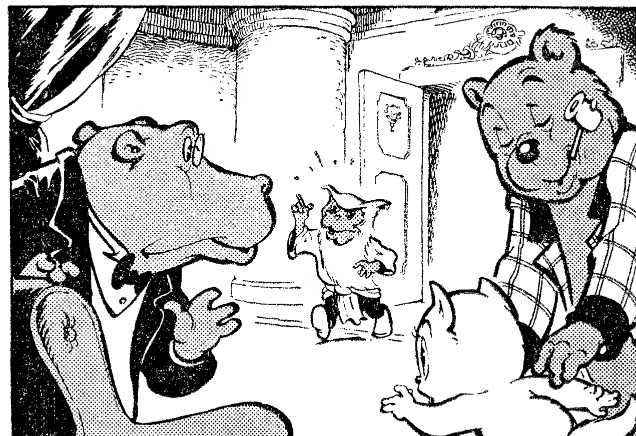
„Ja", zei de professor. „Een reis in de toekomst zal mij overtuigen."

„Kom dan maar mee", zei Baboen. En hij ging de bezoeker voor naar de kelder.

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Lemuriël geleidde dus de professor de kamer uit om hem naar de tijdlatrotl te brengen. De deur was echter nauwelijks dicht of de bediende Joost opende haar reeds weer om de burgemeester en de commissaris van politie aan te dienen.

„Dat is een onverwacht genoegen!" riep heer Ollie verrast.

„Het is geen genoegen", zei de commissaris koud. „We willen nu wel eens het fijne weten van die tijdreizerij."

„We maken ons ongerust over ons goud", zei de burgemeester zenuwachtig. „Men begint vragen te stellen in de gemeenteraad. Het goud van die Baboen is niet teruggevonden en het ziet er dus naar uit, dat wij onze goudstaven kwijt zijn. Wij willen weten, waar we aan toe zijn."

Heer Bommel wist daar zo gauw geen antwoord op; maar gelukkig keerde juist de Atlantiër weer uit de kelder terug.

„Ik begrijp het", riep hij. „Een berber wil altijd alles weten — anders gelooft hij niet. Hij heeft geen mattatl!"

„Ik weet niet wat mattatl is", zei Bulle Bas. „Maar ik weet wel, dat er driehonderd goudstaven in uw apparaat zitten."

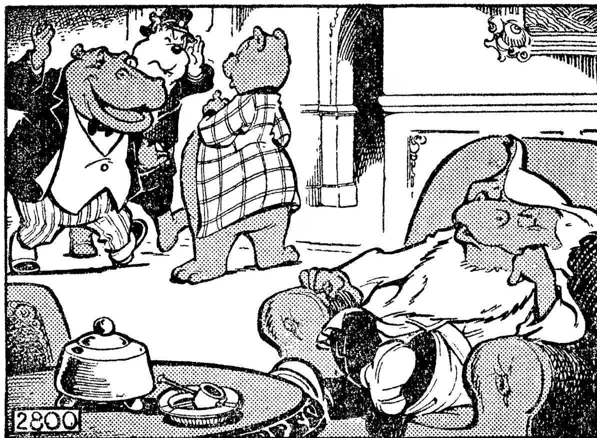
„Die zitten er nu niet meer in", zei Baboen. „De tijdreis van Olivier heeft ze opgebruikt. Maar ik weet wat. Als u nog tien staven hebt, kunt u ook een tijdreis maken. Een korte natuurlijk, want tien staven zijn niet veel, maar het zal lang genoeg zijn om u te overtuigen."

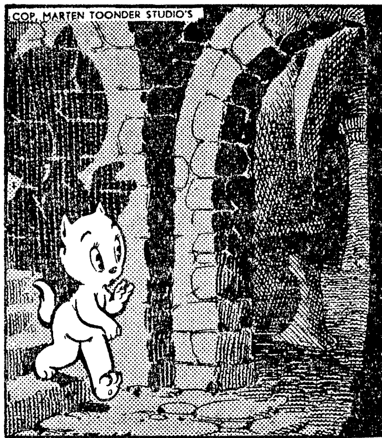
„Daar voel ik wat voor", zei de burgemeester. „Zo'n reisje wil ik wel eens maken."

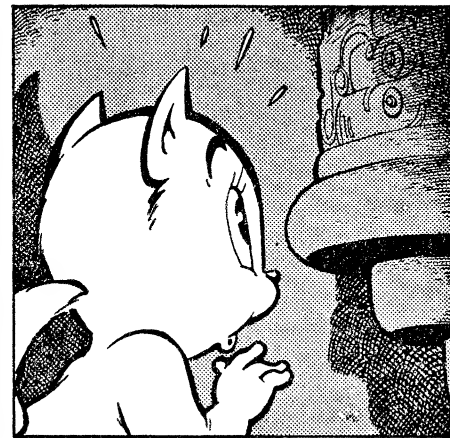
„Afgesproken", zei de Atlantiër. „Zo gauw die professor weer terug is, kunt u de latrotl proberen. Gaat u maar gauw die tien staven halen."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

2800

„Prachtig!" riep burgemeester Dickerdack. „We gaan nu tien goudstaven halen voor onze tijdreis en ik zal een manifest opstellen om in de toekomst voor te lezen — dat zal een aardige stunt zijn. Vanmiddag om twee uur komen we terug."

„Doe dat", zei heer Bommel. „Ik zal u persoonlijk in de tijdmachine laten en u uitleggen wat u doen moet. Ik ben een geoefend tijdreiziger zoals u weet en ik verzeker u, dat het een héél mooie bezigheid is. Men ziet een massa sterren en zo en men moet alleen maar oppassen, dat men zichzelf niet tegenkomt in de toekomst, als u begrijpt wat ik bedoel."

Zo pratende liet hij zijn bezoekers uit, terwijl Baboen het zich gemakkelijk maakte in een gemakkelijke stoel.

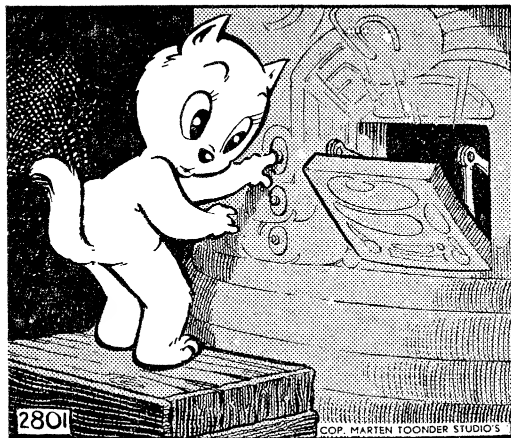
Tom Poes had al die tijd tevergeefs geprobeerd om zich in het gesprek te mengen (zoals de oplettende lezertjes zullen hebben gezien) en nu meende hij, dat de tijd rijp was om eens een onderzoek in te stellen. Want hij had nog steeds zo zijn eigen ideeën over het hele geval — en die ideeën waren anders dan die van heer Ollie.

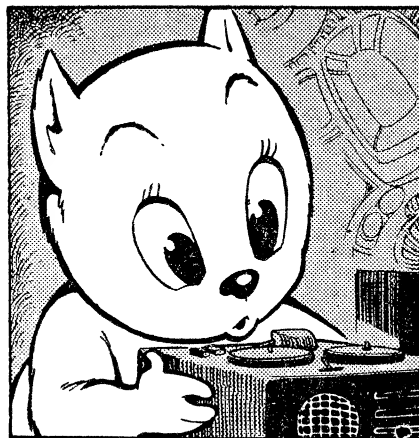
Zo daalde hij dus even later de keldertrap af en stapte omzichtig het gewelf binnen.

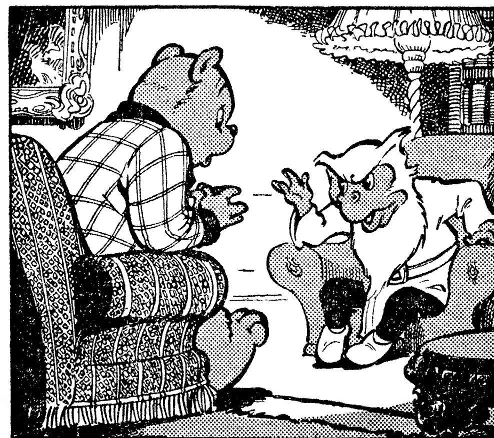
„Daar staat de tijdmachine!" mompelde hij. „Zou de professor dan al teruggekomen zijn? Of is hij in de toekomst achtergebleven? Heeft hij dat apparaat leeg teruggestuurd? Hm, ik moet hier het mijne van hebben!"

Met dat plan begon hij de latrotl nauwkeurig te onderzoeken. Nadat hij had vastgesteld, dat de cilinder van binnen leeg, en dat er geen spoor van professor Prlwytzkofski in te vinden was, ging hij de wanden aan de buitenkant bekloppen en zodoende vond hij al gauw iets eigenaardigs...

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Toen Tom Poes de buitenwand van de tijdcilinder betastte merkte hij, dat er een paar gedeelten van de versiering los zaten. Het waren enige knopjes die zo op het oog bij de vreemde bewerking van het toestel behoorden. Maar omdat hij nu eenmaal een nieuwsgierig iemand is, drukte hij er eens op.

Tot zijn verrassing sprong er nu plotseling een luikje open. Er klonk een zacht gezoem en toen hoorde hij helder en duidelijk heer Bommels stem.

„Dag Tom Poes", zei de stem. „Ik ga nu met de tijdmachine naar de toekomst, want daar hoor ik, als heer zijnde, thuis." Er werden naderende voetstappen hoorbaar en daarop werd er een deurknop omgedraaid. Maar er gebeurde verder niets. Na een poosje klonk heer Ollies stem opnieuw: „Dag Tom Poes, ik ga nu met de tijdmachine naar de toekomst...."

„Ik snap het al", mompelde Tom Poes. Hij tastte in het open luikje en trok voorzichtig een doosvormig toestelletje te voorschijn. „Een taperecorder heet dat geloof ik", dacht hij. „Daarmee kan men iemands stem opnemen zonder dat hij het merkt. En dat waren de woorden, die heer Bommel zei toen hij afscheid van mij nam...."

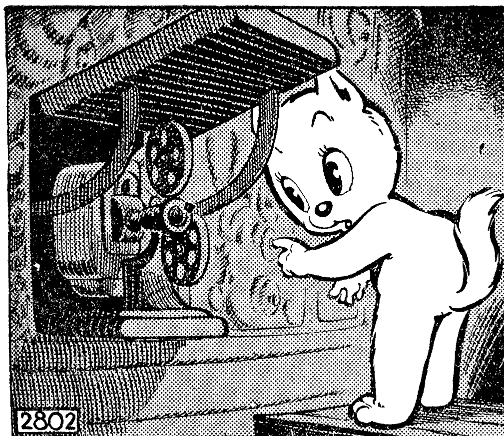
Terwijl hij daar zo bezig was met zijn onderzoek, had heer Bommel ook maatregelen genomen.

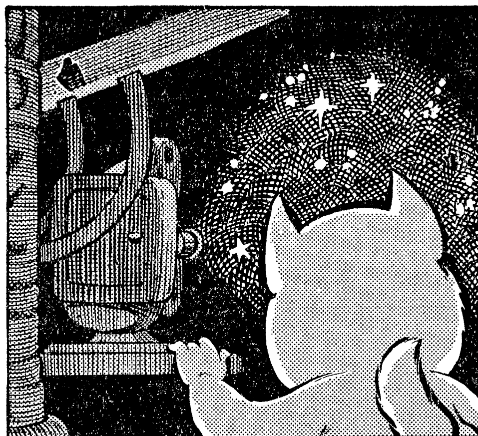
„Alles is in orde, Lemuriël", zei hij tevreden. „Ik heb mijn bank opgebeld. Ze zullen al mijn geld in goud omzetten, hoor! Dat wordt héél wat goud, jonge vriend! Genoeg om een grote, echte tijdlatrotl te bouwen!"

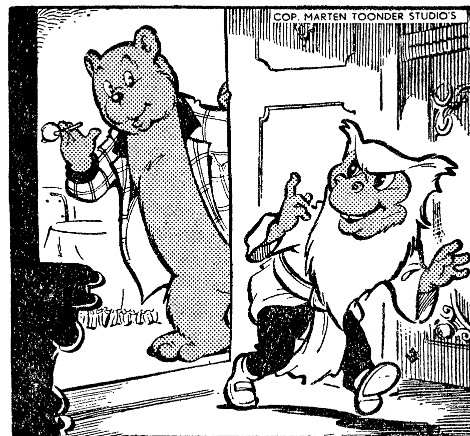
„Mooi!" zei Baboen. „Wanneer komt dat goud, Olivier? Wanneer kunnen we beginnen?"

„Vanmiddag al", zei heer Ollie blij. „Als we klaar zijn met de burgemeester, om een uur of vier, denk ik."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

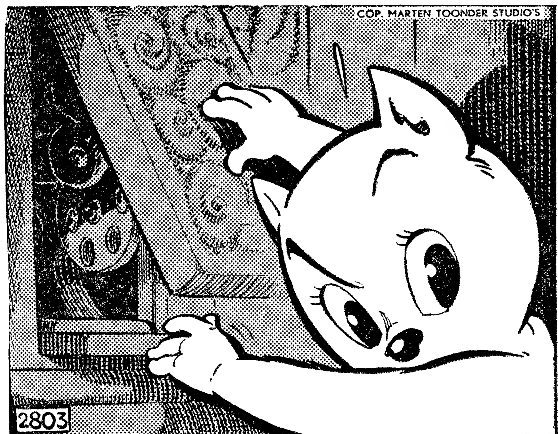
Tom Poes was nog steeds druk in de kelder bezig. Hij had op een andere knop gedrukt en keek nu vol spanning naar een luikje in de wand van de tijdmachine, dat langzaam opendraaide. Op dat luikje was een klein model projector bevestigd, die normaal gericht was op het venster in de cilinder. Maar nu hij naar buiten was gedraaid, bescheen de lamp van het toestelletje een wand van de kelder. En voor de verbaasde ogen van Tom Poes verscheen op deze muur een volledige sterrenhemel, die zich langzaam voortbewoog.

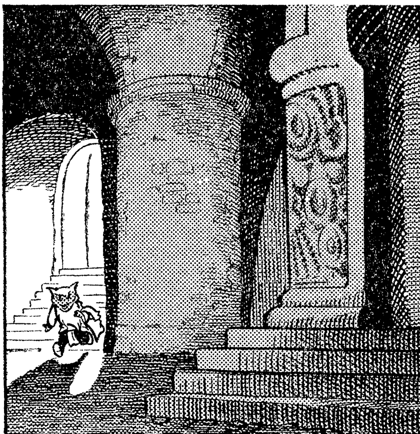
„Ja, ja", zei hij tot zichzelf. „Op die manier kreeg heer Ollie natuurlijk de indruk, dat hij naar de ruimte vloog. Gewoon door een rolletje film! Het is handig bedacht, maar eigenlijk is het erg eenvoudig, wanneer men geld genoeg heeft om dit soort apparaten te kopen. En Baboen heeft geld genoeg van heer Bommel gekregen, dus dat was ook niet zo'n kunst. Maar nu heb ik hem door, de schurk! Met behulp van deze dingen en een paar toneelspelers heeft hij heer Ollie wijsgemaakt dat hij in de toekomst geweest is — alleen maar om àl zijn geld in handen te krijgen!"

Terwijl Tom Poes deze ontdekkingen deed, had Lemuriël Baboen een klein slaapje gedaan in heer Bommels stoel. Doch nu kwam hij overeind en liep op zijn gemak naar de deur.

„Ik ga even kijken of de professor al teruggekomen is", zei hij vriendelijk. „Dan kan ik de tijdlatrotl in orde maken voor de tocht van de burgemeester en de commissaris. En daarna gaan we meteen beginnen aan de bouw van een echte, grote tijdmachine, Olivier! Ik ben blij, dat je al je geld in goud hebt omgezet, want nu kunnen we opschieten."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Lemuriël Baboen daalde in de kelder af om naar zijn tijdmachine toe te gaan.

Tom Poes hoorde hem gelukkig aankomen. Met een vlugge beweging schoof hij het luikje weer dicht, zodat de projector verdween. Toen was er geen spoor meer van zijn onderzoekingen te zien. En op het moment, dat de Atlantiër de ruimte binnenstapte, dook Tom Poes zelf weg achter de machine.

„Zo", hoorde hij Baboen mompelen. ,,Het einde nadert. Het wordt tijd, want het begint gevaarlijk te worden met die professor en de burgemeester. Maar Oliviers goud komt vanmiddag en tot zolang red ik het wel."

Zo prevelende opende hij een luik in de voet van de cilinder en trok een lege zak te voorschijn.

Tom Poes gluurde voorzichtig om een hoekje. Hij zag, dat Lemuriël diep in de ontstane opening tastte en handenvol rinkelende zakjes naar buiten bracht.

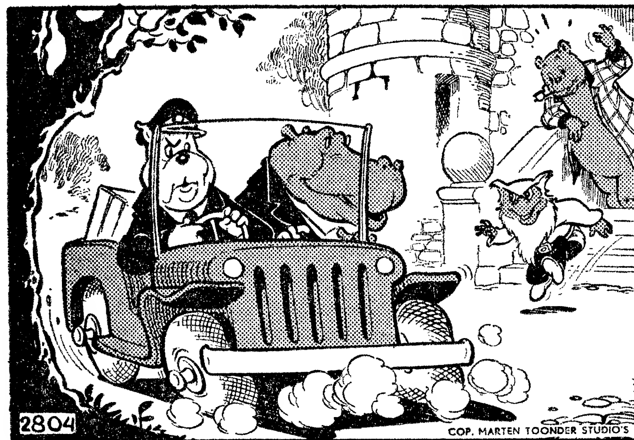
„Dat is natuurlijk het overgebleven geld van heer Ollie", dacht hij. ,,En die staven goud, die hij nu te voorschijn haalt, moeten van de gemeente Rommeldam zijn."

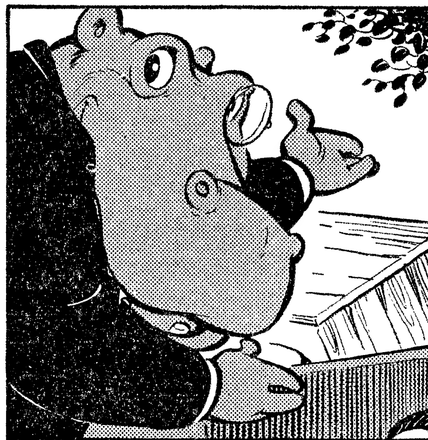
De tijdreiziger staarde een poosje glimlachend naar de munten en het goud om zich heen. Daarop schoof hij alles snel en handig in de lege zak.

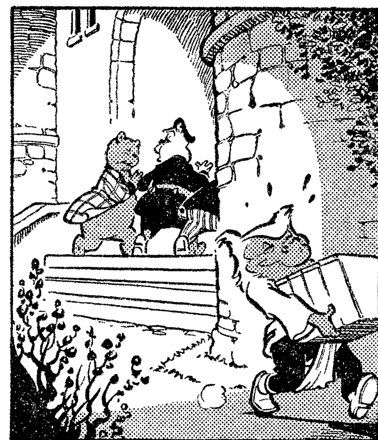
„Er is nog aardig wat over", sprak hij tevreden. „Het is natuurlijk maar een kleinigheid, bij de lading goud die ik vanmiddag nog krijg, maar het is toch al de moeite waard. Ik zal dit vast in mijn mooie, nieuwe auto opbergen — dan is alles klaar voor een vlug vertrek."

Hij lachte hinnikend in zichzelf, terwijl hij de zware buidel naar de trap begon te trekken....

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Het was intussen middag geworden. De burgemeester en de commissaris, die, als overheidspersonen, lieden van de klok waren, kwamen precies om twee uur voorrijden. Aanbellen hoefden ze niet, want heer Ollie en Lemuriël Baboen wachtten hen al op.

„Daar zijn we dan", sprak heer Dickerdack. „Ik heb een kistje met tien goudstaven meegenomen. Het waren de laatste die er in de gemeente-schatkist zaten ...."

„O, maar ze worden goed besteed!" riep Baboen uit. „De gemeente moet er iets voor over hebben wanneer haar burgemeester op reis gaat, nietwaar? En vooral als hij naar de toekomst vertrekt! Denkt u eens in wat een kosmische reclame dat voor de stad Rommeldam zal zijn. Kom, ik zal dit waardeloze metaal meteen naar de cilinder brengen, zodat alles voor uw tocht gereed is."

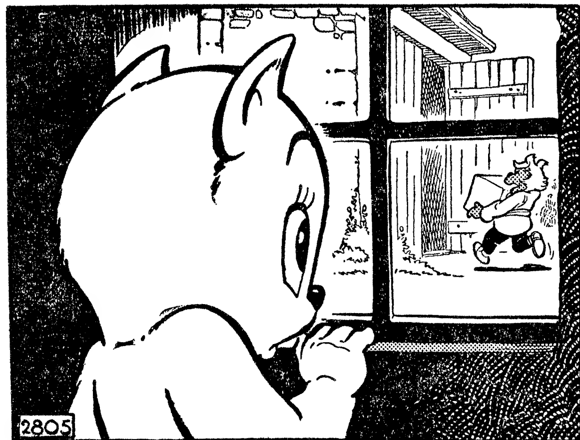
„Goed", zei de magistraat. „Is de professor al teruggekomen?"

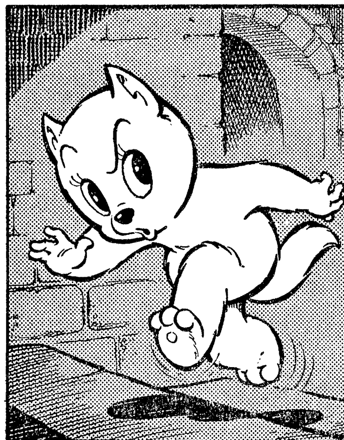
„Zeker!" zei Lemuriël. „Ik heb hem nog niet gezien, maar de tijdlatrotl staat er weer. Zijn tocht is dus goed verlopen. Gaat u maar vast naar binnen, dan zal Olivier u wel terechthelpen!"

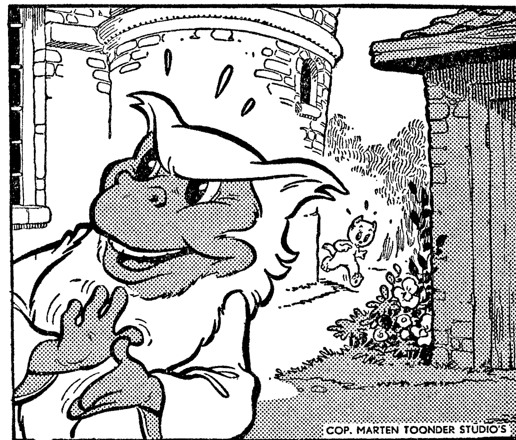
„Met genoegen", zei heer Ollie waardig. „Als heer van de toekomst zal ik u de werking van de machine haarfijn uitleggen, zodat u niet met de handen in het haar zit wanneer u straks de knoppen moet bedienen."

Zo sprekende ging hij zijn bezoekers voor in slot Bommelstein. Baboen had intussen het kistje met goudstaven opgepakt en snelde er rap mee heen. Een scherp opmerker zou het echter zijn opgevallen, dat hij niet in de richting van de kelderdeur liep. Hij repte zich, vreemd genoeg, naar de garage, waar zijn nieuwe auto stond....

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Tom Poes, die nog steeds in de kelder zat, had door een raampje de aankomst van de burgemeester en de commissaris gezien. En zo was hij ook de enige, die Lemuriël Baboen met het kistje goud naar de garage zag hollen.

„Wat moet ik nu doen?" dacht hij zorgelijk. „Moet ik nu de burgemeester gaan waarschuwen, of moet ik eerst gaan zorgen, dat die schurk niet kan vluchten? Of misschien zou ik het allereerst de professor moeten opsporen. Wie weet, wat de schurk met hem heeft uitgevoerd!"

Tja, dat was geen gemakkelijk vraagstuk. Op het ogenblik zal ook het minst oplettende lezertje wel begrepen hebben, dat de Atlantiër een doortrapte oplichter was — en met zulke lieden kan men niet voorzichtig genoeg zijn.

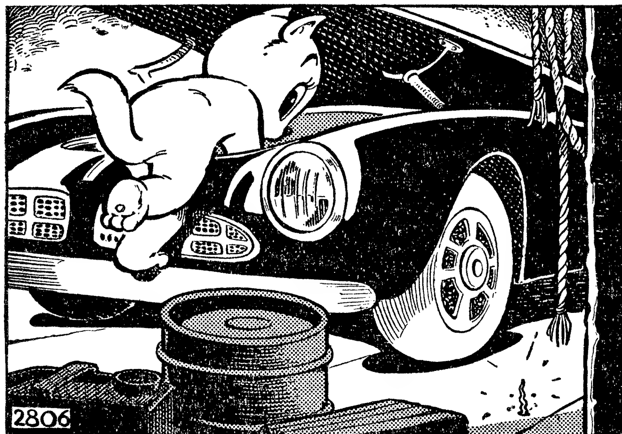
Nadat Tom Poes lang en diep had nagedacht, kwam hij tot het besluit, dat hij in de eerste plaats de booswicht moest beletten te vluchten. Hij verliet dus de kelder om zich naar de garage te spoeden en daar kwam hij net aan toen Lemuriël weer naar buiten trad.

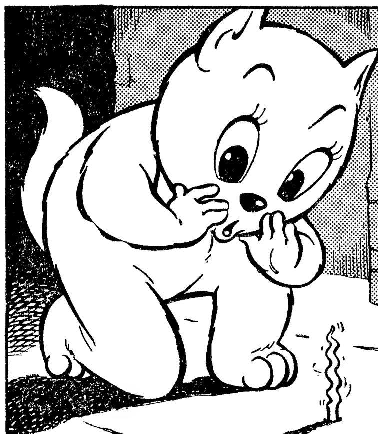
„Ziezo", prevelde het ventje, „de hele buit zit in mijn mooie, nieuwe auto — klaar voor het vertrek. Als ik nu die stomme burgemeester en die politiebeambte een poosje uit de weg kan ruimen, kan ik Bommels goud er ook nog bij doen. Komaan, ik ga de kosmische sukkels in de tijdcilinder opsluiten zodat ze op een tijdreis kunnen gaan. Hahaha!"

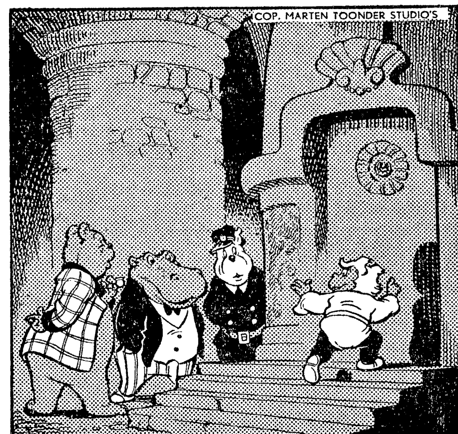
Hij verdween grinnikend om een hoek zodat Tom Poes de weg vrij had en vlug de garage in kon rennen.

„We zullen zien wie hier het laatst lacht", mompelde hij grimmig

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Tom Poes liep dus vlug de garage binnen en stond toen tegenover de fraaie auto die Lemuriël van heer Bommels geld gekocht had. Het voertuig zakte een weinig door de veren door het gewicht van de goudstaven en de geldzakken, die in de bagageruimte waren opgeslagen.

Doch daar had hij geen aandacht voor. Met een vlugge beweging opende hij de motorkap en begon het inwendige van de motor te onderzoeken. Terwijl hij daarmee bezig was, hoorde hij plotseling een vreemd gerucht naast zich; een krakend geluid, dat vergezeld werd door een gedempt gemompel onder de grond. Verrast keek hij rond en toen ontdekte hij de punt van een boor, die zich al draaiend naar boven werkte.

„Héla!" riep Tom Poes, op de knieën vallend, „is daar beneden iemand?"

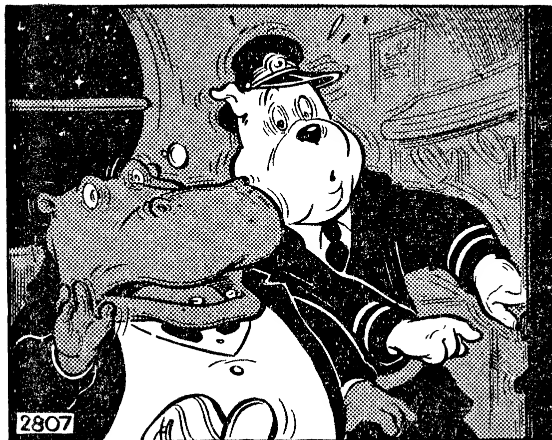
„Jazeker!" riep een gesmoorde stem onder hem. „Ik ben het! Pilwytzkofski is der naam! Praw!"

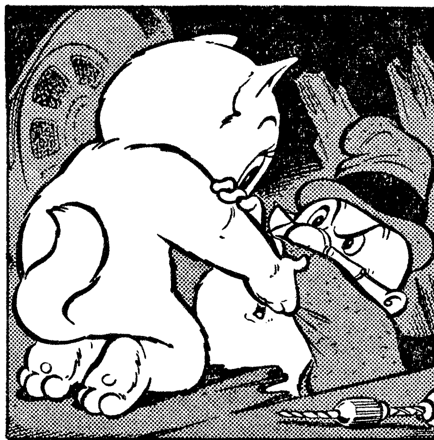
Intussen had Baboen de burgemeester en de commissaris naar de kelder geleid. Met een trots gebaar wees hij op de tijdcilinder.

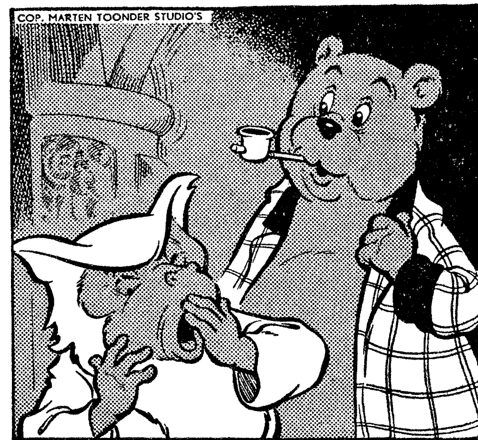
„Dit is de latrotl!" sprak hij. „Ik heb hem haarfijn afgesteld, zodat u een reis in de toekomst kunt maken. Heer Bommel zal u over enkele uren naar buiten laten, maar voor u zal dat slechts enkele seconden hebben geduurd. Een héél interessante ervaring!"

„Ja", zei heer Ollie, „erg interessant! Het is héél mooi om een heer van de toekomst te zijn, al zeg ik het zelf. Men krijgt zo'n ruime kijk op de dingen, als u begrijpt wat ik bedoel. Treedt binnen, heren en doe precies wat er op de handleiding staat. Dan kan er niets mis gaan. Komaan, we beginnen."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Burgemeester Dickerdack en commissaris Bulle Bas traden de cilinder binnen en heer Bommel sloot de zware deur zorgvuldig achter hen dicht.

„Over twee uren zal ik u eruit laten", riep hij. „Maar dat zal voor u over een paar seconden zijn. Doe maar precies wat er op de handleiding staat, dan kan het niet missen."

„De handleiding", prevelde de commissaris. „Hm, juist, ja. Knop A indrukken, dat is eenvoudig." Zo sprekende drukte hij — en op hetzelfde moment begon de machine te schudden terwijl een hoge fluittoon hoorbaar werd.

De burgemeester staarde verbluft naar de sterren die langs het venster schoten.

„D-drommels!" stamelde hij, al schokkend, „jammer dat het maar een paar seconden duurt. Dit is d-de moeite waard!"

De latrotl bewoog zich nu dus via een verkorte interval langs de tijdas door het tijdruimtecontinuum (volgens de handleiding). En intussen brak Tom Poes met veel moeite de vloer van de garage open om de woedende gestalte van de professor door te laten.

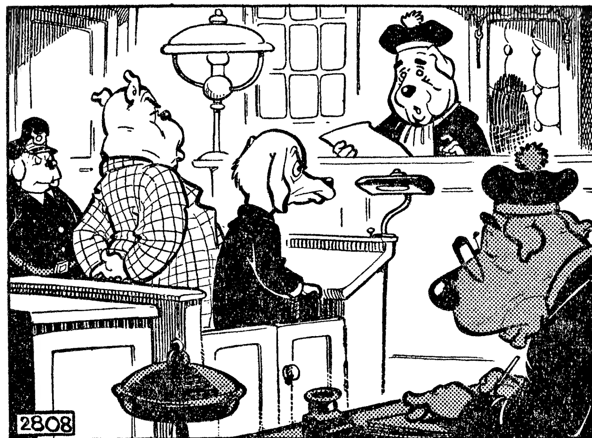
„Der schurk!" krijste de geleerde „Stopt mij in gat en timmert der luik dicht! Maar ik zàl hem! Waar is hij? Wáár is der Baboen?!"

Nu, Baboen was net bezig afscheid van heer Bommel te nemen.

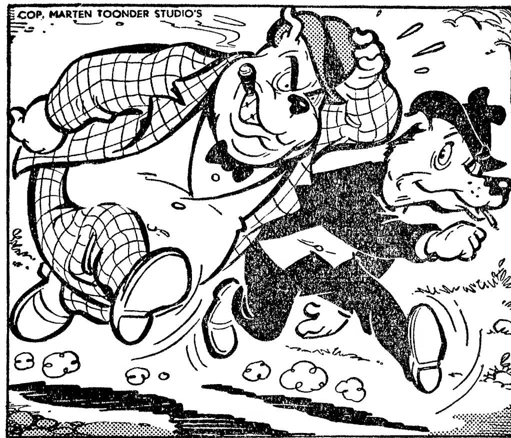
„Ik ga een beetje slapen, Olivier" zei hij. „Dan ben ik straks fris als je goud komt. Vergeet niet om de latrotl over twee uren open te maken. Vooral niet eerder naar de kelder gaan, hoor. Dat zou de matatl storen."

„Verlaat je op mij!" zei heer Ollie fier. „Ik weet hoe ik met tijdmachines om moet gaan...."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Terwijl al die vreemde dingen op slot Bommelstein plaatsvonden had het recht zijn loop gehad. De schurken Super en Hieper werden na lange ondervragingen en een diepgaand onderzoek voor de rechter geleid.

„Super B en Hieper H", sprak de magistraat, „u bent beschuldigd van de diefstal van twaalf kisten Atlantisch goud. Bekent u het u ten laste gelegde?"

„Nee, zeker niet!" riep Super uit. „Ik ben een eerlijk koopman en ik geef alleen maar toe, dat ik een partij oude kisten met stenen heb opgeruimd, nietwaar Hiep?"

„Ja, baas", zei Hieper. „Een partij stenen. En we zijn niet eens betaald voor de moeite van het wegbrengen. Het is een schande!"

„Goud!" hernam de eerste schamper. „Het idee! Hoe komen ze erbij? Alsof een eerlijk zakenman . . . ."

„Goed, goed", onderbrak de rechter. „De diefstal van goud is niet bewezen en de diefstal van twaalf kisten wordt toegegeven. Hebt u dat, griffier? Dan veroordeel ik de beide beklaagden tot een week gevangenisstraf met aftrek!"

„Maar ze zitten al veel langer!" zei de griffier zorgelijk. „Kunt u er geen maandje van maken, edelachtbare?"

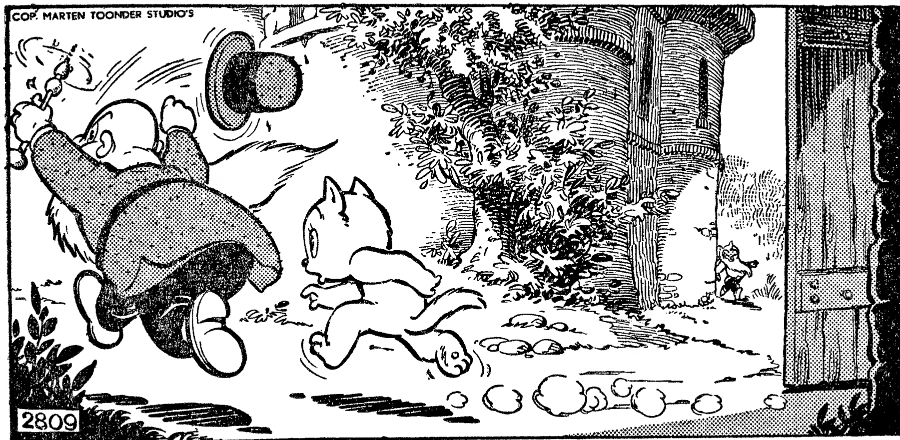
„Nee, dat gaat niet", besliste de rechter. „Recht is recht en een maand zit er niet aan. Wanneer de beklaagden te lang in voorarrest hebben gezeten is dat hun zaak. Ze kunnen gaan."

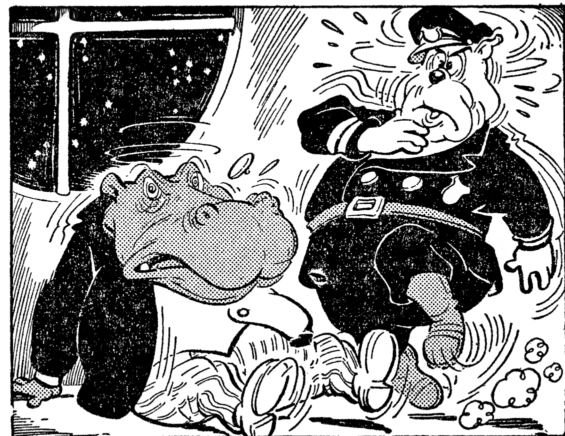
Zo liepen Super en Hieper dus even later weer op straat. Schuimbekkend van woede snelden de beide kooplieden in de richting van Bommelstein om daar hun zaak te regelen.

„Want als we drie weken te lang in voorarrest gezeten hebben, kunnen we dus zonder straf afrekenen met die Atlantisreiziger", zoals Super al rennend opmerkte.

„Zo is het baas", gaf Hieper toe, „voor drie weken arrest kan men iemand een flink pak klappen geven."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Tom Poes had intussen de professor met veel moeite uit de garagevloer losgekregen.

„Praw!" riep de geleerde, zijn boortje drillend, „wáár is der Baboen? Ik heb een appel met hem te pellen! Dezer lummel beledigt der wetenschap en timmert mij onder der grond. Waar is hij? Ik ga hem ene tijdreis laten maken! Ik zal hem ene formule in der lompe schedel boren!"

Onder deze en dergelijke uitroepen spoedde hij zich in de richting van Bommelstein en Tom Poes, die bang was dat de woedende grijsaard ongelukken zou maken, volgde hem.

Nu wilde het geval, dat Lemuriël Baboen, die vol ongeduld op de auto met heer Ollie's goud stond te wachten, hen in de verte voort zag razen. Dat was een lelijke tegenvaller voor hem, want hij had er niet op gerekend, dat de professor al zo gauw weer op zou duiken.

„Ach, de kosmische tegenvaller!" prevelde hij. „Nu moet ik maken, dat ik weg kom, want de berbers willen bloed zien. Ik kan dus niet langer op Oliviers goud wachten. Ik moet weg met de kleine buit die ik heb. Maar beter iets dan niets, dus weg met mij."

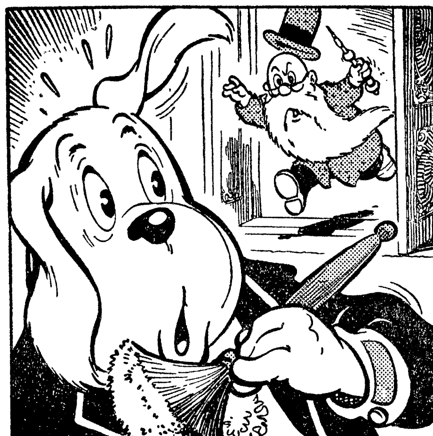
Hij wachtte tot zijn achtervolgers uit het gezicht verdwenen waren en toen slipte hij op zijn beurt de garage binnen.

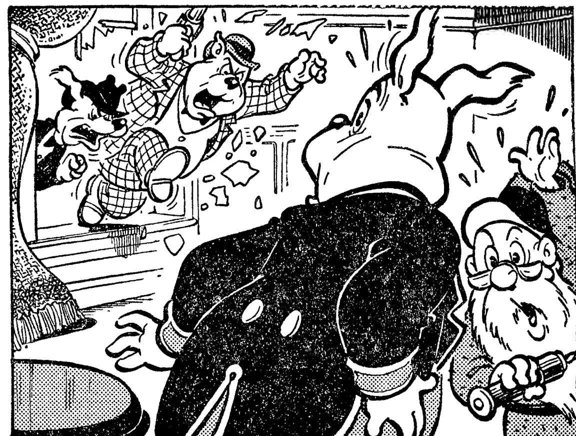
Intussen zaten de burgemeester en de commissaris nog steeds in de schokkende tijdcilinder. Hun toestand was verre van prettig; de bewegingen van het toestel deden hun tanden klapperen en verstoorden hun maagwerking, terwijl ze bovendien moeite hadden hun gedachten bij elkaar te houden.

Inplaats van enkele seconden duurde de reis nu reeds meer dan een uur. Het was dan ook al lang tot hen doorgedrongen, dat er iets niet in orde was....

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Heer Bommel trok zijn horloge en tuurde er aandachtig op.

„Nog dertig seconden Joost", sprak hij gewichtig. „Dan zijn de twee uren verstreken en dan kan ik de burgemeester uit de cilinder laten. Dringt het tot je door, dat dit een groot ogenblik in de geschiedenis is, Joost? Begrijp je wat het betekent, dat deze twee uren voor de heer Dickerdack maar enkele seconden hebben geduurd, als je begrijpt wat ik bedoel?"

„Nee, heer Olivier", zei de trouwe knecht na enig nadenken. „Dat gaat mij boven het verstand, met uw welnemen. Wilt u zo vriendelijk zijn een korte verklaring te geven?"

„Later, jonge vriend, later", zei heer Ollie haastig. „Ik moet nu naar beneden om mijn plicht te doen."

Met deze woorden spoedde hij zich de kamer uit om naar de kelder te gaan. Maar Joost bleef niet lang alleen. Hij had net zijn plumeautje gevat toen de deur werd opengeworpen en professor Prlwytzkofski binnendraafde.

„Praw!" krijste de geleerde. „Wáár is der Baboen?"

„Ik weet het niet", begon de brave bediende geschrokken. Maar voordat hij verder kon gaan rinkelde een van de vensters in scherven om doorgang te verlenen aan Bul Super en Hiep Hieper.

„Wáár is die Atlantis-knoeier?" loeide de eerste, een revolver zwaaiend.

„Juist!" schreeuwde de tweede. „Waar is die Baboenkerel?"

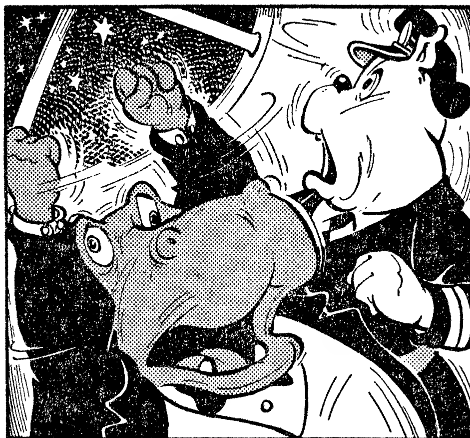
„Dat vraag ik ja net!" riep de professor. „Wáár is der Baboen? Ik ga hem onder de vloer timmeren!"

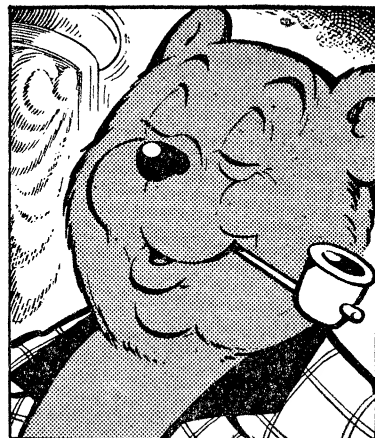
„Maar heren toch!" stamelde Joost haast schreiend. „Weest toch bedaard, als u mij toestaat!"

Maar deze verstandige woorden hadden geen resultaat....

HEER BOMMEL en de Atlantiër

De schurken Super en Hieper grepen Joost en bonden de ongelukkige bediende op een stoel vast.

„Zo", grauwde Super, „nu zal je vertellen waar die Baboen is. Gauw, anders ga ik vreselijk schieten!"

„Maar heren toch!", jammerde de trouwe knecht, „ik weet niet waar die Atlantische heer is. En schiet toch niet, wat ik u verzoeken mag! De kamer is net schoongemaakt!"

„Waar is der Baboen?!" riep de professor, op en neer springend. „Ik wil der verbreker spreken!"

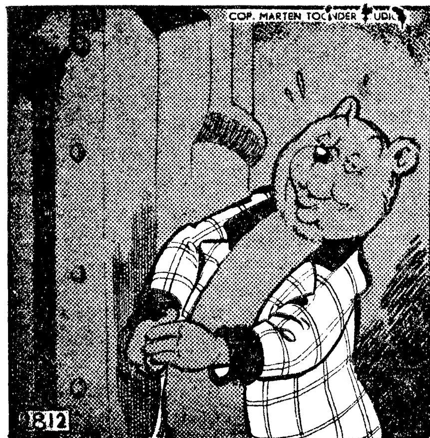
Er ontstond nu een verward geschreeuw en toen Tom Poes om een hoekje van de kamerdeur keek begreep hij, dat er iets gedaan moest worden. De beide misdadigers zagen rood van lage wraakzucht en de geleerde was geheel verblind door zijn wetenschappelijke verontwaardiging.

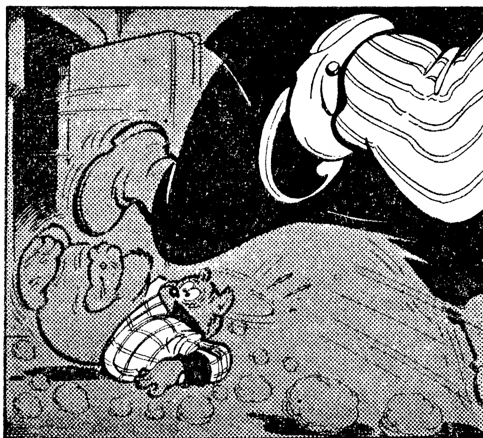
„Dit loopt mis", dacht Tom Poes. „Als de commissaris en de burgemeester er nu maar waren."

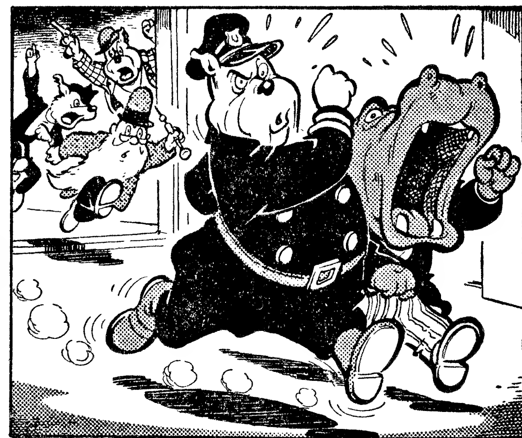
Maar die beide heren bevonden zich nog steeds in de tijdcilinder. Het hevig schokkende apparaat deed hun nu reeds twee uren lang de gedachten door de schedel schokken, zodat ze geheel versuft geraakten. Maar gelukkig was de tijd bijna om. Heer Bommel had de kelder reeds betreden en maakte zich nu gereed om de latrotl te openen.

„Dit is een héél mooi ogenblik", sprak hij tot zichzelf. „De tijdreis is goed verlopen, zie ik, want de tijdmachine staat er weer. Tjonge, wat zal heer Dickerdack opkijken! Voor hem heeft het maar een paar seconden geduurd — en in werkelijkheid zijn het een paar uren geweest! Ach, het is prachtig om een heer van de toekomst te zijn."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

„De tijd is om", sprak heer Bommel, zijn horloge raadplegend. „Twee uren precies!"

Hij trad op de cilinder toe en begon de sluiting open te draaien.

„Welkom heren!" riep hij. „Welkom in de toekomst!"

Een luid geschreeuw uit het inwendige van de cilinder onderbrak hem een ogenblik.

„Het grijpt hen aan", prevelde hij. „Geen wonder. Ik weet bij ervaring hoe vreemd het is om in enkele seconden vele uren verder te raken."

Met een ferme ruk draaide hij de grendel weg en opende de latrotl met een mooie glimlach.

„Ziedaar!" zei hij fier. „Twee uren in twee seconden...."

Verder kwam hij niet. De deur werd opengesmeten en een paar verwilderde figuren sprongen uit de duistere cilinder te voorschijn, zodat hij onder de voet geraakte.

„Moord!" schreeuwde de burgemeester. „Vrijheidsberoving! Waar is die Baboen?"

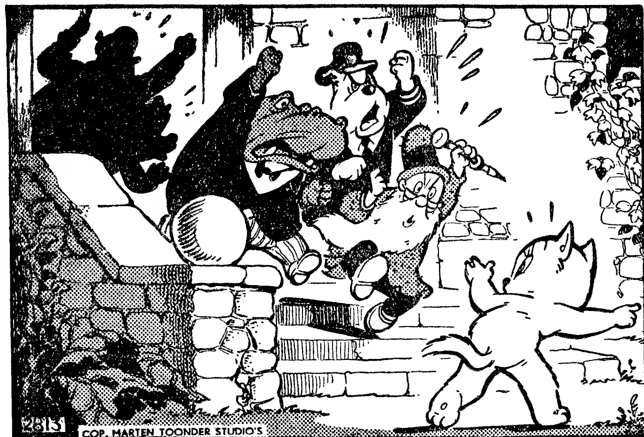
„Waar is de schurk?" loeide de commissaris. „Ik zal hem leren om de overheid te klutsen!"

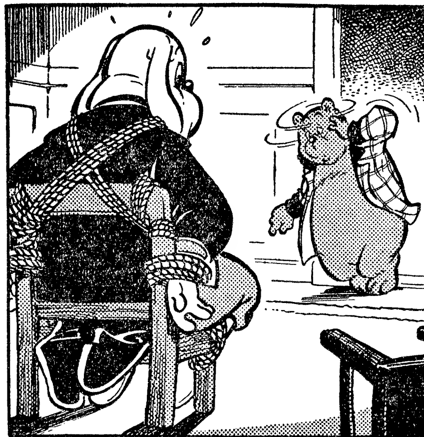
Zo tierend en brullend beklommen ze de trappen en snelden de gang op. Op het gerucht van hun kreten werd nu ook de kamerdeur geopend om doortocht te verlenen aan Super, Hieper en professor Prlwytzkofski.

Al deze figuren waren bezield door één gedachte: „Waar is Baboen?"

En omdat ze daar geen geheim van maakten, trilden de muren van het oude slot onder hun woedende kreten, toen ze in een slordige groep het gebouw begonnen te doorzoeken....

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Tom Poes ving de razende groep op in de hall van slot Bommelstein.

„Zoeken jullie Baboen soms?" riep hij boven het geschreeuw uit. „Die is in zijn auto gevlucht! Daar rijdt hij!"

Hij wees in de verte, waar een stofwolk zich met grote spoed in de richting van het woud verwijderde. Want Lemuriël Baboen had begrepen, dat de grond te heet begon te worden en daarom was hij er vandoor gegaan zonder nog langer op heer Bommels goud te wachten.

Heer Ollie was intussen enigszins tot zichzelf gekomen en betrad nu wankelend zijn woonkamer. Verward luisterde hij naar de kreten in de verte. Daarop wendde hij zich tot Joost, die nog steeds gebonden op de stoel zat.

„Baboen!" mompelde hij, als een herhaling van het geschreeuw buiten. „Waar is Baboen? W-wat betekent dit allemaal? Zeg dan toch iets, Joost! Waarom zit je daar zo stil? Waarom roept men zo buiten?"

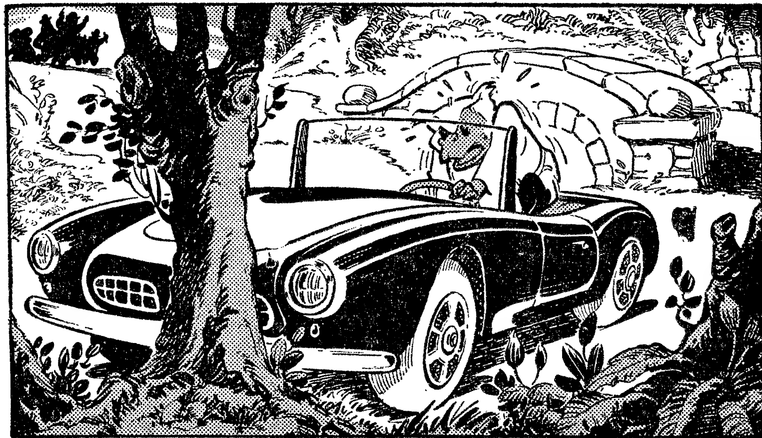
„Excuseer, heer Olivier", sprak Joost. „Het is heel betreurenswaardig, met uw welnemen. Men dringt van alle kanten ons huis binnen — men bindt mij, men bedreigt mij met vuurwapens — en dat alles omdat men de heer Baboen wil spreken. Dit zijn berber-gewoonten, die ik niet kan goedkeuren, als u mij toestaat!"

„Maar wat is er dan toch gebeurd?" riep heer Bommel wanhopig uit.

„Ik weet het niet", zei Joost hoofdschuddend. „Het zijn duistere tijden. Wilt u nu even mijn touwen losmaken, als het u gelegen komt?"

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Tom Poes nam de leiding. Gevolgd door de hele opgewonden groep rende hij het bos in, de weg volgend, die Baboens auto genomen had.

„Het spoor is gemakkelijk te zien", riep hij, al hollend. „Ik heb de benzineleiding lek gemaakt. We hoeven dus alleen de druppels maar te volgen."

„Héél handig", prees de commissaris hijgend. „Met een kapotte benzineleiding zal de schurk niet ver komen!"

Nu, dat was waar. Na de eerste fraaie start begon Lemuriëls motor te sputteren om ten slotte geheel uit te vallen.

Vertwijfeld poogde de Atlantiër om het voertuig weer op gang te brengen, maar dat was tevergeefs.

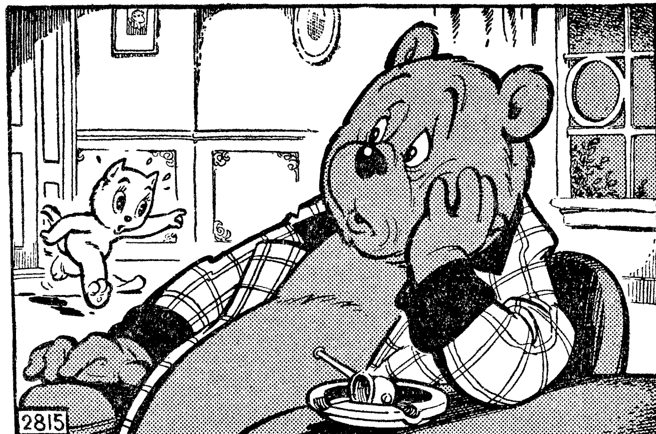
„Dat komt nu van zo'n ontploffingsvoortbeweging!" riep hij tenslotte verbitterd. „De voertuigen van deze berbers zijn zó primitief, dat ze bij het minste mankement stilstaan. En ik heb geen verstand van dit domme apparaat. Daar sta ik nu met mijn goudstaven en mijn geld.."

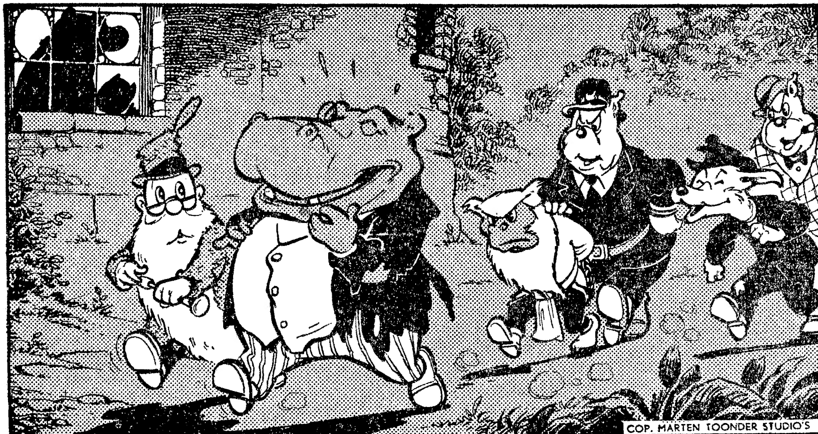
Verslagen zonk hij terug op zijn bank en luisterde enige tijd naar het zingen van de vogels en het ritselen van de bladeren. Doch na een poosje werden deze vreedzame geluiden gestoord door een ruw geschreeuw in de verte, dat snel naderkwam.

„De berbers komen", mompelde Baboen. „Dit is het einde. Ze zullen wraak nemen, want wraak is het hoogste wat deze primitieven kennen. Ach, het zijn duistere tijden. En ik heb geen kans meer om er ooit uit te geraken — al heb ik ook nog zo veel matati."

Met deze woorden kruiste hij de armen over de borst en wachtte gelaten op zijn achtervolgers.

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Heer Bommel was verslagen in een stoel neergezonken en zat daar nu dof voor zich uit te staren. Van tijd tot tijd mompelde hij iets tot zichzelf om dan langzaam het hoofd te schudden en diep en bekommerd te zuchten. Hij merkte niet, dat de tijd vergleed en dat de avond begon te vallen. De schemering vulde het vertrek reeds, toen hij werd opgeschrikt door het binnenkomen van Tom Poes.

„Heer Ollie", riep die, „kijk eens uit het raam!"

„Uit het raam kijken", prevelde heer Bommel. „Wel ja. Waarom? Buiten zingen de vogels en roept de koekoek, ik weet het. Maar waarom zou ik uit het raam kijken? Binnen in mij is alles zwart en droevig, als je begrijpt wat ik bedoel."

„Maar dat hoeft niet!" zei Tom Poes. „Het is gelukt! We hebben de schurk gepakt, kijk maar!"

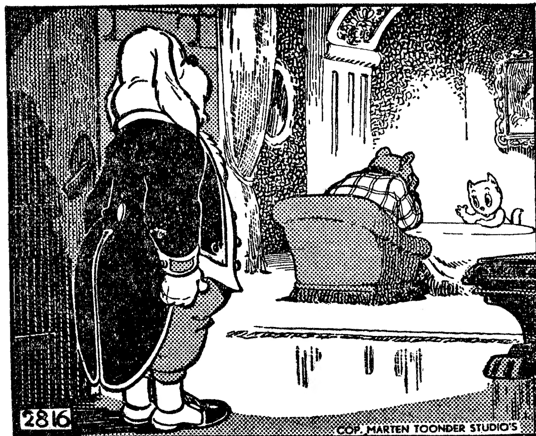
„De schurk?" vroeg heer Ollie verward. „Welke schurk bedoel je?"

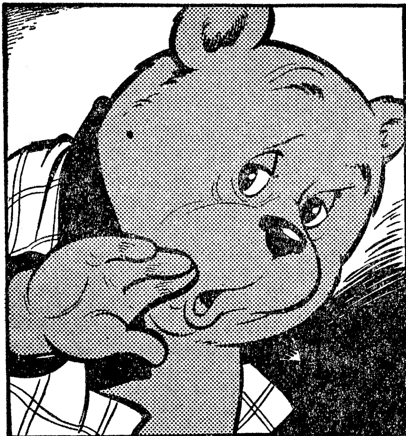
Hij stond op en liep met lome schreden naar het venster. Buiten passeerde juist een kleine optocht slot Bommelstein. Voorop schreden de burgemeester en professor Prlwytzkofski, gehavend doch voldaan. Daarachter duwde commissaris Bulle Bas met grimmig gelaat de zwaar geboeide Lemuriël Baboen voort en ten slotte sloten Super en Hieper onder ruwe scherts en grof gelach de rij.

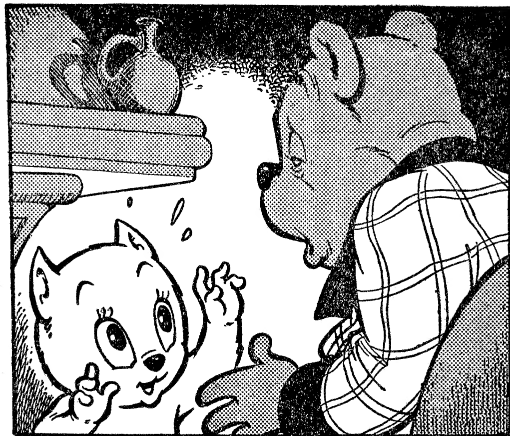
„Ziet u wel?" vroeg Tom Poes. „Ik heb zijn benzineleiding lek gemaakt en daardoor weigerde zijn motor en toen konden we hem pakken. Het goud en het geld en de wagen — alles hebben we onbeschadigd terug. Hoe vindt u dat?"

„Ik weet het niet", zei heer Bommel. „Ik weet niets. Ik begrijp er niets van. Het is allemaal heel duister voor een heer van de toekomst."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

„Ik begrijp u niet", zei Tom Poes. „Alles is nu toch goed afgelopen? We hebben de schurk gepakt en we hebben het goud gered. Waarom zit u dan nog te zuchten?"

Heer Bommel wilde wat zeggen, maar op dat moment trad de bediende Joost na een korte klop binnen.

„Excuseer, heer Ollie", sprak hij. „Daar is een auto van de bank met uw welnemen. Uw goud zit erin, zoals men mij mededeelde. De bank heeft al uw geld in goudstaven omgezet. Het voertuig staat voor de deur."

„Het hoeft niet meer, Joost", zei heer Ollie met matte stem. „Laten ze maar weer teruggaan naar de bank en het goud weer inwisselen tegen geld. Zeg dat maar."

De trouwe knecht verdween en nu sprong Tom Poes opgewonden van zijn stoel.

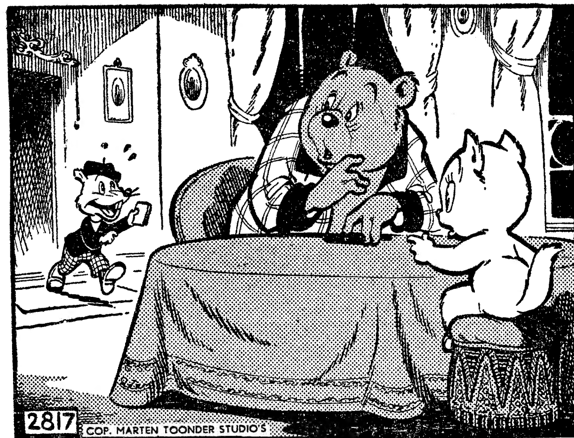
„Ziet u nu hoe fijn het is, dat we Baboen net op tijd ontmaskerd hebben?" riep hij uit. „Anders was u alles kwijt geweest. Het was hem om uw geld te doen — en niet zo maar een beetje, maar alles!"

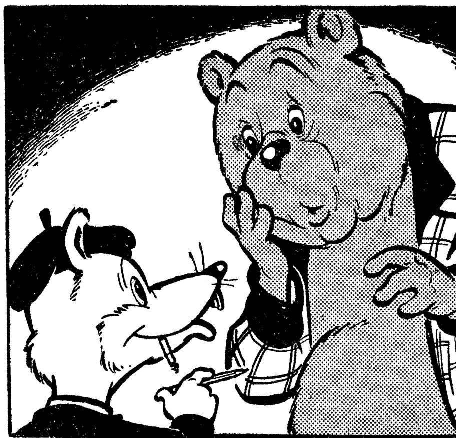
„Geld!" zei heer Bommel bitter. „Haha! Geld speelt geen rol, dat moest je weten! Een heer gebruikt zijn goud om naar de toekomst te gaan. Goud is een waardeloos metaal, maar men kan het gebruiken voor een mooi doel. Men kan er bijvoorbeeld een latrotl mee bouwen, als je begrijpt wat ik bedoel."

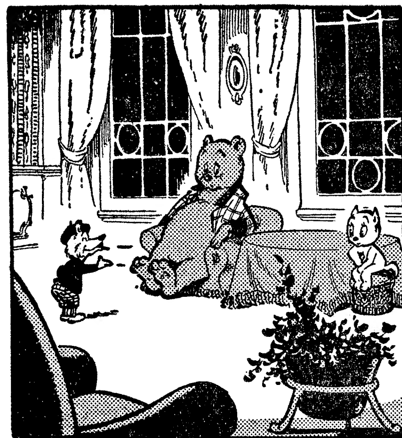
„Dat was immers allemaal onzin", zei Tom Poes ongeduldig. „Het was alleen maar om uw geld begonnen...."

„Zwijg nu over geld", zei heer Ollie waardig. „Ik zou graag alles kwijt geweest zijn, als ik maar in de toekomst had mogen leven."

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Op de late avond van die dag kreeg heer Bommel nog bezoek. Het was de journalist Argus, die met snelle passen het vertrek binnendribbelde, terwijl hij opgewekt met zijn aantekenboekje zwaaide.

„Hallo", riep hij blij. „Ik heb gehoord, dat die Lemuriël Baboen gearresteerd is. Mooi werk hoor. Dat wordt een aardig stukje. Ik heb de hele zaak nog eens doorgewerkt en ik heb het nu wel rond."

„Wat hebt u rond?" vroeg heer Bommel mat.

„De hele zaak!" hernam de reporter „Ik weet nu hoe die guit aan het idee van die tijdreis gekomen is."

„Hoe dan?" vroeg Tom Poes nieuwsgierig.

„Door dat stukje, dat ik een tijd geleden over heer Bommel heb geschreven", legde Argus uit. „Hij zei toen, dat hij te vroeg geboren was en dat hij er àlles voor over zou hebben om in de toekomst te leven — u kent dat. Nou, dat heeft die schalk, die Baboen, natuurlijk gelezen en dat bracht hem op dit idee."

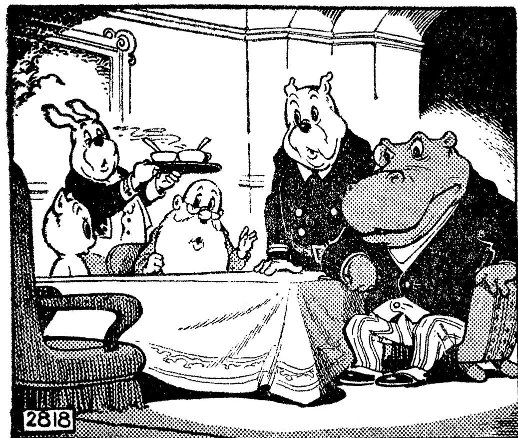
„O", zei heer Ollie verslagen. „Heeft hij u dat verteld?"

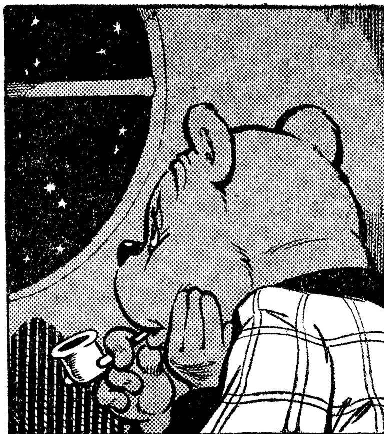
„Welnee!" riep de journalist uit. „Dat heb ik zelf gevonden en dat schrijf ik in mijn artikeltje. Nee, de schurk ontkent natuurlijk. Hij houdt vol, dat hij uit Atlantis kwam in een tijdlatrotl. Hahaha! Hij beweert, dat zijn goud door de trillingen in steen is veranderd gedurende die reis en dat hij nieuw goud nodig had om verder te kunnen gaan. Hij wilde hier niet blijven, want we leven in duistere tijden, zegt hij."

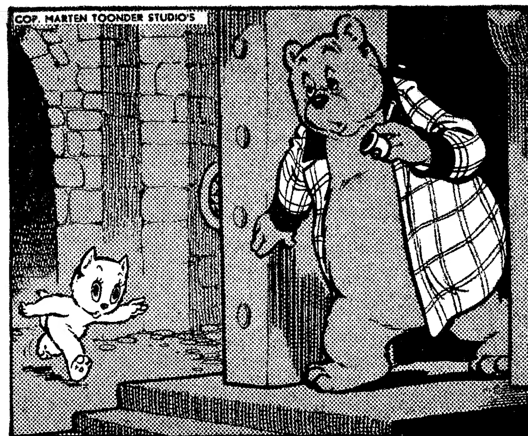
„Maar waarom is hij dan gevlucht?" vroeg heer Bommel droevig. „Ik had hem toch willen helpen. Ik zou toch graag met hem meegegaan zijn naar de toekomst."

„Hahah! Dat was het juist!" riep Argus. „Hij had ontdekt, dat in deze tijden niemand meer matatl heeft. Ik weet niet wat dat is, maar zonder dat kan men geen tijdreizen maken. En daarom moest hij het alléén doen. Dat zegt hij allemaal. Wat een guit, hè? Hoe verzint hij het!"

HEER BOMMEL en de Atlantiër

Toen de heer Ollie een paar dagen later weer wat was opgeknapt, nodigde hij op aandringen van Tom Poes de burgemeester, de commissaris en de professor uit voor een eenvoudige maaltijd. Veel zin had hij er niet in. Maar omdat hij begreep, dat men als Bommel zijn avonturen waardig moet besluiten, had hij toegegeven.

Toen de gasten echter al lang aan tafel zaten en de bediende Joost de schalen binnenbracht, was de gastheer nog steeds afwezig. Men begon ongerust te worden, zodat Tom Poes op onderzoek uitging. En omdat hij een vermoeden had, daalde hij meteen in de kelder af, waar de tijdmachine nog steeds stond. Het vermoeden van Tom Poes was natuurlijk juist.

Heer Ollie zat in de latrotl en staarde dromerig uit het venster. Door een druk op een knop had hij het mechaniek van de projector aangezet, zodat de gehele sterrenhemel zich voor zijn blikken ontvouwde.

In deze dagen was het zijn gewoonte geworden om tweemaal daags naar het uitspansel te gaan kijken en dat had hij ook nu niet kunnen laten.

Maar toen Tom Poes de kelder binnenkwam, stapte hij met lome tred de cilinder uit.

„Ik weet het, jonge vriend", sprak hij. „Ik weet het, de gasten wachten. Maar ik kan het niet laten."

„Het is toch immers allemaal bedrog!" riep Tom Poes. „De sterren staan op een filmband!"

„Ik weet het", zei heer Ollie zuchtend. „Het is allemaal bedrog — en ik ben geen heer van de toekomst. De tijd van een heer is in het heden. Maar het is goed om te bedenken, dat het allemaal ècht had kunnen zijn, wanneer ik maar meer matatl had gehad — als je begrijpt wat ik bedoel."